ion pribeagu

mic

și al dracului

antologia unui rege al umorului

editura TEȘU

ION PRIBEAGU

MIC ŞI-AL DRACULUI

Antologia unui „Rege al Umorului”

Redactor de carte: Marta Solon
Tehnoredactare: Violeta Mihulin
Caricaturi și desene de:

Iser
Victor Brauner
Marcel Iancu
Reuven Rubin
Perahim
M.H. Maxy
Bazil
Biju
Murnu Ary
Ross
Arion S
Drăgulescu
Dragoș M.
Gruia
Grad
Godell
Ioanid
Luigi
Neagu Rădulescu
Petrescu A.
Petrescu Găină
Philips
Sell
Tudor Sandu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PRIBEAGU, ION
Mic și-al dracului: antologia unui Rege al umorului / Ion Pribeagu; pref.: Teșu Solomovici, - București: Editura Teșu, 2005
ISBN 973-86917-3-7

I. Solomovici, Teşu (pref.)

PREFAȚA EDITORULUI

Cel care s-a născut Isac Lazarovici la 27 octombrie 1887, în Suliţa Modovei, într-o familie de evrei săraci, avea să schimbe multe nume ca să ajungă la semnificativul Ion Pribeagu. Avea umorul În sânge. Spiritul său prolifera gluma cu o asemenea teribilă forţă încât de foarte tânăr îl întâlnim fandând, cu spada umorului în ziarele şi teatrele prestigioase ale Bucureştiului. Isac şi-a anagramat prenumele în Sachi, „Sachi Disperatul - a bătut la uşa acelui entuziast al scriesului românesc care a fost N.D. Cocea şi o nouă şi strălucită pagină a umorului românesc începea a fi scrisă. Începând din anul 1907, în nenumărate ziare şi reviste româneşti şi evreieşti puteai întâlni cronici şi parodii umoristice semnate Sachi Disperatu, Ion Palavra, Ioniţă Mititelu, Ivan Turbincă, Ion Vraişte, Vasile Ispravă, Ion Lazaro, Vasile Găină, Bardu Desnădejde, Brebenel de la Strehaia, Ion Pribeagu etc. - toate ascunzând adevăratul nume al lui Isac Lazarovici. Li plăcea când i se spunea „*Mic şi-al dracului*”.

Dacă comicul e o probă de sensibilitate, atunci Ion Pribeagu a ştiut să fie mereu proaspăt, aducând în lumea noastră cotidiană, standardizată, neurastenizată de plictis, banalitate şi aburi de benzină, bucuriile zâmbetului.

Definiţia umorului se face şi prin trubadurii săi. Opera lui Ion Pribeagu, maestrul vesel şi sentimental al câtorva generaţii, defineşte un anume tip de energie sufletească care posibil, va fi apreciat de istoricii literari de mâine ca umorul „a la Ion Pribeagu”.

Generoasă profesie - umoristul! Dumnezeiască dăruire - a cultiva poante, calambururi, rime vesele. Pentru orice vârstă şi orice anotimp.

Vine Ion Pribeagu, vine de departe sau de aici, de lângă inima oricui, şi învârteşte manivela lui cu versuri sprinţare la fereastra mea şi a dumitale:

„Cor de îngeri intonează
Cântece şi psalmi din Tora

Care îmbrăţişează cele
Şapte braţe de menora.
Ruga ce-o înălţăm spre ceruri
Către Domnul se preface
Într-un imn de preamărire
Şi de slavă pentru pace...
Iar mie ajută-mi Doamne
Prea smeritului profan,
Să văd ţara fericită
Fără urmă de duşman.
Să-nchin muzei mele blonde
Versuri tandre până-n zori,
Şi femeilor frumoase
Şi grădinilor cu flori
Să mă îmbăt de vis şi zâmbet
Cât mă arde flăcăruia
Că pe urmă, vorba aia...
Aleluia, Aleluia!”

Această formidabilă maşină de creat umor care a fost Ion Pribeagu, vreme de 60 ani ne-a înveselit viaţa. Şi petrecerea continuă.

Ne-a lăsat glumele sale, mărturie a nevoii noastre de râs şi veselie.

Cartea aceasta a selectat umoristicile scrise de Ion Pribeagu în România şi Israel. Cuprinde şi aşa zisele „Impertinente” cum le-a spus Pribeagu. Nu le-a publicat în timpul vieţii sale, din pudoare. Versuri poznaşe, fără perdea.

Mi-a fost dat să-l întâlnesc la Tel Aviv, făptură micuţă şi delicată, foarte tânăr pentru cei 80 de ani ai săi, înconjurat întotdeauna de fete frumoase şi oameni bucuroşi să-i audă vorba. Ca dintr-un corn al abundenţei, se revărsau, în paginile publicaţiilor de limbă română din Israel, rimele sale vesele. Pasul nu-i mai era atât de sigur, uneori simţea nevoia să găsească un braţ de sprijin, dar când zâmbetul îi lumina faţa era din nou Sachi Disperatu şi Brebenel din Strechia şi Vasile Găină şi Ion Pribeagu adică la un loc Isac Lazarovici, omuleţul

inteligent și spiritual care s-a născut la Suliţa și s-a mutat, la bătrâneţe, în Israel, unde spre tristeţea copiilor și cititorilor săi, a murit puţin.

TEȘU SOLOMOVICI

BINE V-AM GĂSIT

Fraților din toată țara
Din Arad, din Hunedoara,
Din Constanța și Sascut
Vă salut!
Vă salut, amici și frați,
Cuscri, neamuri și cumnați
Din Galați și din Ghimpați
Din Urlați și Afumați
Și vă spun la toți cinstit
Iarăși: - Bine v-am găsit!
Mi-a fost dor de voi dudui
Din Abrud, din Călmățui,
Și prieteni din Vaslui,
Mi-a fost dor ca să vă spui
De amarul dorului
Și de jalea ofului,
Că de câțiva ani și un pic
N-am mai publicat nimic,
Snoave nu v-am povestit,
Nici la Radio n-am vorbit,
N-am venit la sarabande
Nici cu trupe în ghirlande,
Conferințe, șezători,
Cum au fost de-atâtea ori
La Focșani, la Roșiori,
Să vă-nseninez viața
Seara și dimineața,
N-am mai fost nici cu artiste
Baletiste,
Cu actori și cu reviste,
Cu cuplete și cu soacre,
„Treanca-fleanca, mere acre”
Să vă tom glume șuvoi
Și să hohotesc cu voi.

N-aveam voie eu, Pribeagu,
Cunoscut pe tot meleagu,
Pe tot plaiul românesc
    Tocmai ca și tata Noe
    N-aveam voie
Eu să vă înveselesc!
Dar aveau voe calicii,
Toți piticii, inamici,
Veneticii mari și mici
Să vă-ndoape cu reviste
Lozincarde, comuniste.

Ei, dar Dumnezeu e mare,
    Bun și drept,
Și Românul înțelept,
A-înțeles a sa chemare.

Fraților, cum știți de-un veac
Eu politică nu fac.
Și pe tot întinsul zării
Crezul meu e crezul Țării.

Tot ce am făcut și fac,
Am strâns glumele-într-un sac
Și povești și cântonete
Calambururi și șuete
Și-am să le răstorn în carte
Chiar aici nu-în altă parte,
Ca pe-a hazului aripă
Să vă-nveselesc o clipă
Și să-nțep cu o pilulă
Păi cu musca pe căciulă.

*

* *

Salutare
Mic și mare
Dela munte, dela mare

Cuconițe și fecioare,
Cutărică și Cutare,
Salutare!
Am venit din depărtare,
Pe un ducipal călare
Și-am o tolbă la spinare
Plină cu migdale-amare.
Spirite și glume rare
Anecdote-ncântătoare
Ghiduşii hohotitoare,
Snoave pentru fiecare
Și săgeți usturătoare,
Salutare!

Mi-a fost dor de voi amici
Fete mari și fete mici,
Și nepoate și bunici,
Snobi și granguri și calici
Și chiaburi și venetici
Și de-acolo și de-aici
Nicolici, Zbonghici, Drăghici,
Să vă spun cu-nflăcărare,
Câte-n lună câte-n soare
Salutare, Salutare!

Mi-a fost dor de voi, conițe
Nostime mironosițe
Mițe, Fițe și Fifițe
Cu surâsuri pe gurițe
Și în ochi cu atâtea fițe
Cu comori și cu rochițe
Și priviri răscolitoare
Salutare!
Mi-a fost dor de toți, de toți
De deștepți și de netoți
De-atâți unchi, de-atâți nepoți
Democrați și patrioți

Strângători de lei și zloți
Foști martiri și foști iloți
(Doamne, rabdă-i dacă poți!)
Și coțcari și cărturari
Și miniștri și plugari
Și primari mămăligari
De pe la Stabilizare
De pe la Naționalizare
De pe la Privatizare
Salutare!

AUTOBIOGRAFIE

Prea distinse cititoare
Și conițe apetisante
Duduițe din Beer Sheva
Botoșani și Alicante,

Curtezani din Țara Sfântă
Și din strada Labirint,
Dați-mi voie, domni și doamne
Mai întâi să mă prezint:

Numele: Ion Pribeagu
Ocupația scriitor,
Peste un metru înălțime
De la cap pân-la picior.

Data nașterii: octombrie
Locul nașterii: în pat.
Semnele particulare:
Mărunțel și inspirat.

Ochi deștepți ascunși sub lupe,
Nas copoi și barba rade,
După stil și comportare
Par a fi om cumsecade.

Sunt îndrăgostit de artă
Și frumos - poate de-aceea,
Iubesc Cântecul și Vinul
Și îndeosebi Femeia.

Sunt milionar de rime
Și ador șampania
Și bogat nevoie mare

Am castele în Spania.

Locuința cuib de visuri,
Precum vrut-a Cel de-a Pururi,
Plină-vârf cu anecdote,
Vin și flori și calambururi.

Pânze și picturi celebre
De valori nebănuite,
Pe-autori nu-i știu însă
Toate au ramele aurite.

Nu mai spun că frigideru-i
Plin cu vinuri excelente,
Pescării și-aperitive
Și păstrămuri suculente.

Telefon am pân-și-n baie
Și de sună vreo iubită,
Îi trimit liftul - din casă –
Și se urcă într-o clipită.

Toate glastrele sunt pline
Cu-albăstrele și cu nalbe
Dalii și hortensii roșii
Maci și garoafe albe.

Sunt un om cu socoteală
Și adevărat vă spun
Împărțesc și scad întruna
Însă nu știu să adun.

Am și haine și cravate
Și cămăși cu monogram,
Am și bani, dar niciodată
Nu-mi ajunge-atât cât am.

Am o specialitate
Din Iordan și pân-la Nistru
Și o semnătură parcă-i
Semnătură de ministru.

Însă, nu pot cu ministrul
Pe același plan să stau,
El ia fără să semneze
Eu semnez fără să iau.

„Mic și-al dracului", spun unii,
Dar v-asigur dragii mei,
Că eu sunt doar mic - atâta,
Dar ai dracului sunt ei.

Deși mic de stat și-adesea
Mulți cu spirite mă-împung,
Niciodată n-am pus scara
Unde trebuia s-ajung.

Și acum când mă cunoașteți
Și sunteți edificați,
Încă două sau trei puncte
Vă mai rog să-mi acordați.

Dacă n-am celebritatea
Lui Picasso sau Chagal,
Am însă o calitate
Totdeauna-s punctual.

N-am râvnit să fiu vedetă,
Nici ministru nici adjunct,
Și pe adversari c-o poantă
Rând pe rând i-am pus la punct.

Dacă n-am fost punct de reazăm,
Cum e foarte greu să fii,

Reușeam câteodată
Ca să pun punctul pe I.

Uneori am râs cu hohot,
Alte ori am fost integru,
N-am lăsat să se-ntrevadă
Niciodată punctul negru.

Foarte multe Mesaline
Mi-au pus laurii pe frunte,
Și ca omul câteodată
Mă gândeam... la puncte puncte

Dar mi-am încrustat cu aur
Numele pe-un piedestal,
Plin cu cronici și de snoave
Și-asta-i punctul principal.

Chiar de întâmpin spin în cale
Cu răbdare îi suport,
Și-i înlătur, fulger, fiindcă
N-am ajuns la punctul mort.

Nu mă laud că-s maestru,
Sau că-aș fi atotputințe,
Dar am dat la alți mai tineri
Multe puncte înainte.

Astfel sunt și voi rămâne
Până când voi fi defunct,
Și fiindcă vorbim de puncte,
Dați-mi voie să pun punct.

DOINA SĂRBĂTORILOR

Foaie verde caltaboși
Mă suntem niște scârboși
Și îngrășați și păcătoși
Mincinoși nevoe mare
Ahtiați după mâncare
Grandomani și sclivisiți
Și groaznic de ipocriți
Mă, cu cât mai mult avem
Cu atât mai multe vrem.

N-ai dat mă, niciun pitac
Unui cerșetor sărac
N-ai dat nici un singur ban
Unui amărât sărman
Și cumva de ți-a cerut
Cineva vreun împrumut,
Te-ai jurat pe sfinți, pe zei
Că n-ai douăzeci de lei
Și ca să-l convingi, parol
Ai scos buzunarul gol.

De Crăciun, de Revellion
În bordei sau în salon
N-a fost casă, mică, mare
Să nu fie sărbătoare
N-a fost crâșmă, n-a fost bar
Fără jazz și lăutar
Te-împingeai ca și un clovn
Nu găseai un singur scaun
Nu găseai un singur loc
Peste tot prăpăd și foc
Și căldură și necaz
Și țopăituri și jazz
Peste tot țipa Pericle:

— Să mai vie zece sticle!
Peste tot urla Vasile
— Să mai meargă zece chile!
Peste tot se bea cu sete
Și-și vorbeau pe îndelete:
— Grea e viața măi băiete!

Mă, și s-a mâncat agale
Milioane de sarmale
Mii de porci, mii de juncani
Șunci, rățuște și curcani
Și costițe și ficați
Mii de metri de cârnați
Mușchi, momițe și fripturi,
Fudulii și garnituri,
Mititei și frigărele
Rotogoale de purcele
Și piftii și piciorușe
Măruntai de găinușe
Pipote și piept de pui
Țârtițe și frigărui,
Tuslamale și cotlete
Și plăcintă cu bilete.

Din Răcoasa și Săcele
Dedea lumea din măsele
Din Florească și Panduri
Lepcăia lumea din guri
Și spuneau mușcând din fleică
— Grea e sărăcia, neică!

Și s-a înghițit mă Nae
Vin din sute de butoaie
Turburel și Tămăioasă
Otonel, Vârtos și Grasă
Și Fetească și Cotnare
Și pelin din Dealu-Mare

Și cocktailuri pe alese
Numai chefuri, numai mese
Vin în fiecare cană
Și-în clondir și-în damigene
Și șampanii și sifoane
Și tartine și jamboane
Dar pe-ori cine apucai
Se bocea și te jeleai:
— Ce ne facem, mă bădie
Cu atâta sărăcie?

Nu găseai un scaun gol
La Modem sau Metropol
Niciun strampotin măcar
Nici la Hilton, nici la bar
Pretutindeni numai flori
Cuconet și pocnitori
Fleici, cointreauri și șampanii
Și oftaturi și jelanii
Plânsete din cale-afară:
— Sărăcia ne omoară!

Te uitai la ei, burtoși
Lacomi și libidinoși
Parc-aveau în ei burete
Și cu ochii după fete
Cu neveste albe roze
Late ca niște batoze
Șapte mii de kilograme
Și cu ochii după dame
Clămpăne și gura-și linge
Bea săracul, bea de stinge
Scrâșne dinții ca o stâncă
Și mănâncă și mănâncă
Și se jură, foc și sânge
Și suspină și se plânge
Tuturor cu mare jale:

— Criză mare! Nu-s parale!

D-aia zic bade Timofte
Că ne ia dracii de pofte
Ori și cât ai nu-ți ajunge
Parcă cineva te-mpunge
Ai nevastă dulce-naltă
Dar fug ochii dup-o altă
Ai parale, mii de lei
Dar ori cât ai, tot mai vrei
Bei, plesnești, de lăcomie
Și te plângi că-i sărăcie
Crești în burți ca o saltea
Și te plângi că-i viața grea!

AUTOPORTRET

Ca un savant din vremuri vechi
Îmi plimb prin cafenele mutra
Am păr pe nas și în urechi
Și-aduc puțin cu Brahmaputra.
Mi-e capul bleg și lătăreț,
Picioarele: două prăjine,
Și-un singur lucru am măreț
Și-mi pare foarte bine!

Deși sunt tont și fonf și slut
Și am o mască incoloră
De cimpanzeu sau de mamut,
Toate femeile m-adoră.
De sunt urât și nătăfleț
Și n-am nici mușchi, nici intestine,
Un singur lucru am măreț
Și-mi pare foarte bine!

Sunt mare cât un năpârstoc
Și poți să mă măsori cu cotul
Din lojă, nu mă văd de loc
Și în tramvai, mă pierd cu totul.
Și-așa cum sunt de fleculeț
Încât mă poți în palmă ține,
Un singur lucru am măreț
Și-mi pare foarte bine!

Sunt știrb și tâmp și am pistrui
Și o alură imbecilă,
În loc de nas, am un cucui
Și-s cocârjat ca o gorilă.
N-am simpatii și n-am dispreț
Și n-am nici maniere fine:
Un singur lucru am măreț

Și-mi pare foarte bine!

Am trupul plin de vânătăi
Și pe chelie, fire creț e
N-am luat vreodată premiu-ntâi
La un concurs de frumuseț e.
Și dacă n-am profil semeț,
Nici umeri laț i, nici șolduri pline,
Un singur lucru am măreț
Și-mi pare foarte bine!

Când intru-în baie, voluptos,
Urmat de membrele-mi confuze,
Mă simt atât de frumos
De parc-aș fi ales de muze.
Mă oglindesc și-în mod glumeț
Mă felicit și-mi zic în mine:
Un singur lucru am măreț
Și-mi pare foarte bine!

În fine, sunt un specimen
Cum nu-i al doilea sub soare,
Port pijama și port joben
Și bătături am la picioare.
De n-am la-Academie jeț
Și n-am smaralde sau rubine,
Un singur lucru am de preț
Și-mi pare foarte bine!

1925

BALADA INVITAȚILOR CARE NU MAI PLEACĂ

Mulțumescu-Ți Ție Doamne
Slava-Ți cânt de mii de ori
Că m-ai scos basma curată
Pentru toți, de sărbători.
Astăzi, vreau să-închin o cupă
Cu prieteni și cu frați
Și îți cer un lucru doamne:
— Nu-mi trimite invitați!

Invitatul tip, de normă
E un individ ciudat
Bea, mănâncă, nu plătește
Și când pleacă-i supărat.
Ba friptura nu e bună
Ba că vinul are apă
Și mereu, cu icre negre
Și șampanie se îndoapă.

E pretențios la culme
Nu iubește tuslamaua
Și ca bivolul răstoarnă
Peste tot râzând cafeaua
Încrezut peste măsură
El atacă mii de chestii
Și sub masă cu piciorul
Face câte-un semn nevestii.

Chiar de-i nobil, de neam mare
Să plesnesc dacă vă mint –
Șterpelește furculița
Numai dacă-i de argint
Are și talente varii
Face și pe melomanul
Vrea morțiș să zdrăngănească

Strică clapele, pianul.

Pune mâna pe-ori ce lucru
Din bufet sau de pe masă
Și își umple buzunarul
Ca să aibă și acasă
Zvârle prăjituri sub scaun
Face și pe dansatorul
Și strivindu-le cu talpă
Năclăiește-întreg covorul.

Poartă geam la ochi și zice
Că-are creștere aleasă
Și de sos își șterge mâna
Murdărind fața de masă
Sparge un pahar ciocnindu-l
Zvârle pe parchet țigarea
Trece-apoi spre toaletă
Și ciupește servitoarea.

La șampanie e primul
Se pricepe la urări
Bea de stinge și întruna
Te tapează de țigări.
Și când pleacă dimineața
După ce-au cântat cocoșii
Are grijă ca să-și schimbe
Ori șoșonii ori galoșii...

Ia tartine câte șapte
Cu omar, jambon, chefal
Și le'nghite-n grabă, parcă
A ieșit dela spital.
Critică apoi guvernul
De borțoși și președinți
Și tot timpul cât vorbește
Ține-o scobitoare-n dinți.

Dar cu neamurile, n-avem
Tot aceleași neplăceri
Nu-ți sosește o mătușe
Și un unchi și patru veri?
Mătușica e din Giurgiu
Unchiul de prin alte părți
Joacă stos, e surd ca lemnul
Și-i măsluitor la cărți.

Verii sunt dela Craiova
Neam cu cealaltă mătușe
Te-njurau o viață-ntreagă
Și-astăzi toți te pupă-n gușe
Chair și Fifi ce fugise
Cu un grec la Babadag
Ți-umple cu văcsea obrazul
Să-ți arate că-i ești drag.

Pacoste ce n-are seamăn
Fă mâncare, băutură
Fă-le patul, dă-le dulciuri,
Și când pleacă tot te-njură
Fă-le cald, cu cocs, cu lemne
Scoate cuverturi din gros
Pune-i oală-n noptieră
Și tu culcă-te pe jos.

Fă-le ceai, cafea, cacao
Cu fursecuri și tartine
Și întreabă-te amice: -
Dracul i-a adus la mine?
Roagă-te apoi lui Domnul
Chiar și Sfântului Sisoe
Ca să plece mai degrabă
Să respiri și tu în voie!

DOINA PĂCĂTOSULUI

Eu, de felul meu, măi bade,
Sunt aproape cumsecade.
N-am jucat nici când, arşice
Nu ştiu cărţi, nu ştiu popice,
Nu joc remi, nu joc pocker
Nu ştiu ce e aia jocker
Nu ştiu bridge, nici golf, nici look
Şi la curse nu mă duc.
Foot-ball nu ştiu şi nici hockey
Şi cross-country, nici ce-i
Nu ştiu zaruri, nu ştiu ruletă
Nici să merg pe bicicletă,
Tenis, hand-ball, canotaj
Nici ping-pong, nici patinaj.

Nu-s colecţionar de vase
Mărci poştale, lănci, cuirase
Suliţi, paloşe sau scuturi
Nu strâng nici aripi de fluturi
Nici monede vechi, zapise
De pe vremea lui Ulise
Nici letopiseţi sau plante
De pe vremea lui Pazvante
Şi nici stampe-n foi de nuc
De pe vremea lui Papuc.

Aşadar, în mod corect
Cred că n-am niciun defect
N-am manie religioasă
Nu strâng „sateliţi" acasă
Nu râvnesc la vreun favor
Nu-s beţiv, nici cartofor
Nu zvârl bani pe zaiafeturi
Cu artiste-n cabareturi

Și n-am nicio fărâmiță
De scrânteală la scufiță.

Tot ce am eu mai de preț
E că sunt cam iubăreț
Mă aprind ca o scânteie
După-un zâmbet de femeie.
Mor de drag când văd vreodată
Un trupșor gingaș de fată
Și m-aș duce rob mereu
Pe-un sărut, al cui știu eu.
Când iubești o cuconiță
Lăcrimioară, garofiță
Chip de nea un păr buclat
Și ochi galeși, e păcat?
Superi Domnul sau pe zei
Când te pierzi în ochii ei
Și de-i furi un sărutat
Eu socot că nu-i păcat!

Nu-i păcat, de ce să fie?
E miraj, e poezie
E al dorului îndemn
Fiindcă omul nu-i de lemn
Fie-n Londra, fie-n Bălți
Nu mi-e sufletul din câlți
Nu mi-e inima făcută
Din carton, vată sau plută.

De-aia, firicel de rouă
Sunt îndrăgostit de două
Că-a scris Domnul cu a Sa vlagă
Ca să am inima largă
Amândouă subțirele
Cu codițe în inele
Ochi de foc și peruzele
Buze moi și subțirele

Dulci ca nişte acadele
Mâncale-ar tata pe ele!

Că sunt chipeşe, focoase
Au mânuţe mătăsoase
Liniile armonioase
Cari îmi toarnă foc prin oase
Şi-mi sunt dragi ca soarele
Şi de ele şi de mine
Şi-mi sunt dragi ca florile
Când le văd comorile.

Fie veche, fie nouă
Ori că ninge ori că plouă
Adevărul grăesc vouă
Le iubesc pe amândouă
Cum să nu le îndrăgeşti
Când au ochii plini de poveşti
Braţe albe de păpuşe
Şi superbe picioruşe
Şi ca culme, măi nepoate
Amândouă-s măritate.

Uneia-i zice Mariana
Când clipeşte ea cu geana
Vindecă din suflet rana
Te transportă în Nirvana
Şi cu vrăji ţi-ncântă pana.
Celeilalte-i spune Ţiţa
Are vorba ca alviţa
Zveltă e ca porumbiţa
Şi-un poem îi e guriţa!
Şi uite aşa boem de Malta
Râd cu una, plâng cu alta.

Dumnezeule prea Sfinte
Tu ce stăpâneşti Părinte

Lumea veche și cea nouă
Ține-mi-le pe amândouă
Ține-mi-le sănătoase
Că-amândouă-s delicioase
Și bărbații lor, o, Tată,
Să nu afle niciodată
Să nu afle-în clipa grea
Nici ei, nici nevastă mea!

CHESTIUNI FAMILIARE

După cum știți - mari și mici –
Prea distinșii mei amici,
Eu în viața pământească
Trei cumnați am. Să-mi trăiască!
Toți călițI pe baricade,
Oameni foarte cumsecade
Cari țin - din proprii chestii –
Câte-o soră de-a nevestii.
Unul șade la Bacău,
Unu-n Blaj, altu-n Buzău
Ș-astăzi am primit de zor
Un răvaș din partea lor:

„Dragul nostru Ion pribeag,
Știi doar cât ne ești de drag,
Și că pentru tine-n bloc
Ori și când sărim în foc,
Dar de-un șir de ani încoace
Ți-ai luat-o-n cap și pace
Crezi că n-ai pe lume soț
Și că tu ești mai cu moț!

Oi fi, domn, la literaţi
Cel mai mare-ntre cumnați
Om cu faimă mondială
Umorist sau șef de școală
Însă prea treci între castre
Peste drepturile noastre
Prea-ți bați joc de neam și lege
Și îți râzi de noi, Pribege!
Domnule, de ani în șir
Te-ai constituit martir
Și cu pana ta măiastră
Îți bați joc de soacra *noastră,*

Din Bacău la Caliacra
Nu vorbești decât de soacra
Ba că-i rea, că-i certăreață
Că e cutră cu musteață
C-are plisc de coțofană
Că-i flașnetă, darabană,
Urlătoare ce țicnește
Toate vremea bocănește
Zi și noapte cicălește
Când vrei came ea-ți dă pește
Hoașcă, șarpe, lipitoare,
Japiță, sperietoare,
Cimpanzeu, moară stricată
Corb cu limba-nveninată,
Codobatură, hienă,
Caracatiță, balenă,
Bufniță, piton, rechin,
Farfara, otravă, chin,
Cucuvea ce croncănește,
Tot ce-ai scris de dumneaei
Te privește!
Ești major și faci ce vrei!
Fă-o gramofon, șacal
Te privește personal!

Dar un lucru nu uita
Soacra, nu-i numai a ta!
Nu ne face ea bădie
Zile fripte ca și ție?
Cu ce drept te enervezi
Și o monopolizezi?
Când cu dânsa vezi matele
Dumneata câștigi parale!

La „Gazetă” în sfârșit
Tu scrii cronici gratuit?
Când vorbești la festivale

Dumneata nu iei parale?
În reviste de-o plasezi
Dumneata, nu încasezi?
Și o faci într-un cuplet
Și cu ou și cu oțet.
Ia ne spune, scump odor
Nu iei drepturi de autor?
Când scrii glume câte vrei
Spirite pe contul ei
Și-o descrii ca în poveste
Nu iei bani pe toate aceste?
Pe la Radio când vorbești
Și pe unde o-ncolțești
Și-o faci cutră și bătrână
Nu-ți dă ăia bani în mână?
În turneu când pleci cu-o scenă
Cu un comic și-o duenă
Și joci „Soacra-i balamuc”
Nu te-ntorci cu bani buluc?

Așadar de bună seamă
Tu îți faci cu ea reclamă
Ba în plus - jurăm pe cruce –
Ție soacra îți produce
Bani și laude, procente
Mulțumiri și complimente
Invitații la banchete
Informații la gazete
Pe când noi, o știi prea bine,
Suferim la fel ca tine
Și-în al vieții alambic
Nu ne-alegem cu nimic!

E adevărat, Ionel
C-o descrii în chip și fel
Cu pricepere măiastră
Însă ea-i și soacra noastră

Și-în această calitate
Noi pretindem cu dreptate
Fără niciun țipirig
Partea noastră de câștig!
Suntem patru gineri? Cert?
Tu ai dreptul la un sfert
Fie bine, fie rău
Faci cum vrei cu sfertul tău!
Ești stăpân necontestat.
Taie-l, pune-l la murat
Fă-l pilaf cu-n fierăstrău
Însă numai sfertul tău
Fă ce vrei cu el și pace
Strânge-l, pupă-l unde-ți place
Fă-l portret, pune-l în ramă
Fă-l poșircă, fă-l pastramă,
Fă-l cu sos, sau cu șalău
Te privește! E al tău!
Dar să n-atingi oricât vrei
Celelalte sferturi trei
Nu pui mâna-întradevăr
Nici măcar pe-un fir de păr
Ori și cât te-ai revolta
Nu e numai soacra ta
Și oricât noi suferim
E și-a noastră, și-o iubim!
Și așteptăm cu înfrigurare
Cu vădită nerăbdare
Ziua ceia din povești
Să venim la București
Țoc în poc, ca la Teatru
Și s-o împărțim în patru
Ca să-și ia precis și cert
Fiecare câte-un sfert,
Te îmbrățișăm toți trei
Cu mult dor
Cumnații tăi.

ALOO, TELEFOANELE!

Fraților din Cilibia
Și din toată România,
Cred probabil, c-ați aflat
Cazul ce mi s-a întâmplat
Vine-un ordin ca ciclonul
Și-mi blochează telefonul.
Trece o lună, o suport,
Dar fără telefon sunt mort!
Mi-e tot neamu-ntr-un canon
Și mi se prăvale steagul –
I'auzi Domnule! - Pribeagu
Să nu aibe telefon?
Dar se-întorc în oseminte
Toți strămoșii din morminte
Iar răzeșii din cortegiu
Strigă-ntruna: Sacrilegiu!

Dar cum sunt băiat deștept,
Nicio clipă nu aștept
Scrisul meu de-o săptămână
Îl îndrept direct în mână
Lui Maioru' Căpățână
Care-i șef și de bonton
Comandant la Telefon,
Și cu multă-nfrigurare
Îi scriu oful ce mă doare:
„Prea distins amfitrion,
Nu sunt „Von"
Nu port spadă, nici cordon,
Nu port cioc, nici barbișon,
Nu beau vin fără sifon,
Nu sunt rudă cu pardon,
Spiridon,
Nici cu Doctorul Parhon,

Nici cu Gaia Galaction,
Sunt un simplu Nea Ion
Umorist autohton
Cunoscut din Raion
În Gramont și-n Malmizon
Și-n acest cumplit sezon
Am un strașnic ghinion
Căci pe-al Țării-ntregi, fronton,
Numai eu n-am telefon!

Am de toate; am palton,
Am plastron, am baston,
Am veston, am piston,
Murături într-un castron,
Am și țuică într-un bidon,
Am în curte-un lampion,
Am bomboane întrun-un carton,
Trei găini și un clapon,
Cinci cutii de bulion,
Zece plăci de gramofon,
Anecdote un vagon,
Spirite un poligon,
Calamburi un pogon,
Și volume-un camion,
Doar un lucru nu am: Ton!
Nu am ton la telefon!
De aceea, cer pardon
Prea distins amfitrion
Că lansez acest balon,
Dar cum știu din lume - un zvon
Că ești pururi de bonton
Și mai ești la telefon
Cel mai important pilon
Și țivil,
Și cazon,
Fă-mi și mie-un mic plocon,
Înțelege-al meu canon,

Haide, ajută-l pe nea Ion,
Pune mâna pe buton
Și repune-mi la maison,
Telefon!

Te-oi slăvi după dicton,
Ca într-un symposion
Și ți-oi incrusta-n beton
Versuri ca Francois Villon,
Ode un batalion
Și sonete-un milion!
Voi bea vin, voi bea crușon,
Vin de Rhin și Sauvignon,
Și-oi da sfoară din balcon,
Să se ducă-n lume zvon
Și-în Paris și-în Washington
Și-în Saigon,
Și-în Dijon
Și-în Hebron,
Că de ziua mea plocon
Mi-ai pus ton, la telefon.
Te salut cu mult rezon
Respectos:
Pribeagu Ion

BALADA CHIRIAȘULUI

Fraților din lung și lat
Din Mizil și Calafat
Din Obor până-n Cemat
Din Vitan și Vadu Lat
Voi amici de prin Banat
Din Pomârla de pe sat
Dela Râmnicul-Sărat
Voi Varlam, și Stratulat
Belizarie și Ignat
Și tu Buță și tu Strat
Tot cenaclul consacrat
Vă anunț că s-a-ntâmplat
Lucrul cel mai minunat
Din acest sfârșit de leat;
M-am mutat!

Și treceau pe străzi rebele
Șapte camioane grele
Cu bulendre și boccele
Și borcane și saltele
Garderoabe și perdele
Cratiți, oale, canapele,
Pantaloni fără bretele
Și pantofi fără pingele
Și ciorapi cu găurele
Rochi cu copci și horboțele
Și oglinzi cu pătrățele
Și ibrice de cafele
Gogoșari în borcănele
Cu ardei și gogonele
Rame, scaune, umbrele,
Somiere și curele
Plăci de gramofon, undrele
Note și bocanci de piele

Și reviste și modele
Și carnete și franzele
Cărți de joc și bidinele
Pipe, lanțuri, tinichele
Vaselină, scândurele
Trei căței și trei lulele
Cinci covoare mititele
Becuri arse și vergele
Geamuri fără cercevele
Farfurii și lopățele
O cutie cu sardele
Țevi, găleți și scăunele
Cutioare de mărgele
Leandrii, toporași, surcele
Noptiere și ulcele
Și tablouri și pastele
Și danturi fără măsele
Suveniruri din șrapnele
Iar deasupra cocoțat
Agitat și transpirat
Fericit și afectat
Parc-aș spune inspirat
Tuturor în lung și-n lat
M-am mutat!

Multe-am tras și-am îndurat
Cât în Sfintu-Gheorghe am stat
Șapte polițe am semnat
Una nu mi-a achitat
Cu Tănase m-am certat
Mary Lou m-a înșelat
Fotino a lichidat
Iancovescu s-angajat
Max a stat și s-a uitat
La cenzură m-au tăiat
Proprietarul m-a pisat
Cu bilet de-nchiriat

Judecăți și avocat
Cu sechestru asigurat
Perceptoru' m-a-nhățat
Și cu toba m-a distrat
Toți ai mei s-au speriat
Soața mea a leșinat
Numai soacra a scăpat
În sfârșit, am fost forțat
Să mă mut!
Și m-am mutat!

DOINA OMULUI ÎNSURAT

Foaie verde ca gulia
Grea e nene, căsnicia,
Fiindcă n-ai un ceas măi Stroe
Să respiri și tu în voie.
N-ai o clipă, pentru tine,
Ca să zici: - Îmi pare bine!
Să sorbi visului dulceața,
Și să zici: - Frumoasă-i viața!

N-ai tu chinurile tale
Șapte mii de angarale?
În politică te sapă;
La birou, rivalii crapă:
În oraș, alt chin te-apasă;
Și când vii și tu acasă
Soața-ntoarce filele,
Și-ți mănâncă zilele.

Parcă-i pusă-așa-ntr-o doară,
Zi și noapte să-ți tot ceară,
Toată vremea. Vrei nu vrei,
Să stai la cheremul ei,
Cu o vorbă să te-mpungă,
Cât îi dai să nu-i ajungă,
Și un singur țel să ai
„Ea să ceară, tu să dai”

Nici n-apuci ca să te scoli,
Și s-au dus vreo zece poli,
Lapte, pâine, zarzvat,
Și apoi cât te-ai sculat,
Îți pretinde pe-ndelete,
De salată, de cotlete
Tocătură, foi de viță,

Came de purcel, costiță,
Untdelemn, zahăr și sare,
Și untură și cicoare,
Și măsline și cafea,
Dar-ar dracii-n ea să dea.
Pătlăgele și ardei,
Dar-ar strechea-n capul ei.

Și făină, și cârnați,
Să mă sece la ficați,
Și păstrăvi de la Bolboci,
Să-mi mănânce din bojoci,
Și homari și mandarine,
Ca să crape fierea-n mine,
Icre negre, din Rusia,
Să m-apuce-apoplexia.

Și la masă, Doamne iartă,
Cum să nu se isce ceartă;
Când blestemi de la-nceput
Ceasu-n care te-ai născut.
Marinata e sărată,
Tocănița-i afumată,
Ciorba n-are niciun gust,
Carnea-i cu miros de must,
Fripturica parcă-i arsă,
Varza-i râncedă și stoarsă,
Peștele cu solzii moi,
Și miroase a butoi.
Pipota-i de gelatină,
Și miroase a creolină,
Și un piept și ficățelul
Le-a furat din raft cățelul.

Nici măcar noaptea în somn,
N-ai noroc, stimate domn!
Cum să-ți pară viața rază,

Când alături e-o batoză,
Ce-n răstimpuri, de-un capriț,
Mai trânteşte şi-un sughiț...
Foaie verde, foaie lată,
Se întâmplă câteodată...
Vii târziu, şi din senin,
Simte că miroşi a vin...
Geaba-ți este tot talentul,
Fă-ți degrabă testamentul.
Că nu-ți iartă,
Şi te ceartă:
„— Tu petreci şi nici nu-ți pasă,
Şi mă ții închisă-n casă,
D-aia am bărbat, Antoane,
Numai să-ți prepar jamboane,
Să-ți cos nasturi la halat,
Şi să-ți dau dulceață-n pat?

Mocofan, fără ruşine,
Ce se alegea de tine,
Mai flămând decât toți lupii,
Să te las, să-mi dau un „pupi”-!
Azi mergi singur la şantan,
Mitocan, tot mitocan!
Patru inşi m-au vrut soție,
Şi eu proasta, m-am dat ție,
Că spunea-i că eşti titrat,
Că ai rudă deputat,
Cică-i deputat... Rahat!
Un pârlit de avocat,
Neam de cioflingar, zevzec,
Sor-ta n-a fugit c-un grec?
Iar vărul tău, Ilie
Nu-i şi-acum în puşcărie?
Ce familie, ce sculă,
Aşa cap, aşa căciulă!”

Dacă vii-ntr-o noapte-acasă,
Și nevastă-ta, duioasă,
De pe haina-ți, nu știu cum,
Simte-o dâră de parfum,
Se ridică, despletită,
Și c-o mască găurită
Ce și-a pus-o pe obraz,
Te întreabă cu necaz:
— Pui de ou cu cap de curcă
Iar ai fost la o mazurcă!
Și-mi ridică frățioare,
Toată casa în picioare,
Pe Lenuța, pe Bibică,
Pe Țulucă, pe Țibică,
Și pe Iulis de pe vatră,
Și pe Hector care latră.

Și să-mi facă viața acră
Scoală și pe mama soacră,
Și-amândouă încep, Ioane.
„— Mi-ai mâncat zestrea, golane
Și căsuța din Olari
Locul din Cărămidari,
A lui unchiu Măcăcuțu!
Mor și tot îmi fac ambățu!
Arde-te-ar un foc de viu,
Și te-neci în Cișmigiu!
Mi-ai nenorocit copilu,
I-ai făcut praf sexapilu,
Și-acum vii acasă beat,
Ești bărbat sau ești rahat?
Popândău cu cap de linte,
Toți ți-au luat-o înainte,
Și tu stai ca un nărod,
Și scrii cărți, să zacă-n pod,
Ptiu! Să n-am parte atâta,
Nici de tine, nici de măta!”

D-aia zic că n-ai măi Stroe
Clipă să respiri în voie,
Că nevasta stă ca scaiul,
Și-ți înveninează traiul,
Cum de-abia deschide ochii,
Cere bani și cere rochii,
Cere sufletul din tine,
Că n-ai timp să zici, în fine,
Nici la prânz, nici dimineața
Fraților! Frumoasă-i viața!

ÎNTOARCEREA DIN VILEGIATURĂ

Fraților, e jale mare
E bucluc și disperare
De când terminai cu cura
Și-am sfârșit vilegiatura
Și am revenit cu fală
În frumoasa Capitală
De atunci, v-o spun loial
Am doar ceartă și scandal.

Nu e zi și oră nu e
Ca nevasta să nu-mi spuie:
Dacă m-ascultai pe mine
Și mergeam la Breaza, în fine
Era tot așa de bine
Și parale mai puține
Făceam baia pe terasă
Și la prânz mâneam acasă
Mai un pui, mai la tigaie
Și nu stăm să ne jupoaie
Dar tu nu! Dădeai cu clanța
Că-i mai bine la Constanța
Lume bună, Guță, Savu
Ca să faci tu pe grozavu
Cu monoclu-n ochi proțap
Vai de capul tău de cap!

Eu ți-am spus că vreau mișcare
Tu că nu, că vrei la mare
Mare-ai vrut, poftim la mare
C-ai rămas fără sutare...
Fără-un ban în buzunare
Și dator la Nea Cutare
Și c-o boială oarecare
Ioi-te Mare! N-ai vrut mare?

Freacă-te la cap, că-i mare.
Nu-ți mai ajungeau parale
Pentru chefurile tale
C-ai luat și la Tăticu
Și-ai luat la Unchiu Nicu
Și ai luat sute și mii,
De la morți și de la vii.
Și-ți găseam mereu în taină
Câte-un fir de păr pe haină
Unul blond c-ai fost la Nina
Altul brun cu pațachina
Unul roș c-ai fost odată
La rusoaica a roșcată
Și acum pe urmă-n grabă
C-un fir lung și alb de babă.

Începuși și cu bătrâne
Arde-te-ar un foc de câne
Ce, eu sunt de lepădat,
Sunt ciupită de vărsat
Sunt manta de vreme rea
Eu nu știu ce știe ea?
Nu-s iubeață, nu-s focoasă
Nu-s și eu sexapilosă
N-am și eu ca și sfrijita
Nemerite-ar aortita!

Toată ziua du-te vino
Toată noaptea la Cazino
Când să-mi sting și eu văpaia
Domnul, plaje la Mamaia
Nu să își caute de boale
Ci să vadă dame goale
Și mă mir, că mai reziști
Că n-ai fost pe la nudiști
Să le vezi în toată poza
Stinge-te-ar tuberculoza.

Eu băi calde și sudații
Domnul curte și tratații
Face goange, face grații
Rendez-vous-uri și relații
Fără alte explicații
Eu în pat și cu tensiune
Domnul pleacă-n escursiune
Eu cu doctori, cu frisoane
El la bridge cu trei cucoane
Eu cu plastur și cu moașe
Dumnealui să se îngrașe
Eu cu hapuri de slăbire
Domnul are-o întâlnire
Eu la corp cu pungi de gheață
Și cu crampe și cu greață
El cu dama la verdeață
Și pe plaje și în piață
Ca un grof se izmenește
Știe numai franțuzește
Parcă n-ar fi os cu os
Fiul Tincăi lui Botgros.

Parcă tat-tu Stan Topor
N-a fost parlagiu-n Obor
Ș-alde Stoica și cu Petru
Nu cărau cu barometru
Peste gârlă la Lemetru?
Numai tu boboc plocon
Ai ieșit gata baron!

D-aia n-ai vrut la Zizin
Ca să-mi faci mie venin,
La Constanța ai zis iei casa
Fiindcă vine și-ofticoasa,
Cât ținură cura toată
Nu m-ai scos decât o dată,

Mi-am făcut rochi de mătase
Pălării simandicoase
Și toalete, o grămadă
Ca să stau cu ele-n ladă?
D-aia-mi dau cu crem pe față
Să mă ții în cotineață?
Ce, taioru nu-mi stă bine
Și te compromiți cu mine?
Ce? Sunt grasă-n sertăreață
Am lingoare, am mătreață
Sunt peltică, am pistrui
Am în frunte un cucui?
N-am desou-uri, n-am costume
N-am ce arăta la lume?
Slavă cerului, la mine
E și pentru cinci ca tine
Că n-aveai când m-ai luat
Decât un palton purtat
Trei cămăși și jumătate
Și un gramofon în rate
Șase plăci și-un geamantan
Mitocan!

Ce adică, crezi că-s toantă?
Nu știu eu că ai amantă
Că ai cameră-n Lupeasca
Și te ții cu Priscupeasca?
Porcule! Mă-ntreb în mine
Ce-a putut găsi la tine
Când ești chel și numai oase
Când ai brațele păroase
Ai picioare noduroase
Și-umbli teleleu Tănase
Și-n momentul fericit
Caști, ș-adormi ca un tâmpit."

Asta dragi prieteni, ține

De 8 zile și mai bine
Și eu cred c-o să mai ție
Că-i vionică și jolie
Are șolduri emisferici
Și-ajurat și la biserici
Că mă ține-așa muierea,
Pân-o să-mi plesnească fierea.

CURCANII LUI CADÂR

La Stambul unde Galata
Și cu Pera se bifurc,
Locuia Cadâr Efendi
Cel mai cumsecade turc.
Avea fes, șalvari și barbă
Narghilea, cipici și bani
Și avea crescătoria
Cea mai mare de curcani.

Specii rare și moțate
Cloncănari cu creste scurte
Șapte sute în cotețe
Și vreo patru sute-n curte
Trimitea și-n țări străine
La francezi și africani
Căci avea crescătoria
Cea mai mare de curcani.

Chiar Iussuf de-avea vreodată
Vreun zaiafet ghiuzel
Trimitea peșkeș să-i vie
Mustafa Cadâr la el.
Și-i spunea: - Cadâr Efendi
Azi fac chef cu gogomani
Ca să-i fac pilaf, trimite-mi
O duzină de curcani!

Și îți dau ghelir și lire
Ca să-ți fac alișveriș
Și-ți mai dau turban de Pașă
Și un meremet bacșiș!
...Și el trimitea săracul
Geanabeților pe rând
Că Vizirii și Califii

Se lingeau pe bot mâncând.

Dar o groaznică năpastă
Îi fusese scrisă-n sorți
Că-ntr-o noapte vreo trei sute
De curcani căzură morți.
Disperat mușcă pământul
Se lovea în piept răpus
Și apoi s-a dus la Hogea
Plin de lacrimi și i-a spus:

— Viu să-mi dai un sfat, prea sfinte
Ce vorbești cu sori și aștri...
— Dăm la tine bre, dar asta
Costă o sută de piaștrii!
— Uite banii, zise turcul,
Ben Cadâr sacăs iașmac, -
Mi-au murit curcani trei sute
Spune-mi Hoge ce să fac?
Dă-mi un leac să nu-mi mai moară
Din curcani Ali Mehmet
Și-o să te slăvească-n ceruri
Și Allah și Mahomet!

— Ai să faci după tipic
Zice Hogea cam peltic –
Iei trei fire de-arpagic
Le-nvelești într-un fișic
Iei fistic și mezelic
Le stropești cu țipirig
Tragi trei ași și un birlic
Scoți din foc un irmilic
Păr din coada de pisic
Un belciug de la caic
Teșitură de popic
Pui praf galben dintr-un plic
O felie de șoric

Măduvă de mort calic
Coamă de viţel pitic
Două copci dela ilic
Le pui toate-ntr-un ibric
Le strecori prin alambic
Spui de trei ori „Ciocu' Mic"
Te-nvârteşti într-un cipic
Şi cu degetul cel mic
Ungi curcanul pe buric
Şi-i legi creasta cu aspic
Asta şi altceva nimic.
...Dacă faci precum îţi zic
Să n-ai grijă niciun pic.
Că de-acum până-ntr-un an
N-ai să pierzi niciun curcan.

Au trecut trei luni sau patru
Vremea trece aşa curând..
Şi-ntr-o Sâmbătă la Hoge
Intră iar Cadâr plângând:
— Hoge sfinte, sunt nevrednic
Şi sunt greu năpăstuit
Fiindcă iarăşi şase sute
De curcani, ieri mi-au murit!

— Dă-mi un sfat ce-i scris cu sânge-n
Viaţa sfinţilor sihaştrii
— Dăm bre sfat, dar asta costă
Două sute de piaştrii!
— Două sute! Na! Prea Sfinte
Spune-mi-l - aman - aman!
Ca să nu-mi mai moară iarăşi
Din grămadă vreun curcan.

— Mergi acasă Mustafa
Şi apoi să faci aşa:
Iei cinci boabe de cafea

Le pisezi într-o giubea
Pui deasupra scordolea
Scrum, uitat într-o lulea
Bragă trasă pe curea
Păr ciupit, din bidinea
Chihlimbar dintr-o ulcea
Nouă paie din saltea
Faci din toate o peltea
O amesteci cu halva
O strecori prin catifea
O întinzi pe dușumea
Mai dansezi o giambara
O răstorni în tinichea
Și-o dai la curcani să bea.
Ori că vrea ori că nu vrea
Dacă faci taman așa
Ai scăpat de angară!

Șapte zile mai trecură
Și când soarele a apus
În iatac la Hoge intră
Mustafa Cadâr distrus:
— Vai, nenorocire mie -
Se jelește el smerit –
Dă-mi un sfat, fiindcă aseară
Toți curcanii mi-au murit.
— Eu îți dau răspunse Hogea
Sfaturi am pe zeci de ani,
Însă ce-ți mai trebuie sfaturi
Dacă nu mai ai curcani?

O AVENTURĂ GALANTĂ

Într-o seară, pe la zece,
N-a fost cald, dar nici prea rece,
Am avut o aventură,
Nici cu Mimi nici cu Sură,
O coniță delicioasă,
Nici urâtă, nici frumoasă,
Ș-am intrat cu ea în vorbă,
Nici de Cosmos, nici de ciorbă.

Avea ochii ca doi aștri,
Nici căprui, dar nici albaștri,
Gura dulce, zâmbitoare,
Nici prea mică, nici prea mare,
Sânii, două rândunele,
Nici prea mari, nici mititele,
Și vorbind cu ea în șoaptă
Nici prostuță, nici deșteaptă.

Ne-am plimbat vreo cinci minute,
Nici încet, dar nici prea iute,
Discutând ca la Geneva,
Nici de-Adam și nici de Eva.
Ș-am ajuns la ea acasă,
Nici prea-naltă, nici prea joasă,
Locuință minunată,
Nici murdară, nici curată.

Mi-a dat o cafea ușoară,
Nici prea dulce, nici amară,
Ș-a început să se dezbrace,
Nici încolo, nici încoace,
I-am sorbit formele toate,
Nici din față, nici din spate,
Pielea-i cu miros de nalbă,

Nici prea neagră, nici prea albă.

Avea talia subțirică,
Nici prea mare, nici prea mică,
Brațe albe, voluptoase,
Nici subțiri, dar nici prea groase,
Niște-îmbrățișări divine,
Nici prea multe, nici puține,

Și-o sofa cu dungi banale,
Nici prea tare, nici prea moale.
Cum o sărutam prin beznă,
Nici pe nas și nici pe gleznă,
Bate cineva la ușe,
Nu-i nici unchi, dar nici mătușe,
Ci bărbat-su, Ion din piață,
Nici cu cioc, nici cu mustață,
Dar cu un baston de mire,
Nici prea gros, dar nici subțire.

Și când mă rugam - Prea Sfinte,
N-am fost prost, dar nici cuminte,
Doamne, scoate-mă din ladă,
Nici în curte, nici în stradă,
Deodată ușa scapă,
Nici se sparge, nici se crapă,
Și stă Ion ca un sihastru,
Văd nici verde, nici albastru.
— Ce cauți aici? - Mă întreabă,
Nici în pripă, nici în grabă,
I-am spus, fără să-mi dau seama:
— Nici pe tata, nici pe mama!
Ci aștept, cu tot alaiul,
Nici mașina, nici tramvaiul...
...Și au curs bastoane în mine,
Nici prea multe, nici puține!

Restul n-are importanță,
Nici spital, nici ambulanță,
Știu c-am stat trei luni jumate,
Nici pe burtă, nici pe spate,
De atunci mi-e viața roză,
Nici în versuri, nici în proză,
Și aștept o aventură,
Ori cu Mimi ori cu Sură.

ÎNDRĂZNEȘTE!...

Sami, funcționar de bancă
Și cu creștere aleasă,
A fost invitat de Natan
Și nevastă-sa, la masă.

Tânăr, c-o înfățișare
Ce te bagă în răcori,
N-a venit cu mâna goală,
Ci cu un buchet de flori.

Doamna, foarte încântată,
După-un an de măritiș,
A servit coniac, salată
Și apoi *ghefilte fiș*[1].

Sami a mâncat cu poftă,
Și c-un sentiment firesc,
A-ntrebat-o pe Șoșana:
— Doamnă, pot să îndrăznesc?

— Vai de mine, Domnu' Sami -
Zise ea, înviorată –
Ca la dumneata acasă.
...Și i-a dat înc-o bucată.

A urmat fripturi și kighel,
Vin de la Ierușalaim,
Și-ntr-o caldă atmosferă,
Au ciocnit cu toți „Lehaim!".

Cum petrecerea se-ntinse,
Natan l-a rugat, apoi:
— Ce să te mai duci acasă,
E departe, dormi la noi!

Tocmai când erau mai veseli,
A venit un amploiat,
Și pe Natan, de urgență,
La direcție, l-a chemat.

— Nu-i nimic, mă-ntorc îndată,
Maximum o oră-două.
Voi, mai stați, fiindcă în casă
Nici nu ninge, nici nu plouă.

Și-a plecat, și vremea trece,
Când nici n-ai băgat de seamă,
Îmbrăcând întreg orașul
Într-o magică năframă.

După ce-au vorbit de toate,
Într-o ambianță dulce,
I s-a năzărit Șoșanei
C-ar fi timpul să se culce.

I-a făcut, în grabă, patul
Pe sapaua de atlas,
A făcut „lampa mai mică”
Și sub glass-wand s-a retras.

* *
*

Prin lumina roz, discretă,
Care dincolo apare,
Sami vede-o siluetă
Scumpă și turburătoare.

A-nceput să se dezbrace,
A pus rochia de-o parte.
Ce frumoasă-i în dessou-uri,

Numai glass-wandu-i desparte.

Când alături e-o femeie
Și bărbat-su e plecat,
Fără vrere-ți trec prin minte,
Numai gânduri de păcat.

Și-a mai scos și cămășuța,
Rămânând ca o statuie
Capo d'operă celebră,
Cum în lume alta nu e.

Părul, despletit pe umeri,
Sânii ca ai Sulamitei,
Chiar de-ai fi mai sfânt ca Papa,
Nu poți rezista ispitei.

Sami, năucit de farmec,
Și c-un sentiment firesc,
A-ntrebat, discret, prin glass-wand:
— Doamnă, pot să îndrăznesc?

— Vai de mine, Domnu' Sami –
A răspuns ea, strengărește –
Ca la dumneata acasă!
Îndrăznește! îndrăznește!

Și, deodată, Domnul Sami,
Din fotel s-a smuls, furiș
Și și-a luat înc-o bucată
Din bufet, *ghefilte fiș*!

ASCULTA ISRAEL!

Zefiri și zvon de libelule
Îmbracă zarea în mistere
Când bietul Rosenknop Naftule
Abia trăiește de durere.

Întreg orașul simte jarul
Ce arde în sufletu-i mâhnit
Și să-i mai potolească amarul
Bătrânii toți l-au sfătuit:

— La rabin! La reb Mendel Maier,
Se îndreaptă plâns ca un ilot,
Să-și astâmpere al ranei vaer
Care-l apasă rău de tot.

— Prea Sfinte! jalea fără nume
Îmi frânge viața, dă-mi un sfat:
Un singur fiu aveam pe lume
Ș-alaltăieri s-a botezat!

Ce să mă fac? mi-e slabă ființa
Și-aștept cu ochii duși în vid
Să-mi curme Domnul suferința
Că-mi vine în gând să mă ucid!

— Taci, nu păcătui! pe-a vieței poartă
Sunt griji și-amărăciuni destule
Și trebuie că-i scris în soartă
Ca să te resemnezi Naftule!

Și mie rabin și părinte
Tot astfel legea m-a încercat,
Avui și eu un fiu cuminte
Și într-o zi s-a botezat.

— Și nu te-ai plâns lui Domnul Sfântul?
Stând în genunchi în osanale,
Nu îi te-ai prosternat în cale,
Să se cutremure pământul
De jalea plânsetelor tale?

— Ba, da! dar el Cerescul Tată
Mi-a spus: - ascultă Israel!
Avui și eu un fiu odată
Însă s-a botezat și el!

VERIȘOARA

Prin anul nouă sute nouă,
Nu mai eram un oarecare,
Veneam la clubul „Lumea Nouă”,
Și alte cercuri literare.

Îl cunoscusem pe Gârleanu,
Pe Cincinat, pe Eftimiu,
Îmi oferise Minulescu,
„Romanțe pentru mai târziu”.

Visam să cuceresc o lume,
Să schimb Humorului tiparul,
Că publicasem niște versuri,
Într-un săptămânal, „Țânțarul”.

Văzând - directorul revistei –
Că am talent de pamfletar,
Fără să steie mult pe gânduri,
M-a angajat ca secretar.

Redacția era în centru,
O cameră - unde-încăpea,
Biroul, scaune, dulapul,
Maculaturi și-o canapea.

De joi, când apărea revista,
Și până Lunea care vine,
Redacția era închisă,
Și cheile erau la mine.

Directorul - un om politic,
Cu redingotă și cu cioc –
Venea în timpul săptămânii,
Însă Duminica, deloc.

Așa că, tânăr, cu speranţe,
Plutind în sferele senine,
Mi-închipuiam că-n toată ţara.
Nu-i altul mai grozav ca mine.

Și într-o Sâmbătă, pe seară,
Plimbându-mi visul pe Lipscani,
M-am cunoscut cu o fetiţă,
Cam de vreo douăzeci de ani.

De parcă Dumnezeu din ceruri,
Vrând dorurile a-mi înfrâna,
O nimfă mi-a trimis în cale,
Și mi-a șoptit: - Ionică, na!

Nici nu-mi mai încăpeam în piele,
De-acest potop de fericiri,
Avea cosiţa în inele,
Și-în sâni ascunși doi trandafiri.

Guriţa roșie și mică,
Și ochii negri, plini de foc,
Că tot privindu-i mi-era frică
Să nu pleznesc de atât noroc!

Ne-am dus la cinema, la „Clasic” –
Un film cu Eva și Adam –
O vorbă n-am scos pe-ntuneric,
Că doar prin mâini ne-nțelegeam.

Târziu, cam după miezul nopţii,
Ca un autentic amorez,
Am invitat-o ca să vadă,
Redacţia unde lucrez.

În cameră, printre săruturi,

înghirlandate în rondele,
Am proclamat-o, într-o poemă,
Prințesa visurilor mele.

Și dimineața, pe la zece,
Când vream să-i mai dedic o strofă,
Deodată a bătut la ușă
Directorul! O catastrofă!

În clipe de-astea, turbulente,
Tu nu știi singur ce să faci,
S-ascunzi după birou fetița,
Sau cât mai grabnic să te-mbraci?

Și s-a-ntâmplat cum se întâmplă,
Când n-ai un pic de prevedere;
Eu numa-în pantalon și guler,
Și ea cu nudul la vedere.

Directorul, galant din fire,
Privind-o a șoptit: - Scuzați!
Iar eu am spus: - Mi-e verișoară,
Venită-aseară din Galați...

A scotocit printre sertare,
A scos grăbit un manuscris,
Și când fu gata de plecare,
M-a tras de-o parte și mi-a zis:

— Să nu fii supărat, Ionică,
Însă aș vrea să-ți spun ceva:
Acum trei luni fetița asta,
A fost și verișoara mea!

POVESTE SPANIOLĂ

Povestirea ce urmează
S-a-ntâmplat în Guandolpina,
Unde soarele brodează
Cu amici de-argint lumina,

Unde zarea aurie
Împletește-un vis feeric,
Și unde-i fuse scris să fie
Și amicul Natan Beric.

Beric e din Lunca Lată,
Don Gonzalv, din Alcantara,
Și-amândoi iubesc o fată
Minunată: Dona Clara.

După legea catalană,
Judecata e sumară:
„Dintre amândoi rivalii,
Unul trebuie să moară".

Nu poți merge contra firii
Și discuții nu încap:
Ori el își face hara-kiri,
Ori tu îți tragi-un glonț-în cap!

Trag la sorți cu două bile,
După cum scrie la carte.
Scoți cea albă, scapi cu zile,
Scoți cea neagră, scapi prin moarte.

Au pus bilele-într-o urnă,
Și-amândoi, pe întuneric,
Don Gonzalv, cea albă a scos-o;
Bila neagră, Natan Beric.

Galben, stors ca o păstaie
Și cu-o jalnică figură,
Natan trece în odaie
Ca să-și tragă-o-mpușcătură.

În tăcerea de cenușe,
Nimeni un cuvânt nu-ngaimă –
Martorii privesc spre ușe,
Muți de zbucium, muți de spaimă.

Nicio șoaptă... când, deodată,
Prin văzduhul de cașmir,
Liniștea e spintecată
De trei gloanțe trase-în șir!

Martorii-nlemnesc de groază
Și împinși ca de-un resort,
Se îndeasă, triști, să-l vază
Pe sărmanul Beric, mort...

Niciun mort! Plin de orgoliu,
Natan Beric, în persoană,
Șade vesel în fotoliu
Și fumează o havană...

Nicio zgârietură n-are
Și de sânge nu-i umplut,
Toți îl pipăie cu-ardoare,
Și-l întreabă: - Ce-ai făcut?

— Ce să fac? Vedeți prea bine! -
Zice Beric liniștit –
Trei cartușe-am tras în mine,
Însă, nu m-am nimerit!

REVERII DE ALTĂ DATĂ

Printre revuiștii noștri,
Care cântăreau mai greu,
Erau Kirițescu, Durma,
Stoicovici, De Herz și eu.

Ei scriau pentru Tănase,
„Marafet bucluc” și „Plici”,
Eu pentru Tomescu Iorgu,
Și alți actorași mai mici.

Ei la „Cărăbuș” cu-ntregul
Demimond din București,
Eu la „Teatrul Nou” cu plebea,
De pe Calea Văcărești.

Ei montau cu lux „di-granda”
Fastului să se consacre,
Eu jucam un an de-a rândul,
„Treanca fleanca mere acre”.

Mă știau mai toți artiștii,
Ca pe un autor en-vogue,
Fiindcă le scriam adese,
Câte-un sketch sau monolog.

Într-o zi, fac cunoștință –
După cum cere uzanța –
C-o artistă în devenire,
Mică, dulce, blondă, Tanța!

O fetiță, o păpușe,
Prețioasă cum e ambra,
Care își făcea debutul,
Într-un varieteu: Alhambra.

Care m-a rugat fierbinte,
Cu glăscioru-i îngeresc:
— Maestre, fă-mi și mie-un șlagăr,
Un cuplet! Și ți-l plătesc!

— Cât îmi ceri? - Păi, deh, frumoaso,
Zic - cum ești la început,
Ai să-mi dai numai o mie!
Și-a zis Tanța: - S-a făcut!

Mi-l aduci la „Grand" joi seara,
Pe la opt și jumătate,
Că la zece o să vie,
Domnu'... amicul meu Socrate.

E un bătrânel simpatic,
Te aștept, și mai ales,
Vreau să-mi dai și indicații,
Cum să-l spun să am succes!

I-am adus chiar joi cupletul,
„Vino dor la badea-n crâng",
Pe o melodie veche,
Cu refrenul: „Hai zdrâng-zdrâng".

M-a tratat cu chartreuză,
Dulce, cum e cantalupul,
N-o prea ajuta talentul,
Dar se completa cu trupul.

Ca să repetăm în voie,
Și-ntr-un mod inteligent,
Ea și-a pus un robe de chambre,
Puțintel cam indecent.

Pe sofa și decoltată,

Proaspătă și frăgezime,
Cum făcea un gest cu brațul,
Dezvelea o rotunjime.

Să-mi arate că pronunță
Poanta, c-o dicțiune clară,
Când își întorcea fațada,
Dezvelea altă comoară.

Ce puteam să fac ispitei,
Cu trupșor imaculat?
Și când dracul te momește,
Dornic m-am sacrificat!...

M-am lăsat sedus de chipul
Și de farmecele ei,
Și simțeam printre suspine,
Cum s-a dus mia de lei.

După ce sfârșisem jertfa,
Cu o patimă spontană,
Cine bate-n hol și intră?
Domn Socrate în persoană!

A urmat recomandații:
— Maestrul Ion Filifiștic!
— Domn Socrate Spirilidis,
Cu artiștii bun amic!

Eu, timid, scot iar cupletul,
Emoționat, nătâng,
Și încep să-i cânt refrenul:
Hai zdrâng-zdrâng și iar zdrâng-zdrâng.

— Minunat! - a spus Socrate -
Și privind în ochii ei,
Își deschide portmoneul,

Și îmi dă mia de lei.

— Uite ce te rog - adaugă -
Fiindcă Tanței mele-i placi,
Când o să mai vrea cuplete,
Tot mata să i le faci!

Și să stabilim de-acum,
Ca-ntre doi prieteni buni:
Prețul să rămână același,
Și-n aceleași condițiuni!

I-am strâns mâna cu tărie,
Și-mi venea de râs, să plâng,
Și-am plecat cântându-mi mie:
Hai zdrâng-zdrâng și iar zdrâng-zdrâng!

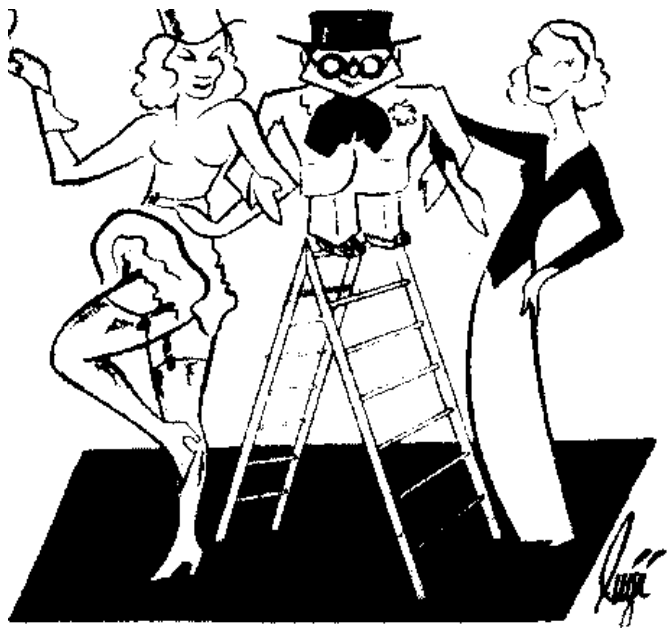

AM DEJA

Nu știu dacă-această mansă
E sau nu adevărată,
Dar s-a întâmplat, probabil,
Într-o țară îndepărtată,

Cu-un potop de oameni pașnici,
Rege și boieri de neam,
Și-unde se trăia întocmai
Ca în sânul lui Avram.

Așa dar, la Piatra Neamțu,
Printre vile ogivale,
Unde, jos cum treci de Cozla,
Curge Bistrița în vale –

Locuia domnul Năstase,
'Nalt și zdravăn cât un munte,
Respectat de toată urbea.
Drept un gospodar de frunte.

Și avea domnu' Năstase,
Curte, vie pe araci,
Și livadă, și-n cireadă
Miei și oi și boi și vaci.

Și se petrecea, că nu poți
Nici cu vorba, nici cu slova,
Să descrii entuziasmul
Chefurilor din Moldova.

Că, de atâta băutură
Și mâncare, negreșit,
Dă-i cu fleici, momițe, mușchiuri,
Omul s-a îmbolnăvit.

Nu simţea dureri, nici greaţă
Când mânca şi nici când bea,
Dar se subţia la faţă,
Şi necontenit slăbea.

Că din ditai mai bărbatul,
Gras şi gros şi lat în spate,
Din ce-a fost odinioară
Rămăsese jumătate.

Singurul remediu, care
Boala i-ar putea înfrânge,
Este să găsească-un tânăr
Care-ar vrea să-i deie sânge.

După ce-au dat sfoară-n ţară,
A venit, dintr-o comună,
Un ovrei cu chipul roşu,
Şi voinic, pe nume Hună.

Doctorul - pe vremea ceea,
Cu siringi voluminoase,
A luat sânge de la Hună,
Transfuzându-l lui Năstase.

Pentru această faptă bună,
Dovedită pe deplin,
Purăţul i-a dat lui Hună,
Cinci sute de lei, peşin.

Dup-un timp domnul Năstase
Zdrăvenindu-se niţel,
L-a poftit din nou pe Hună,
Se ia sânge de la el.

Terminând operaţiunea,

A luat altă ținută:
Nu i-a mai plătit cinci sute,
Ci i-a dat numai o sută.

Hună stă, privește banii,
Totuși, observând în grabă,
Că ceva nu este cușer,
Îndrăznește și întreabă:

— Nu cumva, domnul Năstase,
Mai din vorbă-n vorbă, iute,
Mi-a dat, poate, din greșeală,
Mai puțin cu patru sute?

— N-am greșit deloc! - răspunse,
Dar am socotit mai bine,
Fiindcă am deja de-o lună,
Sânge evreesc în mine!

SUNT PĂCĂTOS, PĂRINTE!

La părintele Vintilă
Vine-Arvinte, cam sfios
Și îi spune: - Fie-ți milă
De un suflet păcătos.

Chiar în săptămâna mare
Când tot omul e smerit –
Și postește cu'ndurare,
Uite - am păcătuit!

— Ai furat? întreabă popa.
— Nu, prea sfinte! Fără vrere
M-am dat diavolului, hopa
Cu-o mândrețe de muiere!

— Vai de mine, vai de mine...
Greu păcat ai săvârșit...
Însă dacă-mi spui cu cine,
Poate fi-vei mântuit.

— Nu pot! A răspuns Arvinte, -
Să-mi fac chinul și mai greu, -
Nu pot s-o divulg, Părinte,
Că mă bate Dumnezeu!

...Era-naltă și frumoasă,
Părul blond și ochi de jar,
Gura dulce, voluptoasă,
Dinții de mărgăritar...

— Nu cumva ai fost cu Tanți
Din Smârdan, de peste drum?
— Nu pot s-o divulg, că Domnul
Mă trăsnește chiar acum!

...Ş-avea flori la cingătoare,
Trup de crin îmbobocit,
Mijlocel de fată mare,
Numai bună de iubit...

— Poate-ai fost cu Mița Creața,
Cea ușoară ca un fulg?
Din Buzești? - Cere-mi și viața
Însă nu pot s-o divulg!...

...Durdulie, îmbujorată,
Numai cântec, numai joc,
Când te-a strâns în brațe odată,
Ai simțit în vine foc!

— Măi, Arvinte-ai fost cu Leana
Care șade pe Neptun?
— Sfinte, geaba-mi zgândări rana,
Fiindcă tot nu pot să spun...

...O comoară tăinuită,
Fruct în dragoste scăldat,
Toată plină de ispită,
Toată plină de păcat...

— Bine, du-te meditează
Și vii mâine, mai dispus.
Domnul să te aibă-n pază.
— Sărut dreapta! Și s-a dus.

Ajungând în colț, ca vântul
S-a-ntâlnit cu Calistrat
Care l-a-ntrebat: - Prea Sfântul
De păcat te-a dezlegat?

— Încă nu! Răspunse Arvinte

Foarte vesel şi vioi,
Dar aflai de la Părinte
Încă trei adrese noi!

FASOLE

La un Market din Holon
A intrat domnul Manole
Și pe vânzător l-întreabă:
— Boker Tov![2] Aveți fasole?

— Da, avem și-i foarte bună,
Avem mazăre și bame.
— Eu doresc numai fasole
Pune-mi patru kilograme!

I-a pus marfa într-o pungă
Și Manole luminat
După ce-a plătit la casă
A luat marfa și-a plecat.

Chiar a doua dimineață
Iarăși a venit Manole:
— Bună ziua! Dați-mi patru
Kilograme de fasole.

Iar i s-a făcut pachetul
Iar Manole l-a plătit
Și-a plecat acasă foarte
Încântat și mulțumit.

Peste două zile iarăși
A venit domnul Manole
— Bună ziua! Dați-mi patru
Kilograme de fasole!

Vânzătorul cunoscându-l
După chip și banderole
Că acesta-i domnul care
Cumpără mereu fasole.

— Nu vă supărați, - îi spuse -
Că-mi permit două parole
Dar ce faceți cu atâtea
Kilograme de fasole?

— O usuc - a spus Manole –
Două ceasuri în ogradă
O strecor apoi prin sită
Și din ea fac marmeladă.

— Marmeladă din fasole? -
Și-un surâs își reținu:
— Din fasole!
— Și e bună?
Și-a răspuns Manole: - Nu!

SCANDAL ÎN FAMILIE

În orașul - nu spun care –
Nu departe de aici,
Locuia un om cu stare,
Domnul Natan Șmilovici.

Și, pe lângă prăvălie
Și o casă cu balcon,
Natan mai avea soție
Și un singur fiu, Aron.

Tânăr, cu purtări alese,
Elegant și studiat,
El era mândria casei,
O podoabă de băiat.

Despre tatăl său - de Natan -
Fabricant de jaluzele,
Se spunea că-n tinerețe
A fost mare pui de lele!

A făcut el multe pozne
Când era mai tinerel.
Dar cum vârsta potolește,
S-a cam potolit și el.

Într-o după amiază vagă,
Vine Aron îmbietor,
Și îi spune: - Tată dragă,
Vreau cu Ester să mă-nsor!

— Care Ester? - sare Natan,
Parcă prins de-o amintire.
— Fata Blimei de pe Cârmei,
Una blondă și subțire.

— Nu se poate! E o taină
Și mi-e greu a-ți relata
Că... demult... adică Ester,
Ester este sora ta!

A plecat Aron, da-în suflet
Clocotea ca un vulcan.
Și încet, încet, de-atuncea
S-a mai scurs aproape-un an.

Și-ntr-o seară, Aron aduse
Tatălui, o veste proastă:
— Tată, o iubesc pe Leia
Și-am s-o iau chiar de nevastă!

— Vai de mine! - exclamă Natan,
Iartă-mă de-ți stau în cale –
Însă, și de data asta,
Fi-voi contra vrerei tale!

Fiindc'odată, mama Leiei –
Crede și nu cerceta –
M-a convins, până la urmă,
Că... și Leia-i sora ta!

Turburat de cele-aflate,
Bietu-Aron s-a dus distrus
La mămica lui iubită,
Și i-a spus:

— Mamă, îmi vine să-mi iau viața
Toată lumea s-o împac.
Dă-mi, mămico, o povață
Și mă-nvață ce să fac?

Când am vrut s-o iau pe Ester –

Floare, fir de micșunea,
Tata m-a oprit, spunându-mi
Că-ar fi Ester sora mea.

Azi, când o-ndrăgesc pe Leia,
Stea scăldată de auroră –
Tata iarăși se opune,
Că și Leia-mi este soră.

Mama a rămas furată
Parcă de un gând ascuns,
Și-apoi, după o clipă,
Foarte veselă-a răspuns:

— Ia pe care vrei din ele!
Și nici n-o să-ți pară rău,
Fiindcă am să-ți spun o taină:
Natan nu e tatăl tău!

GARDA ÎMPĂRATULUI

PARTEA ÎNTÂIA

În palatul
Cu trei steme de granit,
Neclintit stă împăratul,
Și cu ochiu-i neclintit,
Taie-n două depărtarea
Și pustiul de oțel.
Lângă el, împărăteasa,
Veșmântată-n foi de laur,
Și un paj cu straie albe,
Cu ochi mari și păr de aur,
Blând privesc, tăcuți, la el.

Sprijinindu-și dreapta-n sceptru,
Și cu ghioaga-n mâna stângă,
Și-amintește că dușmanul,
Cearcă țara să-i înfrângă,
Și îi sapă împărăția,
Moștenită din bătrâni.
Și, cum sta privind întinsul
Plin de flori și de rubine,
Vede garda lângă dânsul,
Și măreț întreabă: - Cine
O să-mi apere hotarul,
De ghiauri și de păgâni?

Și-atunci garda credincioasă,
Doi străjeri, feciori de sclave,
Șase lăncieri cu scuturi,
Opt arcași cu latiglave,
Zece ieniceri scutelnici,
Trei gonaci și-un vistavoi,

Au răspuns cu toții: - Noi!

PARTEA DOUA

Diademe
Strălucesc pe sub portaluri,
Iar prostimea se strecoară
Prin cerdacuri, valuri-valuri.
Toți beau vin, căci împăratul,
A scăpat de-o boală grea.
Muzicanții cântă-n prispe,
Și se-ntinde hora-n grabă,
Când, deodată, împăratul
Ia o cupă și întreabă:
— Cine-i răsplătit cu aur,
Și bea vin din cupa mea?

Și-atunci garda credincioasă,
Doi străjeri, feciori de sclave,
Șase lăncieri cu scuturi,
Opt arcași cu latiglave,
Zece ieniceri scutelnici,
Trei gonaci și-un vistavoi,
Au răspuns deodată: - Noi!

PARTEA TREIA

Jale mare
E la curte și furtună.
Plânge Doamna împărătească
Și curtenii toți se-adună,
Când, deodată, împăratul,
Intră-n sală tremurând,

Și întreabă plin de ură,
Că se-ncinge toată casa:
— Care câine a fost azi noapte,
În alcov la împărătească?
Cine e? Să-l trag în țeapă!
Haideți, spuneți mai curând!
Și-atunci garda credincioasă,
Doi străjeri, feciori de sclave,
Șase lăncieri cu scuturi,
Opt arcași cu latiglave,
Zece ieniceri scutelnici,
Trei gonaci și-un vistavoi,
Au răspuns cu toți deodată: - Noi!

NICI ACUM NU ȘTIU MISTERUL!

Privea pe Ben Iehuda-într-o vitrină
Și eu eram cu-un pas în urma ei...
Avea un trup superb, de Messalină
Și-un picioruș sculptat parcă de zei.

Să-mi depărtez din gând melancolia,
Setos de noutăți ca orice om,
Mi-am scos, cu politeță, pălăria
Și i-am șoptit surâzător: Șalom!

M-a măsurat din cap până-n picioare
Cu-o nonșolanță ce mă-ncătușa
Și parcă a zâmbit sau mi se pare
Că mi-a șoptit candid: Bevakașa![3]

Cum flerul niciodată nu mă-nșală
Știam precis că o să-mi cadă în laț,
Și am plecat cu ea la-nvălmășeală,
Ca Julieta și Romeo, braț la braț.

Simțind că din priviri am înțeles-o,
Și fericit de-această aventură
Ne-am așezat la masă-ntr-un Espresso
Eu, o cafea și ea, o prăjitură.

La tot ce-i îndrugam: - Mamzel, duduie!
C-o frază mai de ici, mai de colo,
Guriță-i dulce nu știa să spuie
Decât o vorbuliță, una: Lo![4]

Și cum sălta din umeri, strengărește
Și îmi zâmbea, pe loc m-am lămurit:
Ea nu știa o boabă românește,
Eu nu știam niciun cuvânt ivrit.

Pe masă, șervețele-mpăturite
Și ea, ca eu să nu stau ca un bleg
Își însoțea cuvintele rostite
Cu câte-un mic desen, s-o înțeleg...

Mi-a desenat cuțit, farfurioară
Și cum m-ardeau privirile-i adânce,
Am înțeles, că dulcea mea comoară
Ar fi dorit să mergem să mănânce.

În restaurant intrarăm și îndată
Un chelner ne-a servit, ca din senin,
Un forșpaiz, o friptură și-o salată
Și am ciocnit și un pahar de vin.

Mânca cu mlădieri de porumbiță
Cu dințișori de-un alb mărgăritar,
A mai cerut ficat și o costiță,
Și-am mai ciocnit cu ea înc-un pahar!

Apoi a început să deseneze
O tobă, saxofon și-un clarinet
Și-am înțeles că vrea să se distreze
Și am intrat cu ea la cabaret.

Program, femei, orchestră mexicană,
Parfum de mosc, velour și ametist
Și drăgălașa mea, pe nume Brană,
Mi-a acordat o porție de twist.

După aceea, foarte-nfierbântată
De dans, de coca-cola și cafea,
Iubita mea cuminte și-adorată,
Mi-a desenat frumos, o canapea.

De-atunci îmi chinui, mintea să-mi pleznească,

Și nu pot dezlega acest mister:
De unde a putut ea să ghicească
Că sunt de meserie tapițer?

CU BANII MEI?

De la domnul Katz bancherul
Cerşetorul Moişe Floi,
Căpăta - ca o ofrandă
Zece lire în orice joi.

Cum intra numai pe uşe
Casieru-în mod intim
Îi da zece lire în mână
Şi-i spunea discret: poftim!

Da-ntr-o joi, venind la bancă
Casierul supărat
Nu i-a spus nimic şi-n grabă
Numai cinci lire i-a dat.

Floi îi numără şi rece
A întrebat ca un milog:
— Totdeauna mi-a dat zece
De ce astăzi cinci mă rog?

— Pentru că-şi mărită fata,
Domnul Katz cu socoteală,
A dat ordin să reducem
Orice fel de cheltuială.

— Îşi mărită fata?
Domnul verse-şi haru-asupra ei!
Înţeleg să şi-o mărite
Dar de ce cu banii mei?

SĂ MĂ-NSOR?... SĂ NU MĂ-NSOR?...

Iţic Faifer, cam în vârstă
Şi cu-o faimă oarecare,
Nici bigot, nici apicoirăs,
Şi-a pus gând să se însoare.

Şi fiind om cu angarale,
Nici puţine şi nici multe,
S-a gândit c-ar fi cu cale
Pe un rabin să consulte.

Şi s-a dus la rabi Şloimke,
Ţadicul din Sărărie,
Venerat de toţi evreii
Din întreaga România.

— Rabi dragă, viu la tine
Că la un învăţător,
Ca să-mi spui, la vârsta asta
Mai se cade să mă-nsor?

Mi-am găsit o văduvioară,
Şeină-Beilă, care-ar vrea,
De aceea, spune-mi, rabi,
Pot să mă însor cu ea?

Rabinu-a deschis o carte
Ş-a citit plin de fiori:
„Dacă Cel înalt ţi-arată
Drumul presărat cu flori,
Trebuie să-i faci pe voie,
Fiindcă-n Thora-i toată seva
Şi să te uneşti cu Şeina,
Cum făcu Adam şi Eva”.

— Mulțumesc, dar spune-mi, rabi,
Ce să fac dacă muierea
Vrea să se mărite, numai
Pentru a-mi moșteni averea?

— De socoți că gându-acesta
Viața-îți va tulbura –
Zise prea-înțeleptul Șloimke –
Atunci, nu te însura!

— Da, dar niciun trai de pustnic -
Zice Iți c - nu-i kidai,
Nimeni nu-ți dă bună ziua,
Nimeni nu-ți prepară un ceai.

Ești bolnav și n-ai un doctor,
Până vine, poți să mori...
— Ai dreptate! - aprobă rabi -
Atunci, musai să te-nsori!

— Da, dar dacă femeiușcă -
Mult mai tânără ca mine –
Are-un văr cu care nu știu
Nici când pleacă, nici când vine.

— Fiule, - a spus rabinul,
Neștiind ce să mai creadă –
Nu poți da o condamnare
Până nu ai o dovadă!

Dacă presupui de-acuma
C-o să-ți facă viața grea,
Calea cea mai bună este
Ca să nu te-nsori cu ea!

— Ți-e ușor matale, rabi,
Fiindcă nu știi ce văpaie

Te cuprinde când eşti singur
Părăsit într-o odaie,

Când visezi femei şi chefuri,
Iar în faptul dimineţii
Te trezeşti vorbind cu perna,
Că te râd pân' şi pereţii...

— Bine, ca să-nvingi pustiul,
Care sufletu-ţi doboară,
Dacă nu ai altă breiră,
Atunci du-te şi te-nsoară!

— Da, dar vezi c-aici e buba:
Nu pot vrerea să-mi împac,
Să mă-nsor? Poate mă-înşeală...
Să rămân din nou burlac?

Va putea ea să mă-mbie?
Voi avea eu vreun succes?
Din dilema asta, rabi,
Spune-mi, dragă, cum să ies?

— Dacă vrei să ai scăpare
Şi în mine te încrezi,
Cât mai grabnic - zice rabi –
Trebuie să te botezi!

— Eu, să mă botez, reb Şoimke
Nici nu pot să cred, prea sfinte,
Că din gura dumitale
Ies asemenea cuvinte!

— Da! botează-te, chiar mâine,
Şi cum scrie-n Pericopă,
Nu-mi vei cere mie sfaturi,
Ci ai să te duci la popă.

În acest fel, dragă Iţic
Devenind creştin fidel,
Ai să mă scuteşti pe mine
Şi-ai să-l plictiseşti pe el!

EFECT NEAȘTEPTAT

Sami Buhăr cu Popescu
În voiaj s-au întâlnit.
Și în tren, din vorbă-n vorbă,
S-au și împrietenit.

Ca să le mai treacă vremea,
Și-au spus snoave, și-au spus glume.
Voiajoru-i totdeauna,
Cel mai vesel om din lume.

— Domnu' Samy, - a spus Popescu -
Noi, deși lui Christ adepți,
Totuși, v-admirăm poporul,
Că sunteți oameni deștepți!

Biblică să fie taina!
Că mă-ntreb, adeseori:
Cum se face, că în multe
Ne sunteți superiori?

— Dragul meu, - răspunse Samy -
Este un secret, firește!
Noi, să fim la minte ageri,
Ne hrănim numai cu pește!

În alimentarea noastră
Nu numai la restaurant,
Peștele prăjit deține
Locul cel mai important.

— Pește? Asta-i culmea! Pește?
Am umblat din țară-n țară
Și-am văzut minuni, dar asta
O aud întâia oară!

— Totuși, m-am convins! De pildă,
Să am gândul limpezit,
În voiaj îmi iau provizii
Și puțin pește prăjit!

Nu că-aș fi un ipohondrie,
Dar, pe cât îmi amintesc,
Când mănânc pește, e sigur
Că-n afaceri reușesc!

Ca să-ți dovedesc că nu mint,
Și să nu ai vreo surpriză,
Vezi și dumneata, cât pește
Am cu mine în valiză.

— Dacă e, cum zici matale,
Că-are o astfel de tărie,
Fii amabil, domnu' Samy
Și oferă-mi o felie!

— Cu plăcere! Îți dau și două,
Și de vrei, îți dau și trei,
Dar, te fac atent, că una
Costă douăzeci de lei.

Las' să coste, că și face! –
Zise el, cu veselie –
Și, cum am proces chiar mâine,
Taie-mi încă o felie!

Și, în trenul care zboară,
Și mai stă, și mai pornește,
Samy povestește snoave,
Iar Popescu gustă pește.

După ce-a mâncat vreo patru,

Și-a plătit și una-n plus,
Nu știu cum, însă Popescu
A rămas pe gânduri dus.

— Ia ascultă, domnu' Samy,
Îți vorbesc prietenește:
Ce afacere făcut-am?
Dar, cât costă un kil de pește?

Mi-ai luat o sută-n grabă
Pentru niște felioare...
Ce? E pește cu briliante?
Are solzi, mărgăritare?

— Ai văzut? - exclamă Samy -
Eu ți-o spun cu tot respectul,
C-a și început să-și facă
Peștele prăjit, efectul!

TESTAMENT

Stă să moară, bietul Lazăr,
Din moment în alt moment,
Și nevestei îi dictează,
Punct cu punct, un testament:

— Las lui Sandu, casa noastră...
Dar femeia îi replică:
— Pentru ce tocmai lui Sandu?
Casa i-o lăsăm lui Lică!

— Bine! - zice muribundul -
Însă, ceasul și-un inel,
Cel cu monogram cu aur,
Îi las lui Aurel!

— Aurel? E prea obraznic,
Plin de ifos și ambiții.
Juvaerurile astea,
Toate, le lăsăm lui Mitzy!

— Fie! - spuse bietul Lazăr -
Dar covoarele și banii
Le lăsăm, să aibe zestre,
Nepoțicăi noastre, Fanny!

— Toanta aia? - sare soața –
Nu admit și nu dau voie,
Partea asta de avere,
O prescriem pentru Zoie!

— Pentru ea! - suspină Lazăr –
Cum zici tu, așa să fie,
Însă, marfa din dughiană,
O va moșteni Oișie!

— Lui Oișie, marfa noastră?
Asta nu admit deloc
Decât el s-o irosească,
Eu, mai bine, îi dau foc!

— Vechea noastră prăvălie...?
Imposibil! Soața plânge –
Asta i-o lăsăm lui Victor,
Care mi-e nepot de sânge.

Muribundul, scos din fire,
Țipă la nevastă: - Nu!
Vreau să știu, în casa asta,
Cine moare: Eu sau tu??

PUTEA SĂ FIE ȘI MAI RĂU!

În Iaffo, printre străzile asfaltate,
Într-un șicun luxos cum altul nu-i,
Ședea de-aproape-un an și jumătate,
Naftule From cu nevestica lui.

El, voiajor la fabrica de aţă,
Pleca la Sdom, la Țfat și la Herzlia
Iar Fina, nevestica lui frumoasă,
Stătea acasă, cu gospodăria.

Avea un păr de aur, frunte'naltă,
Doi ochi de-azur, albaștri și adânci,
Trupșorul de hortensie invoaltă
Și gura, dulce fragă, s-o mănânci.

Deși avea televizor pe masă,
Dar cum Naftule-al ei mereu lipsea,
Frumoasa Fina, singură în casă,
Se plictisea, grozav se plictisea.

O vizitau arare niște tineri.
Cu neamuri, verișoare și cumetre,
Și mai ales câte-odată, Vineri,
Se adunau la ea să joace pietre

Dar lumea-i rea și-i place să vorbească.
Și astfel, după vechiul obicei,
Vecinii-au început să clevetească
Diverse născociri pe seama ei.

Ba, că-au văzut-o noaptea la un bar
Dansând Sirtaki-n sunet de mandule
Cu-un domn turist din Ciad sau Zanzibar
Care, desigur, nu era Naftule.

C-a fost în monokini la Eilat
În barcă cu-un francez, să prindă pește.
Dacă o fi sau nu adevărat,
Chestiunea asta chiar nu ne privește.

Și cum vă spun:
Sub cerul înstelat,
Ce scaldă tot orașul în safire,
La Șloime vine Oișie, disperat,
Și povestește:
— Vai, nenorocire!

Aseară, pe la șapte, pe-înserat,
Venind Naftule-acasă, cu mașina,
Găsește pe nevastă-sa, pe Fina,
Cu Avramică Goldenșpronț, în pat

Și furios că scumpa lui soție
Îi terfelește numele-n noroi,
Fără să-și deie seama ce-o să fie,
A tras cu revolveru-n amândoi.

— Tu ce zici de această tragedie,
Care-a produs atâta tămbălău?
— Eu, ce să zic? Răspunse, grav, Oișie,
Eu zic: putea să fie și mai rău!

Pe Fina au dus-o la spital, degrabă,
Să-i scoată-un glonț-nfipt în sânul drept.
Iar bietu-Avram e-n stare foarte gravă,
Cu-o rană-n cap și-o gaură în piept!

Stă Șloime rezemat, cu fruntea-n palmă,
Absent la cele spuse și molău.
Apoi a îngânat, cu voce calmă:
— Ar fi putut să fie și mai rău!

— Eu nu-nțeleg deloc, cum se explică
Cinismul tău? - a ripostat Oișie –
Dacă l-a împușcat pe Avramică,
Cum ar putea ca și mai rău să fie?

— Putea! Precis - răspunse Șloime-n șoapte,
Cu vorbele-necate în suspine –
Dacă venea alaltăieri, la șapte,
Era mai rău, că mă-mpușca pe mine!

UNDE DAI ȘI UNDE CRAPĂ

Tare amărât e Moișe –
Moișe Flomplotz din Vaslui –
Numai jale și necazuri
Are cu băiatul lui.

Școala n-a vrut s-o urmeze,
La birou n-a vrut să steie,
Și-a-nvățat cele mai grave
Și urâte obiceie.

Fură tot ce-i cade-n mână,
Fără niciun șiretlic,
O brățară sau o broșe,
Și le vinde pe nimic.

Se-nhăitează-n cafenele,
Cu suspecți, de orice fel,
Și la joc adesea pierde
Și cămașa de pe el.

Moișe l-a mustrat amarnic,
L-a bătut, l-a blestemat,
A-încercat cu rău, cu bine,
Însă, fără rezultat.

Când se-ntoarce, acasă, Harry
Mama-l spală, îl îmbracă,
Nimeni nu știe când vine,
Nimeni nu știe când pleacă

Însă, mai întotdeauna,
După ce a stat nițel,
Se constată că lipsește,
Ori un ceas, ori un inel.

Într-o zi, venind, probabil,
Săturat de hoinăreală,
Bietul Moișe, cu blândețe,
I-a vorbit despre morală

— Harry, jalea fără margini,
Mă distruge, fiul meu,
Că mă-ntreb: - De ce sunt, oare,
Pedepsit de Dumnezeu?

Sunt și alți părinți, aceia,
Care au băieți, ca tine,
Însă, dintre ei, niciunul
Nu-i nefericit ca mine.

Uite, Sami al lui Flaișberg,
Are note frumușele,
Și-a-nvățat și-o meserie,
Numai tu te ții de rele.

Ai furat blana lui mama,
Blană nouă de-astrahan,
Ce i-am cumpărat-o-în Viena,
Nici n-a împlinit un an.

Nu-i frumos, îmi crapă-obrazul,
Mă cunoaște ori și cine,
Că sunt negustor cu vază,
Și-mi faci neamul de rușine.

Vrei să joci în cărți? Beseider!
Joci cu mine, numai noi,
De câștigi, îți ei toți banii,
Pierzi? Ți-i dau toți înapoi!

Vrei să furi ceva din casă?

Vinde-mi mie, și susțin
Că-am să-ți dau și eu atâta,
Cât îți dă un om străin!”

Harry se gândește-o clipă
La această chestiune,
Și, săltând de bucurie,
Lui tăticul său îi spune:

Tată, zău că ești mai nobil
Ca un conte sau un grof,
Nici n-am știut că am un tată,
Așa mare filosof.

Și să-ți dovedesc, acuma,
Ce fecior de treabă ei,
Pe cerceii cu briliante,
Ai lui mama, cât îmi dai?”

EVOCĂRI DESPRE MAMA

Deși-s născut în Paraguay,
Eu sunt român de viță veche,
Sunt demn urmaș al lui Mihai,
Și mă-nrudesc cu Karkaleke.

Îmi trag din Ghica și Știrbei
Blazonul ca și filigrama,
Dar dintre toți strămoșii mei,
Cea mai celebră a fost mama!

Era cântată de poeți,
Și toți o ridicau în slavă,
Și pârcălabi și logofeți,
Îi sărutau mâna suavă.

La Curtea lui Lixandru Ban,
Mergea la braț cu Dalay-Lama,
Și din istoricul Divan,
Cea mai celebră a fost mama!

Umblând de-apururea pribeag,
Și străbătând întreaga lume,
Adesea mă gândeam cu drag.
La fericirea țării-mume.

La neamul nostru de Iloți,
Ce-n luptă nu știau ce-i teama,
Și-mi aminteam că dintre toți
Cea mai celebră a fost mama!

Intrat în țară, m-am dus drept
La minister, la-Agricultură,
Și-un șef ursuz mi-a spus s-aștept
Și mi-a trântit și-o-njurătură.

L-am ascultat cu interes,
Și-abia atuncea mi-am dat seama,
Că sunt român și mai ales,
Cât de celebră a fost mama!

Cum lemnele s-au terminat,
M-am dus să spun la primărie,
Dar domnu' primar mi-a închinat
Un Dumnezeu și-o liturghie.

Văzându-l că-i bisericos,
Și în familie-îmi dă iama,
Am priceput, cu mult folos,
Cât de celebră a fost mama!

La domn' prefect m-am dus grăbit
Să-i spun durerea ce mă paște
Dar domn' prefect mi-a pomenit
Ceva de mamă și de Paște!

L-am ascultat până-am văzut,
Că m-a amenințat cu lama,
Și-atunci abia am priceput,
Cât de celebră a fost mama!

Pluteam în ceru-al șaptelea
Ferice, cum n-aș fi crezut-o,
Și mândru că pe mama mea,
Ațâți boieri au cunoscut-o!

Și bucuros de-acest succes,
Care de mult trecuse vama,
Cu frenezie-am înțeles,
Cât de celebră a fost mama!

Proprietarul Guști Buss,

A vrut să mă evacueze,
Și la ministrul meu m-am dus,
Rugându-l să mă protejeze.

Dar Excelența s-a încins,
Și m-a trecut prin toată gama,
De zei și sfinți, că m-am convins,
Cât de celebră a fost mama!

L-am întrebat pe-un polițist –
Pe unde e stradela Cramei?
Dar el văzând că eu insist,
Mi-a pomenit de maica mamei!

Eu l-am privit, naiv și prost,
Și neputând să-i spun nimica,
Văzui cât de celebre-au fost,
Și mama mea, dar și bunica!

NOI DOI

Șmil Papuc și cu Menașe,
Se iubesc de parcă-s fraţi,
Ambii-s voiajori de seamă,
Și tot ambii-s însurați.

Dar cum amândoi curtează
Chiar de-aici, de peste drum,
Pe drăcoasa văduvioară,
Rașelica lui Avrum,

Într-o zi, băgând de seamă
Cum că gluma se îngroașe,
Șmil, - mai filosof probabil –
Îi propuse lui Menașe:

— Măi, Rașela-i tare dulce,
Când o vezi cu umeri goi,
Are atâta șarm că poate,
Să ne dea la amândoi.

Dar ca să putem să facem
Și puțină-economie:
Tu îi cumperi o poșetă,
Eu îi dau o pălărie.

Tu îi iei pantofi, rochiță,
Eu o masă, o plimbare.
Pentru noi, chestiunea asta,
Nu-i un lucru atât de mare!

Și-apoi, c-o zicătoare,
Care se adevereşte:
Când e vorba de-o iubită,
„Unde-s doi puterea creşte!”

Și așa trecut-a anul,
Iar Rașela drăgălașe,
Petrecerea cu Șmil o lună.
Și o lună cu Menașe.

Însă, cum ades' se-ntâmplă,
Soarta e neîndurată,
Că deodată, Rașelica,
A rămas însărcinată.

Și-ntr-o noapte, - tocma-n luna
Când ea petrecea cu Șmil, -
I-a venit să nască. Gata!
Și-a născut chiar un copil.

Ce să facă Șmil, sărmanul,
Cum să se descurce acuși?
Cum s-anunțe pe Menașe,
Care e plecat la Huși?

Și îi scrie o scrisoare,
Plină de amar și foc:
„... Totdeauna, tu, Menașe,
Ai avut mai mult noroc!

Îți trimit această veste,
De-aicea, de la Iași,
Ca să știi: Rașela noastră,
A născut doi copilași!

Tu ești norocos, Menașe,
Iară eu, nefericit,
Căci copilul tău trăiește,
Iar al meu, bietu', a murit!"

PENTRU CE SĂ TE-OMORI?

Bietu' Avram! Să-i plângi de milă!
E schimbat la-nfățișare
Și de două luni de zile
Vrea, morțiș, să se omoare.

I-a intrat în cap, deodată,
Într-o bună dimineață,
Că e inutil pe lume
Și s-a săturat de viață.

După noi, sinucigașul,
Unde-ar fi, în orice loc,
Este un tâmpit sinistru,
Care omoară un dobitoc.

Dar, Avram nu vrea să știe,
Nici nu vrea să mai gândească.
Dacă tot îi e-mpotrivă,
Pentru ce să mai trăiască?

Unde intră, n-are priză,
Tot ce face-i de prisos,
Nu-i bolnav, dar cum se vede,
Nu e nici prea sănătos.

S-a-însurat, dar după o vreme,
Nu știu cum s-a întâmplat,
Că Șoșana lui frumoasă,
Tam-nesam, l-a înșelat.

S-a-încurcat cu una, Any,
O vădană drăgălașe,
Care i-a furat toți banii,
Că-a rămas numa-în cămașe!

A avut fabrici de schiuri,

De șoșoni și de ciment,
Pân' la urmă a dat, la toate,
Dar, la toate, faliment.

Umblă teleleu și nu e
Nimănui de vreun folos
Și pe tot ce pune mâna,
Toate i-au ieșit pe dos.

L-au surprins pe malul mării,
Când a vrut să se înece,
Sau pe un balcon, când vruse,
Chipurile, să se aplece.

Ba, văzând odată rufe,
Pe-o frânghie, într-un gang,
S-a-nodat cu ea să vadă,
Dacă-i stă bine în ștreang.

Geaba îl sfătuiesc amicii
Și cu drag îl înconjoară.
El un singur gând nutrește:
Cât mai grabnic vrea să moară!

Și-a plecat, decis, să moară,
Într-o gară-nvecinată,
S-a întins de-a curmezișul
Peste linia ferată,

Și s-a întâmplat să treacă,
Un amic, Naftule Schor:
— Ești nebun, Avrame? Ce faci?
— Mersi, bine! Mă omor!

— Și de ce ai luat valiza?
Și-a-nceput el să reclame:
— Până trece un tren pe-aicea

Poți, parol, să mori de foame!

AGENTUL DE ASIGURARE

Mai jos descrisa întâmplare,
Chiar dacă nu prea e în notă
Or să mă ierte cititorii,
Dar, merge ca o anecdotă.

Din Berlin, o telegramă
A sosit în grabă mare,
Și în București produs-a
O vădită consternare.

„CONCEDIAȚI PE TOȚI EVREII
DE LA NOI DIN SUCURSALĂ.
ANCORA - ASIGURARE,
DIRECȚIUNEA GENERALĂ”.

Marele director Nae,
Om subțire și supus,
Când primi această veste,
A rămas pe gânduri dus.

Parcă soarta c-o măciucă
L-a lovit în cap, sărmanu’
Ce-o să facă el cu Moișe,
Alias Mircea Negreanu?

Moișe e un om de treabă,
A muncit la noi o viață,
Și mai are-un merit, fiindcă-i
Cel mai bun agent de piață.

L-a chemat la dânsul: — Dragă,
Am să-ți dau o tristă veste!
...Și i-a arătat depeșa,
Adăugându-i: — Asta este!

Nici nu știi ce rău îmi pare,
Te-aș opri dar nu am cum,
Trebuie - deși mă doare –
Să te concediez acum.

Dar să vezi că țiu la tine,
Am găsit și poți să crezi –
Că soluția cea mai bună,
Este ca să te botezi.

— Vai de mine! - exclamă Moișe
E-un păcat de neiertat,
Dacă află-n târg că Moișe,
Moișe Schwartz s-a botezat?

Am să fiu hulit de lume,
Toți de la comunitate,
O să dea cu pietre-n mine!
Nu se poate! Nu se poate!

— Moișe! N-o să afle nimeni! -
Zice el. - Totu-i secret.
Eu trimet să vie popa,
La etaj e-un cabinet,

Nu durează nicio oră
Poate chiar și mai puțin.
Intri idiș înăuntru,
Și vii înapoi creștin.

Nici eu nu sunt prea cucernic
Nici ateu din cale-afară,
Și religia pentru mine,
E o chestie secundară.

Nu e timp de chibzuială,

Și deosebit de asta,
Ce te faci rămas pe drumuri,
Cu copiii și nevasta?

Ce să facă bietul Moișe?
Lupta-n mreaja-i greu l-a prins...
S-a gândit, a plâns, și-n urmă,
Uluit, s-a dat învins.

Popa a venit degrabă,
Și cu robul cel propus,
Au urcat să-l creștineze
Pe evreu Moișe, sus.

După trei sferturi de oră,
De pe scara ca o punte,
Coborât-au popa și cu
Moișe pocăitu-n frunte.

Hai noroc - a spus Nae –
Tu creștin de-acum vei fi,
Dar ia spune, «Tatăl nostru»
Și canoanele le știi?”

„— «Tatăl nostru» încă nu-l știu,
Însă până la canoane,
L-am asigurat pe popă
Pentru două milioane!”

DOUĂ RESTAURANTE CUȘER

Nici nu se putea concepe,
Ca asemenea povești
Să se-ntâmple-n altă parte,
Ci în Calea Văcărești.

Și s-a potrivit să fie –
Că așa a vrut prea-înaltul –
Două restaurante cușer
Unul vis-a-vis de altul.

Unu-l ține Madam Betty,
Pentru seară și dejun,
Iară celălalt aparține
Domnului Avram Cel Bun.

Ambele-au ficat de gâscă,
Creplăh, gât umplut cu griș,
Dar specialitatea casei,
E la ei ghefilte fiș.

Nu găseai în tot orașul
La Viena sau la Amsterdam,
Ștrudel ca la madam Betty,
Sau pițea ca la Avram.

Murături și dămblagele
Nicăieri nu se găsește,
Pepenași și gogonele,
Că mâncând, te lingi pe deș'te.

Nu găseai un loc la mese,
Fiindcă printre citadini,
Mai veneau să se-ospăteze,
Foarte mulți clienți creștini.

Că-și spuneau ades gurmanzii
În diverse conversații:
— Mă, fripturi cum fac evreii,
Nu găsești la alte nații.

Și-ntr-o zi, un domn s-așează,
Ia o supă, o friptură,
Un rasol și sărmăluțe,
Vin, sifon, o murătură.

Ia budincă cu stafide
Și apoi dintr-o cutie,
Scoate un gândac și-l pune,
În budincă în farfurie.

— Ce fel de local e ăsta? -
Țipă el în gura mare –
E-o rușine! Cum se poate,
Cu gândacii în mâncare?

Am să vă reclam chiar astăzi,
La serviciul sanitar!
Cine e patron aicea?
E birtaș sau e tâlhar?

Vine-Avram: - „Eu sunt stăpânul.
Un gândac? Am auzit!
Nu poți să vorbești matale,
Puțintel mai răgușit?

Se întâmplă! Hai mai bine,
Ca să discutăm un pic:
Mai întâi, pe toată masa,
Nu plătești nimic, nimic!

Plus că ai și avantaje:

Iei gândacu-într-o hârtie,
Și te duci la madam Betty,
Vis-a-vis, în prăvălie.

Își mai dau și-un pol în mână,
Numai să-mi faci și mie placul
Te-așezi la ea frumos la masă,
Și faci chestia cu gândacul!

— Imposibil! - zice domnul -
Și te rog nu insista,
C-adineauri, madam Betty,
M-a trimis la dumneata!

3 + 3 + 3

Domnul Strul din Merkazit,
Tare e nenorocit:
I-a murit soția și
L-a lăsat cu trei copii.

Unul stă la o cumnată,
Altu-l ține o nepoată,
Că el ziua, are treabă
Cu parnusa, la tarabă.

Vineri însă, după masă,
I se-aduc copiii-acasă,
Ca de Șabat să-i îmbrace.
Și cu tata să se joace.

Casa-i goală, sumbră, tristă,
Nimeni nu-ți spală-o batistă,
Nimenea nu-ți pune masa,
Vraişte este toată casa.

Trudnic se urnește treaba.
Țipă plozii: Aba! Aba!
Ce-ar putea el să le deie,
Când lipsește o femeie?

Toți vor să-i găsească-o soață,
Să-și refacă drumu-n viață.
Și ca să-i câștige stima,
I-au propus s-o ia pe Blima.

Blima încă nostimioară,
Văduvă de-un an și-o vară,
Însă nu se pot uni:
Și ea are trei copii.

Se gândește Strul o leacă,
Însă n-are ce să facă...
Trei ai ei - păpuși frumoase –
Și cu trei ai lui, fac șase.

„— Ai să vezi că-or să se-mpace,
Or să zburde-or să se joace –
Îl îndeamnă madam Hună –
Și-or să crească împreună!

Nu-ți mai fă necazuri, lasă,
Un copil e-o floare-n casă,
Chiar și zece, tot nu-i greu;
Are grije Dumnezeu!”

Azi așa și mâine iară...
Ștrul cu Blima se însoară
Și la rabin într-o clipă,
Au făcut o „știlă hipă”.

Viața lor e plină iară,
De-ndrăgiri și primăvară.
Anii trec, și-n timp util,
Le mai dăruie-un copil...

Cine poate să răspundă,
De ce Blima e fecundă,
Și de ce căminul ei,
S-a mai înmulțit cu trei?

Trei copii din rodul firii.
Care cresc ca trandafirii
Și cu ceilalți frați în cor,
Fac un rai din casa lor!

Merg în vizită la neamuri.

Mai petrec pe la bairamuri,
Iar copiii - parcă-s sfinți,
Stau acasă, toți, cuminți.

Da-ntr-o zi, cam pe la patru,
Cum veneau de la teatru,
Auziră din odaie,
Țipete, scandal, bătaie...

El s-a dus degrabă sus,
A venit jos, și i-a spus:
„Nu-i nimica! Ce să fie?
Doar o cruntă bătălie.

Scumpii tăi copii - cei trei,
Și cu trei copii ai mei,
Se cotonogesc ca proștii,
Cu cei trei copii ai noștri!”

NU MAI SFORĂIE DELOC

Mery, draga nevestică,
A lui Avramei din Iași,
Are-un copil și-o vilă
Cea mai mândră din oraș.

Are freulein și mașină
Și o grădină de gutui
Însă e nefericită,
Și-asta din pricina lui.

El, chiar n-are niciun viciu,
Fără ea nu face-un pas,
Însă are-un mic capriciu:
Sforăie și-i tare gras.

Când îi vezi la ștrand, pe stradă,
Sau la teatru pe-amândoi,
Ea e ca o floare-nvoaltă
Și-Avramel ca un butoi.

De-aia Mery cea frumoasă,
Cu trupușoru-n farmec strâns,
La un specialist acasă,
S-a dus tristă și s-a plâns:

„— Doctore, mi-e viața-amară,
Dă-mi un leac, că Avramei,
Sforăie din cale-afară,
Că nu pot să dorm de fel!

Am cercat buline, raze,
Însă totul mi-e împotrivă.
N-am să dorm o viață-ntreagă,
Lângă o locomotivă...

Scapă-l de această boală
Și pe mine de calvar,
Fiindcă altfel, tinerețea
Mi se trece în zadar!

— Uite ce-ai să faci gheveret,
(I-a vorbit doctorul Schor),
Noaptea, când l-auzi că-ncepe,
Te ridici încetișor,

Și acum doarme-ntins pe spate,
Lat și sforăie în draci,
Brusc, picioarele-amândouă,
Delicat, i le desfaci.

Prin mișcarea asta iute,
Inima-i produce-un șoc.
Și eliberat, deodată,
Nu mai sforăie deloc.

A trecut un an aproape –
Vremea trece-ntr-o clipită –
Nimeni, ca frumoasa Mery,
Nu-i atât de fericită.

Cum începe el „concertul”,
Mery, cu metoda-i nouă,
Trage-ncet și îi desface,
Brusc, picioarele-amândouă.

Ca magnetul îi s-oprește
„Muzica” fără habar,
Se mai mișcă, se sucește,
Și apoi adoarme iar.

*

Da-ntr-o noapte, dulcea Mery,
S-a trezit și-a constatat,
Că-Avramel al ei, iubitul,
Nu e lângă ea în pat.

Unde-i? Că era aicea!
Nu-i nici în bucătărie,
Nici în hall nu-i, nici în baie.
Unde ar putea să fie?

Nu e nici în toaletă,
Poate că s-a dus pe-afară...
Și deodată îl zărește,
Răvășit, venind pe scară.

— Unde-ai fost? - întreabă Mery
Plină de îngrijorare.
— Sus, că biata freulein, Mitzy,
Sforăia atât de tare!...

CE PĂRERE AI DE EL?

Căsnicia lui Avrami
Cu Rifcuța cea roșcată
Era dată ca exemplu
Și de mulți invidiată.

Dar de două luni încoace,
Cu sau fără de temei,
Parcă a intrat deodată
O dihanie în ei.

Din senin începe-o ceartă
Care nu se mai termină
Ea pe dânsul îl acuză
El, că dânsa e de vină.

Cum el toată săptămâna
Voiajează și-i pe drum,
Ea, săraca, se distrează...
Numai dracu știe cum...!

Lumea, foarte curioasă,
Răspândește-aluzii, ci-că...
E întra-adevăr cam grasă,
Însă e și ușurică...

Ceea ce a făcut ca ambii –
Cum le-a fost înscris în soartă –
Să se ducă la reb Șaike
Hotărâți să se despartă.

Rabi, răsfoind Tanahul
Și apoi și codicilul,
Spuse: — Bine, dau divorțul
Dar ce faceți cu copilul?

— Ce să facem? Țipă Rifca -
Eu sunt mama lui, se știe!
L-am născut în chinuri grele!
Și mi se cuvine mie!

Am să mă jertfesc să aibe
Educație de seamă!
Poate el să-l îngrijească
Cum îl îngrijește-o mamă?

Iar Avram - ca orice tată –
Susținea - precum vă spui –
Că-i băiat și-atunci copilul
I se cuvine lui.

Rabi, plin de duioșie
Și-a-ndreptat privirea-n sus
Și șoptind o rugăciune
Amândurora le-a spus:

— Nu există nicio lege
Nicio procedură nouă...
Și eu nu sunt Solomon
Ca să tai copilu-n două!

Mergeți liniștit acasă,
Nu vă mai certați în van
Și-mpăcați... cu trup și suflet
Reveniți peste un an.

Tu, Avram, ești încă tânăr,
Rifca-i hein și sexapil
Și-ntr-un an, dacă vrea Domnul
Poate aveți încă un copil.

Și atunci, cum hotărî-va

Prea'Nțeleptul și Prea Bunul,
O să-și ieie - după lege –
Fiecare câte unul.

— Da, dar ce se-ntâmplă, Rabi -
Zice Avram - ca orice tată –
Cum e Rifca-ambițioasă,
Naște doi copii deodată?

— Uite-te la el! Vrea gemeni? -
Zice soața lui Avram –
De-mi puneam în el nădejdea
Nici pe ăsta nu-l aveam!

METODA LUI ȘMIL

Doi prieteni, Șmil și Leibu
Amândoi din Botoșani,
Nu s-au mai văzut de-aproape
Vreo opt sau nouă ani.

Vremea rupe prin viitoare
Orice stavilă-i ridici:
— Leibule! Ce bine-mi pare
Că ne-am întâlnit aici!

— Slavă Domnului că-ajuns-am
Azi, ca să ne mai vedem!
— Ce mai faci și cum îți merge?
— Mulțumesc! Baruh Hașem![5]

Uite, casa asta mare
Din plafon în dușumea,
Cu etaje de-o splendoare
Este proprietatea mea.

— Eh, mă bucur! Să dea Domnul
Sănătos s-o stăpânești!
Dar, ia spune-mi Șmil, iubite,
Ce afaceri învârtești?

— Vând terenuri! Marfă aur!
Niciodată n-am fost lump,
Sunt în țară un balaur:
Cumpăr ieftin și vând scump!

Am birou și clientelă
Și lansez afaceri mari.
Am mașină, câine pudel
Și vreo șase funcționari.

La etaj stau eu cu Rifca,
Cum cobori în mijloc treapta,
Dormitorul meu e în stânga,
Dormitorul ei, în dreapta!

— Tu aici și ea acolo?
Soț și soață separați?
Cum se poate? 'ntreabă Leibu –
Poate că sunteți certați?

— Nu suntem certați! Din contră!
Dar, cum sunt menahel{6}...
Pentru ce să știe Rifca
Câți bani am în portofel?

Cât va fi terenul mâine?
Și cât am pierdut la stos?
Cu cât știe mai puține
Este mult mai sănătos!

— Bine, bine, lasă asta.
Dar când vrei ca om gentil,
Să-ți îmbrățișezi nevasta,
Spune-mi cum faci, dragă Șmil?

— Foarte simplu! Când sunt dornic
Și stau, șmecher, pe divan,
Eu, încep discret să fluier
Și ea vine momentan!

— Dar când Rifca ta cea dulce
Vrea și ea, cu orice preț,
Lângă pieptul tău să-și culce
Capul blond-platin și creț?

— Când vrea ea e altă treabă -

Zice Șmil - imediat,
Vine, și zâmbind mă-ntreabă:
— Dragă Șmil, ai fluierat?

INOCENȚA PERSONIFICATĂ

În orașul - nu importă
Dacă-n Haifa sau în Ciuc –
Trebuia să se mărite,
Fata lui Ifrim Bursuc.

’Naltă, nostimă, zglobie,
Ochii albaștri și-un năsuc
Cam impertinent, și toată
S-o mănânci ca pe-un coltuc.

Tatăl ei, sărac cu duhul,
Caracter de cauciuc,
Cunoscând bine proverbul
„Cum vin banii, - așa se duc”.

I-ai găsit un ginerică,
Junele Avram Flaimuc,
Cărui i-a promis ca zestre,
Lire, zece mii buluc.

— Însă cu o condițiune,
Ca să n-avem balamuc,
Banii-a doua zi de nuntă,
În persoană ți-i aduc.

S-a făcut o nuntă mare,
Cu șampanie și fruștuk,
Și pe miri i-a dus agale,
Rabi Meir Goldenșmuk.

Chiar a doua zi la zece,
Tata socru’, tăvăluc,
I-a adus în dinți toți banii;
C-a rămas Avram năuc.

Fata, foarte fericită,
I-a spus: - Scumpul meu tătuc,
N-aș vrea nicio supărare,
C-o-ntrebare, să-ți produc:

Cum ai reușit matale –
Eu te știu sărac din fire –
Chiar a doua zi de nuntă,
Să-i dai zece mii de lire?

— Păi să vezi, fetița tatei,
Cum sunt om cu socoteală,
Am făcut la ușa voastră,
Din odaia nupțială,

Zece găuri potrivite,
Și-am chemat ca un oracol,
Zece-amici dornici să vadă,
Un asemenea spectacol.

Fiecare dintre dânșii,
Au plătit o mie vamă,
Să se uite înăuntru,
Tocmai ca la panoramă.

— Vai, cum te-ai pretat tăticu'
La asemenea desfrâuri?
Dar de ce - adaugă fata –
N-ai făcut mai multe găuri?

DE ZIUA MEA

Aș fi dorit iubiți prieteni,
De ziua mea - care a fost ieri –
Să mi se împlinească una
Din mult râvnitele plăceri.
Să fac o masă ca-n poveste,
Să vă invit pe toți la mine
Dar n-am saloane atât de multe
Și scaune am prea puține.

Aveam în teatru o pleiadă
De talentați actori și-artiste,
Cărora le-am scris cuplete, skeciuri
Și roluri prime în reviste,
Am împărțit cu ei succese
Și flori, și-aplauze, fericit,
Dar nimeni n-a trimis o floare
Și nici-o vampă n-a venit...

Aveam și-o dragă, o blondină,
În brațe c-un mănunchi de vise
Căreia i-am închinat poeme
Ce nici în vise n-au fost scrise,
Speram să vie să-i văd ochii
Și obrajii puf de nea,
Să-mi dăruiască înc-un zâmbet
Din prag, dar n-a venit nici ea.

Speram să vie Budișteanu,
Cu-a lui vioară fermecată
Ca să-mi mai cânte o „ciocârlie”
Cum mi-a cântat și altă dată,
Sau Angelica Moldovan
Să mă vrăjească cu „Bundița”
Cu vocea-i de privighetoare

Și tot ansamblul „Mioriţa”.

Guvernul n-a bătut medalii
Sau mărci poştale să-mi consacre,
Cu „Treanca fleanca mere acre”
Și nimenea din toată lumea
Nici din Paris sau Botoșani
Nu mi-au trimis o telegramă
Cu trei cuvinte „La mulţi ani”!

Și nu știu, cum târziu în noapte
Cum stăm cu gândul dus spre stele...
Și-mi povesteam de unul singur,
Despre campaniile mele,
Cum am învins în luptă cruntă
Cu mărăcinii și scaieţii
Și le-mpleteam cu haz și patos
Că se strâmbau de râs... pereţii.

Deodată, fulger, mi-am dat seama
Că dintre toţi ce i-am dorit
De ziua mea să-mi spună o vorbă
De duh –
Niciunul n-a venit

Și m-am trezit ciocnind c-o sticlă
Cu vin de la Ierușalaim
Urându-mi - „să trăieşti Ionică”!
Ad mea ve esrim! Lehaim![7]
Să nu fii supărat că astăzi
Nu ai cu cine să petreci
Că o să vie toţi la anul
Când ai să împlinești optzeci

Că mi-au lipsit aţâţi prieteni
De la al glumei tămbălău
Vă spun stimate cititoare

Parol, vă spun că-mi pare rău.
Pe de altă parte, să mă credeți
Declar cinstit că-mi pare bine
Fiindcă saloane n-am prea multe
Și lire-n pungă prea puține.

MĂRTURISIRI RECIPROCE

Ca un fulger trece trenul
Cu viteza cunoscută
Și înghite kilometri,
Câte zece pe minută

Din Sătmar spre Valea Crucii,
Drumu-i presărat cu flori
Și-n vagon-bar stau de vorbă
Doi simpatici călători.

Unul are părul roșu,
Nu-i prea înalt nici mărunțel,
După vorbă se cunoaște
Că-i din neamul Israel.

Celălalt, c-o frizură rară,
Că poți firele să-i numeri,
Șade ca o mogâldeață
Și cu capu-ascuns de umeri.

Șade adunat într-însul
Ghemuit și meditează
Și cu atenție ascultă
Cum roșcatul perorează:

— Singurul Ștefan cel Mare
A înțeles mirajul slovei
Și a învins trufia turcă
Pe câmpiile Moldovei.

Și de n-ar fi fost unirea
Să ne înfrățim cu toții,
Cine știe dacă și-astăzi
Nu domneau fanarioții.

— Bravo domnule! îmi place
Că vorbești c-o artă rară!
Precum văd, istoria țării
O cunoști pe dinafară!

— Asta nu-i nimic! - Adaugă
Roșcovanul elocvent –
Știu ce-a scris Banul Neculce,
Știu și Noul Testament.

Știu Cazania găsită
De-un profan, sau Peregrino,
Și psaltirea tipărită
De Șerban Cantacuzino

Știu ce-au spus evangheliștii
Marcu, Luca, Ioan, Matei,
Însă vreau să-ți spun o taină
Poate nu crezi? Sunt ovrei!

— Fiindcă-ai fost atât de sincer -
Spune celălalt afectat –
Un secret și eu ți-oi spune...
— Ce secret?
— Sunt cocoșat!

FISCUL

A venit la mine Theo
De la circumscripție,
Să subscriu o sumă pe o
Listă de subscripție,

— Uite dragă, viu la tine
Pentr-un foarte nobil scop:
Mi-a murit un bun prieten
Și strâng bani ca să-l îngrop.

— Ce avea? - Era reumatic,
Avea ulcer la stomac
Și asmatic, pân' la urmă,
Boala i-a venit de hac!

— Dumnezeu să-l ierte! Omul
Moare atâta de ușor.
Și cam ce era în viață?
— Ce să fie? Perceptor!

— Perceptor era? Pe listă
Cât să scriu să am temei?
— Dacă vrei scrie o sută.
Dacă nu, scrie cât vrei!

— Perceptor? Sărmanul!...
Domnul ocrotească-ne pe noi!
Știi ceva? Scriu două sute!
Dar te rog îngroapă doi!

AMINTIRI

Nu s-au mai văzut aproape
De vreo cincisprezece ani
De pe când umblau la școală,
Ambele la Botoșani,
Anii trec pe nesimțite
Trec și visele și ele
Și s-au întâlnit pe stradă
Amândouă tinerele.

— Nici nu știi ce bine-mi pare
Scumpo, că ne-am revăzut
Să ne povestim crâmpeie
Și-amintiri despre trecut.
Au vorbit de film, de Beatles,
De artiștii consacrați,
Despre modă, despre blănuri,
Și apoi despre bărbați.

— Ia să-mi spui, iubită
Cleo însă cu sinceritate,
Cum petreceți, tu cu soțul
Clipele de voluptate?
Spune-mi-o cu de-amănuntul
Pentru că, prin jocul firei
Știm deja ce înseamnă aia
Care-i baza omenirii.

— Draga mea, Ionel m-adoră.
Mă desmiardă ca pe-un miel
Și în ce privește amorul,
Nu pot să mă plâng de el!

Mă sărută cu pasiune
Și să nu spun mai departe,
Dar își face datoria
După cum scrie la carte.

Dar tu, scumpă Ortansa,
Ce te-ai măritat devreme,
Cum te-mpaci cu-al tău în visul
Îndrăgirilor supreme?
— Drept vorbind - a spus Ortansa –
N-am ce spune despre mine:
Nu o duc rău cu iubirea,
Însă n-o duc nici prea bine.

Și Vasile-al meu e tandru
Însă are-o apatie,
Parcă e și parcă nu e
Cum ar trebui să fie.
Cum nu-s din mămăligă
Ca să rabd și nopți și zile,
Eu m-am dus la doctor Staicu
Și mi-a dat niște pastile.

Îi pun Viagra în mâncare
Fără nicio emoțiune,
Și de-atunce merge treaba
Admirabil, o minune!
Da-ntr-o zi, când stăm la masă
Nu știu cum, dar lui Vasile
Ca să-i stimulez dorința
I-am pus două-trei pastile.

A mâncat și deodată
Fără urme de rușine,
A sărit în sus sălbatic
Și s-a năpustit spre mine.
A smuls toată îmbrăcămintea,

Ce să-ți spun, m-a făcut praf,
Nudă, ca pe Sofia Loren
De la cinematograf.

Mă strângea la piept cu sete
De credeam că-mi sparge coasta
Și mă îmbrățișa năprasnic...
— Ei, și ce vezi rău într-asta?
— Nu e rău! Din contră! Îmi place!
A răspuns Ortans senină,
Însă noi, funcționarii,
Luăm masa la cantină!

EXAMEN DE ACAR

Sala de mișcare-i plină
Că nici n-ai loc să te miști.
Revizori de la uzină,
Șefi de tren și mașiniști
Și mecanici și fochiști
Și casieri vreo duzină

În comisie-i un inspector
Și-un înalt funcționar
Și-alte grade ceferiste,
Din Ploiești și din Sătmar,
Ce-au venit ca să asiste
La examenul de-acar.

Domnu' Șef, cu voie bună,
Trece, sobru, la tribună,
Apoi, până să înceapă,
Bea dintr-un pahar cu apă.
Mai tușește
Și degrabă
Pe Marin Păun l-întreabă
Părintește:

— Ia să-mi spui ce faci, Marine.
Când la halta din Sătmar,
Pe aceeași linie vine,
Pufăind grozav pe șine,
Și expresul
Și-un mărfar?
Ce faci, fără-a-ți pierde firea,
Să zădărnicești ciocnirea?

— Apăi, domnule inspector,
Dacă acul se smucește
Și m-anunță că sosește,
Sar ca un turbat peronul,
Ce mai vorbă, tura-vura,
Fac semnal ca fanionul
Și mecanicu-l zărește
Și deodată, brusc, oprește
Garnitura.
— Pân-aici e foarte bine! -
Zice șeful, monoton –

Însă, ce te faci, Marine,
Că se-ntâmplă un ghinion,
Și în timp ce trenul vine,
Ca un fulger pe coline,
N-ai la tine fanion?

— Domn' inspector, bune-s toate,
Dar aiasta nu se poate!
Fără fanion, apoi,
Sunt ca mortu-n păpușoi.
Păi, mai stau eu la canton,
Dar să nu am fanion?
Pentru asta iau simbrie?
...Mama ei de meserie!

— Măi Marine, unde ești,
Nu mai ai timp să gândești
Ce unelte să-ți ajute,
Că vin două trenuri, iute,
Pe aceiași linie puse,
Dar din direcțiuni opuse.
Vine-ncet mărfarul, unul,
Dar expresu-i ca nebunul,
Varsă foc și fum, colaci,
Tu atunci, Marin, ce faci?

— Iau gazolnița, grăbit, îi dau foc cu un chibrit
Sau aprind c-o lumânare
Niște paie, niște ziare,
Scot țignalu', fluier, sun,
Trag de clopot, ca nebun.
Fiindcă-aicea în cătun,
Unul e Marin Păun.

— Măi, tu nu-înțelegi ce-ți zic,
N-ai nici clopot, n-ai nimic,
Nici chibrit, nici lumânare,

Nici ziare,
Nici gazolniță cu foc
Și nici fluier n-ai deloc.
Ce te faci, ne spune nouă,
Cu aceste trenuri - două??

— Ce să fac, domnu' inspector?
Mă reped, netam-nesam,
Fără niciun fel de vină,
Și nevesti-i strig prin geam:

— Fă, Gherghină!
Dulce floare de sulfină,
Scoală fă, că-mi ies din fire,
Dă-te jos din așternut,
Și-ai să vezi, fă, o ciocnire,
E-le-lei, cum n-ai văzut
De când mă-ta te-a făcut!

CÂND CLĂRUȚA-I INDISPUSĂ

Când - de la spitalul „Colțea”
Cu tramvaiul de pornești –
Maximul în cinci minute
Ești la pompa din Dudești

Traversezi „Crucea de piatră”,
Care-i lângă farmacie,
Ceainăria Grtin și gata,
Intri în hanul lui Oișie.

Hanu-i plin cu case joase
Și cu rufe pe uluci, -
Care-n Cantemir începe
Și termină-n Campoduci.

Dacă treci spre fundătură,
Trebuie neapărat,
Ca să guști la „Madam Betty”
Knișes cu ficat tocat

Și-n această ambianță –
Cum au hotărât edilii –
Stau cu anii, laolaltă
Cam vreo sută de familii

Chelneri, boccegii, vădane,
Covrigari, văscuitori,
Foști atleți la circ, vandeuze,
Ambulanți și cerșetori.

Madam Braun cu panorama
Ce se plimbă cu maimuța
Și mai stă și Sami Pișke
Cu nevastă-sa, Claruța.

Sami-i gospodar de treabă,
Nu-i samsar, nici pețitor.
N-are nicio meserie,
Dar o duce binișor.

Cu Claruța-o duce bine –
Bine, însă, nu prea-prea –
Dintr-o singură pricină:
Când vrea Sami, nu vrea ea!

Chestia asta se întâmplă
Și în clasa mai sus-pusă,
El să vrea și ea să nu vrea
Pe motiv că-i indispusă...

Dar Claruța, înțeleaptă,
I-a spus: - ce să mai discut?
Du-te-n centru și găsește-ți
Vreo iubită din trecut...

Ba, main vort, că nu mă supăr
Și petrece cât îți place
Cu oricine, numai, dragă,
Să mă lași pe mine-n pace!

Bietul Sami, cum să scape
De încurcătura asta?
A făcut tot ce-i posibil,
Să nu-și supere nevasta.

A lipsit vreo patru ore
Și apoi bine dispus,
A venit frumos acasă,
Ca un mielușel supus.

După ce-au vorbit de fleacuri,

Care nu au niciun rost,
Scumpa lui Claruța-ntreabă:
— Ei, și spune-mi, unde-ai fost?

— Unde vrei să fiu? - exclamă
Sami Pișke șugubăț –
Când să ies din han, m-oprește
Aia blondă: Liza Băț!

M-a poftit la ea acasă,
Mi-a vorbit de soțu-i Șmil,
Că-i incult, și-acum cu stămburi
E la bâlciul din Mizil.

Discutând apoi de criză,
M-a tratat c-o cafeluță,
A pus ivărul la ușe
Și a fost foarte drăguță.

— Nu te superi, dragă Sami,
Fiindc-ai petrecut cu ea –
A-ntrebat Claruța dulce –
Spune-mi drept, i-ai dat ceva?

— Sigur că i-am dat! Știi bine
Că-s galant, ca de-obicei!
— Și cam cât? - Nimica toată!
Numai-un milion de lei!

— Dar-ar dracii-n ea de hoantă! –
A țipat Claruța-n van –
Dar când Șmil mă vizitează
Parcă eu îi iau vreun ban?

ÎNȚELEPCIUNE RABINICĂ

În lăcașurile sfinte,

Unde vin drept-credincioși,
Totdeauna e-o cutie,
Moștenită din strămoși.
Ca o pildă, că în viață
Nu uităm pe cei sărmani,
Ș-un îndemn, ca toți să punem
Acolo, câțiva gologani.

Fie că e sinagogă,
Kirche sau Episcopie,
La o slujbă religioasă,
Sau botez sau cununie,
Unde oficiază-un rabin,
Sau un pastor sau Vlădică,
Din ofrande se adună,
Câte-o sumă frumușică.

Într-o zi, din întâmplare,
La o masă - nu de mult –
Trei evlavioase fețe,
Fiecare-a altui cult:
Unul popă, altul pastor,
Celălalt rabin la evrei,
Discutau cu vehemență,
Și cu-aprindere, toți trei.

După ce-au vorbit de-anume
Triburi din străvechiul neam,
De profeți, Isus și Moise,
De Iosif, de Abraham,
De Moab, de Sulamita,
De Canon, de anatemă,
Au ajuns să comenteze
Cea mai importantă temă:
Cum să se-mpartă-ofranda
De comun cu înaltul Cler,
Ca să-mpace și norodul

Și pe Dumnezeu din Cer.

„— Eu - a spus cu glas cucernic
Popa Stancu din Ghergani –
Mai întâi, răstorn pe masă
Cea grămadă cu cei bani.
Și cu ochii-închiși spre Ceruri,
Adevărul grăiesc vouă:
Îmi fac cruce și cu dreapta
O despart direct în două!
Jumătatea, cea din stânga,
Dăruiesc lui Dumnezeu
Iar cea dreaptă, ca să aibe
Și norodul, o iau eu!”

„— Dar cum o să știe Domnul
Fie-n veci slăvit, Amin!
Dacă nu-i mai mult în dreapta,
Și în stânga mai puțin?”

„O să știe! - spune popa
Cu un aer majestuos –
Fiindcă Domnul nu se-ncrede,
Într-un preot mincinos!”

Eu am alt sistem, mai sigur –
Spuse pastorul, agale –
După ce îmi număr banii
Și fac două părți egale,
’Nalț spre ceruri „Pater Noster”
Către Iezus cel Divin
Să nu fie-n nicio parte,
Niciun gulden mai puțin.”

„— Dar, matale, domnul rabin,
Spune, cum faci, dragul meu,
Ca să-mpaci și credincioșii

Și pe bunul Dumnezeu?”

„— Eu - răspunse Rebe Ioiliș
Predicând ca la amvon –
Îmi îndrept, umil, simțirea
Spre-înțeleptul Solomon
Mai repet, în gând, din Psalmii
De înțelepciune pline,
Ca să nu supăr pe Domnul
Și nici obștea, nici pe mine.
Zvârl, apoi, în sus ca jertfă,
Între lumi să fie pace,
Toată suma:
Să-și ia Domnul
Cât vrea El
Și cât îi place!

Tot ce cade jos, din Ceruri,
Din a Lui filotimie,
Este semn că-așa vrea Dânsul
Și mi-o dăruiește mie!”

TATĂL ȘI FIII SĂI IUBIȚI

De mult - așa spun unii doctori –
Pe lume nu era ivită,
O boală, care se numește,
„Letargica Encefalită”.

Și oamenii mureau cu zile,
Lăsați în plata Domnului,
Că nu se inventase încă,
Un leac la boala somnului.

Târziu de tot, au dat savanții,
O explicație excelentă:
„Că-această stare nu-i mortală,
Că-i numai moarte aparentă.

Că, dacă pulsul nu mai bate,
E doar căzut în letargie
Și s-ar putea - în cazuri rare –
Ca mortul, după-o zi să-nvie!”

Și s-a-ntâmplat ca într-o seară,
Când nimeni nici nu s-a gândit,
Ca Pincu Rozenthal să moară
Fără vreo pricină subit.

Durerea ce-a cuprins orașul,
Pe foarte mulți - a îndoliat,
Că domnu’ Pincu, bogătașul,
Era iubit și respectat

Și-n ziua-doua, triști, feciorii,
Chiar lângă mort se consultară,
În ce fel să se desfășoare,
Ceremonia funerară.

Întâiul fiu a zis: - „Cum tata,
E cunoscut, și om cu stare,
Cortegiul trebuie să fie,
Cu fast și gardă de onoare.

Coroane, coruri și cocarde,
Așa cum rangul lui o cere,
Și pentru-averea ce ne lasă,
De ce să n-aibe o plăcere?”

Al doilea zise: - „Eu sunt contra!
Tăticu’ a fost un om stimat,
Dar nu-i plăcea să știe lumea,
Câtă avere-a adunat.

De ce să ne afișăm cu muzici,
Cordoane, steaguri și paftale,
E-o cheltuială inutilă,
Și costă-o groază de parale.

Un dric modest, de mâna doua,
Eu cred că-i foarte potrivit,
Că n-o să-i fie, nici mai rece,
Și nici mai cald, dacă-a murit.”

„— Ce tot atâta vorbărie! –
A spus al treilea - și basta!
Avem o Societate Sacră,
Care-i creată pentru asta!

De n-o să ne convină prețul,
Pe care l-a statornicit,
Prin lege este obligată,
Ca să-l îngroape gratuit!”
.....

Ș-atunci, parcă-a venit din ceruri,
Miracolul neașteptat,
Că „mortul” cu encefalita,
Din somnu-i, brusc, s-a deșteptat.

S-au speriat toți trei feciorii,
Dar mortul, astfel le vorbi:
De ce să vă certați întruna,
Pentru nimic, iubiți copii?

Averea mea, e toată-a voastră,
Nu iau cu mine, niciun fir,
Și ca să nu vă coste nici-un piastru,
Mă duc pe jos la cimitir.”

ȘMIUCĂ

Mimy, avea păr blond și ochi strengari
Ș-avea gurița roșie și mică,
Și o iubeau pe Mimy doi școlari.
Adică eu, și-amicul meu Șmilică.
Și când, răpit de chipul ei frumos,
Îi sărutam mânuțele feline,
Sau când îi recitam un vers duios,
Șmilică se uita zâmbind la mine.

Șmilică, apucând un drum mai bun,
Bazar, mătăsuri, stofe și umbrele,
Iar eu rămas-am tot boem nebun,
Îndrăgostit de Mimy și de stele.
Și-adesea, când îi închinam discret,
Un stih țesut din lacrimi și suspine
Și-mpleteam iubirea-ntr-un sonet,
Șmilică se uita zâmbind la mine.

Dar într-o zi, Șmilică-mbogățit,
Cu-un norocos bilet de loterie,
Să nu scape prilejul fericit,
O cere pe Mimy-n căsătorie.
Și îmbătat de formele-i virgine,
Dansam cu ea, nevinovat, un twist,
Șmilică se uita zâmbind la mine.

Și-au luat mașină, o spendoare,
Cu cele mai modeme automate,
Și-ades' mă invitau la o plimbare,
Ea la volan, și eu cu el, în spate.
Când vântul se juca în părul ei,
De-i fâlfaiau șuvițele blondine,
Și-mi mângâiau cu drag, obrajii mei
Șmilică se uita zâmbind la mine.

Ca om de-afaceri mari și cu bănet,
În artă devenind cunoscător,
Și-a comandat la pictor un portret,
Pe care și l-a pus în dormitor.
Și-i spuse: „draga mea cu flori în plete
Când eu voi fi plecat în țări străine
Tu vei privi tabloul din perete,
Să vezi cum eu mă uit zâmbind la tine.

Cum n-aveam de ascuns nimic, nimic,
Ce sufletul atâta vreme strâns-a.
Țineam la el ca la un bun amic.
Dar cred că mult mai mult, țineam la dânsa.
Mergeam la Cazino de obicei,
La baruri cu orchestre argentine.
Eu mă uitam zâmbind la gura ei,
Șmilică se uita zâmbind la mine.

Deapururi urmărit de ghinion,
Un ghinion ce nu poți să-l înlături,
M-au invitat la ei de Revelion.
Și soarta ne-a fixat din nou alături
Picioru-mi se-nfrățise cu al ei,
Încât simțeam că-mi curge foc prin vine,
Și cum vorbeam de dragoste tustrei,
Șmilică se uita zâmbind la mine.

Și-ntr-un amurg cu aur poleit,
Pe când Șmilică-al ei, lipsea de-o lună,
Mimy-n buduaru-i m-a primit,
Convinsă de iubirea mea nebună.
Și-acolo, într-un cadru parfumat,
Mi-a dăruit comorile-i divine,
Iar din tablou, deasupra atârnat,
Șmilică se uita zâmbind la mine.

GABE SE ÎMPOTRIVEȘTE!

Nu știu dacă scrie-n Biblii,
Că Rabinii - chiar să vreie –
Nu au voie să privească
Prea de-aproape, o femeie.

Ritual să fie? Taină
Pentru învățați evrei?
Fiindcă nimeni nu explică
Dacă-i mit sau obicei.

D-aia, când un Rav c-o doamnă,
Stau schimbând vorbiri deșarte,
Ea la el se uită, însă,
El se uită-n altă parte.

La vestitul Rabi Mendel
Cunoscut în țara toată,
A venit să ceară sfatul,
O femeie-ndurerată.

Gabe - care stă-n vestibul –
Secretarul lui intim,
A deschis ușa, femeii
Și i-a spus frumos: - Poftim!

„— Rabi, aibi milă de Sarah,
Roagă-te lui Dumnezeu,
Ca să se întoarcă acasă
Șloime Blum, bărbatul meu.

Îl aștept cu masa pusă,
Că de trei luni și mai bine,
Nici nu știu unde se află,
Nici nu scrie, nici nu vine!”

Rabi s-a uitat în carte,
Și-a spus: Dumnezeu e mare,
Iar puterea Lui divină
Este fără-asemăn are!

Du-te, Sarah, cu nădejdea
Că-a ta rugă e-nțeleasă,
Și să știi că-n scurtă vreme,
Șloime va veni acasă!”

„— Ce ți-a spus Prea Înțeleptul?
„A-ntrebat-o, Gabe, blând –
Ah, mi-a spus, răspunde Sarah,
Că-o să vie în curând!”

„— Poate! Sunt minuni pe lume! –
Zise el, cu lenevie –
Dac-a zis Prea Sfântul, crede-l,
Dar eu cred că n-o să vie!”

Sarah a plecat cu gândul
Și cu sufletul-mpăcat.
Și-au trecut trei luni, dar
Șloime încă nu s-a-înapoiat.

Tristă iar s-a dus la Rabin,
Plânsu-abia și-l reținu,
Rabi iar i-a spus că „vine!”
Gabe iar i-a spus că „nu”!

S-a mai dus și-a treia oară,
Și consultu-a fost penibil,
Rabi-a spus că Șloime vine,
Gabe-a spus că-i imposibil!

Și atunci, sărmana Sarah,

Rabinului povestește,
Că la tot ce-i spune dânsul,
Gabe se împotrivește.

„— Cum de îndrăznit-ai, Gabe,
Să-njosești cuvântul meu?
Pentru-această faptă, nu știi
Că te bate Dumnezeu?”

„— Știu, Prea Sfinte, că mă bate,
Pentru cele ce spusei!
Însă, tu te uiți în carte,
Nu te uiți la fața ei!

De-ai vedea cât de urâtă-i,
Și de câmă și boccie,
I-ai fi spus și tu, ca mine,
Că bărbat-su n-o să vie!”

INSULTE GRAVE

Moișe a venit acasă,
Într-o dispoziție ardentă,
Ș-a găsit pe Blima, într-o
Situație indecentă.

Goală toată și frumoasă,
O ispită, - ma parolo! –
Asta n-ar fi fost nimica,
Dar era și Șmil acolo!

Ce a fost, nu ne privește.
Nici nu știm a cui e vina,
Și întocmai ca la teatru,
O să coborâm cortina.

E destul numai să spunem,
Cum că Moișe, de astă-dată,
Dovedind că-i ferm, a dat-o
Pe nevasta-în judecată.

S-a mutat în altă parte,
Și cu sentimente brave,
A cerut urgent divorțul
Pe motiv: „Insulte grave”.

Cazul a dus rumoare,
Mai ales printre limbuți,
Fiindcă Moișe și cu Blima
Erau foarte cunoscuți.

A stârnit și controverse
Și atâta interes,
Că-a venit toată Constanța
Să asiste la proces.

Sala de ședințe-i plină
De bărbați și de femei,
Mulți de-ai lui, colegi de breaslă
Și prietene-ale ei.

După ce-a citit dosarul,
Judele a spus: „— Ascultă,
Între soți, orice discuții
Nu-i considerat insultă!

Pentru alt motiv, probabil,
Vrei divorț imediat.”
„— Da! Mențiu! Insultă gravă!”
Urlă Moișe, disperat.

A sărit ca o năucă
Și c-o voce bătăușe
Mi-a spus: „— Boule! Când intri,
Pentru ce nu bați la ușe?”

„Nu permit la mine-n casă,
O asemenea dojană,
Mai ales c-a fost de față,
Și... pardon... terța persoană!”

SPUN ȘI ÎNGERII POVEȘTI...

Scrie-n Biblie - sau poate
Sunt legende de-ale noastre –
Că în cer trăiesc și îngeri,
Prin tăriile albastre.

Îngeri cu aripi de purpur,
Și profilul diafan,
Cum sunt zugrăviți de Rembrand,
De Van Gogh sau Tițian.

Își mai spun o anecdotă,
Râd de pozna vre-unui sfânt,
Și petrec ca-n vremea-n care,
Erau oameni pe pământ.

La o masă mică, de la
Barul „Îngerul Albastru”,
Discutau cu foc, doi îngeri,
La lumina unui astru:

„— Ia să-mi spui, Refuel, dragă,
Cum de-ajuns-ai heruvim?
Prin protecții sau ai poate,
Rude la Ierusalim?”

„— Aș, de unde! - îi răspunse
Îngerul privind în zare: -
Sunt în ceruri, numai printr-o
Fericită întâmplare.

Într-o zi, fiind în viteză
Cu Șoșana mea-n mașină
Și goneam de la Comarnic
Spre Sinaia-n serpentină.

— Îngeraşule! - îmi dai voie -
Mi-a spus ea cu glas perlat –
Să conduc şi eu maşina?
— Cum nu, scumpo? Şi i-am dat!”

După program de strip-tease
Alţi doi îngeri, cu sfială,
Bând şampanie, avură
O discuţie-amicală:

„— Povesteşte-mi Serafime –
Zise primul, plin de duh –
Cum ajuns-ai tu aicea,
Responsabil pe văzduh?”

„— Cum îţi spun, eu cu Elvira,
O duceam ca într-un vis,
Tocmai ca Adam şi Eva,
În sublimul paradis.

Aveam tot ce vream, o vilă,
Mobilă de lux, găteli,
O soţie delicioasă,
Dar aveam şi bănuieli.

Prea era ispititoare,
Prea avea de toate cele,
Ca să nu mă roadă gândul,
C-ar putea să mă înşele.

Da-ntr-o zi, o anonimă
Ce-am primit, m-a pus pe foc:
Că Elvira mă înşală
Cu-un turist de prin Maroc.

Furios, iau o maşină,

Mă-înarmez c-un revolver,
Năvălesc nebun în casă,
Să-i surprind în adulter.

Sparg dulapul, Elvira țipă,
Simt că sângele-mi înghiață:
— Unde ți-ai ascuns amantul?
Vreau să știu cum e la față!

Caut în alcov și-n baie,
Furios că-abia rezist,
Sub sofale, sub covoare,
Dar nici urmă de turist.

Cu-o putere uriașă,
De Hercule furios,
Iau în brațe frigiderul
Și-l arunc în stradă jos.

De emoție mă prinde
Drept la inimă un șoc,
Îmi plesnește-o venă-n creier,
Și-am murit subit, pe loc!”

„— Dar matale, frate înger,
Cum de ai ajuns în cer?”
„— Eu? - răspunse heruvimul –
Eu eram în frigider!”

MADAM AVRAM

Plutește har divin prin casă,
S-aud versete din Talmud,
Și-n jeț, gătit ca o mireasă,
Șade rabinul Șoil din Lud.

Răsfoiește câte-o carte,
Ridică ochii-n sus, mereu,
Și murmură, gândind departe,
Parc-ar vorbi cu Dumnezeu.

Prin calmul zilei ce se-ncheie
În iz de ambră și gutui,
Deodată, intră o femeie
Și-îngenunchiază-n fața lui.

„— Ajută-mi, rabi, c-o povață,
Să sting cu foc ce dogorește,
Că soțul meu, Avram din piață,
De-o vreme nu mă mai iubește.

Sunt sigură că nu mă minte
Și cred precis că nu mă-nșală,
Dar nu-și mai face, ca-nainte,
Îndatorirea conjugală.

E sfiicios, ne-ndemânatec
Și viața i se pare grea
Mi-e cam rușine, rabi dragă,
Dar nu mai e precum era.

Eu nu cred în vrăjitorie,
Dar poate că e descântat,
Și vreau, cum eu îi sunt soție,
Să simt că-mi e și el bărbat!”

Reb Șoilik a privit spre Țipra,
Și pe Avram a pus să-l cheme,
Și spuse: - Am să-ncerc, femeie,
Să te ajut, și nu te teme!

Într-adevăr, în cinci minute,
Avram, s-a prezentat supus
Și rabinul, plin de virtute,
I-a spus:

— Ascultă-Avrame! Domnul nostru
Care îți prețuiește munca,
Din turmă, te-a ales pe tine
Ca să-i îndeplinești porunca.

Alături e-o femeie jună
Și sprintenă ca ciocârlia,
Care se plânge că-mpreună,
Cu ea, nu-ți faci datoria!

Treci dincolo! Înfruntă munții,
Silește-te, cu tot avântul,
Iubește-o ca în noaptea nunții,
Cum e lăsat de'Nalt Prea Sfântul.

Avram, înțelegând morala
Din vorba-i plină de văpaie
Și credincios misiunei date,
Trecu alăturea în odaie.

S-a scurs aproape-o oră. Zarea
A prins contururi de cenușe,
Când rabinu' pierdu răbdarea
Și îi întâmpină din ușe:

„— Nu e frumos - femeii-i zice,

Scurtând în ochii ei păcatul –
Să vii, madam Avram, aiceea,
Și să-ți vorbești de rău, bărbatul.

Ai spus că n-are voinicia
Și-i slab, când colo eu constat,
Că-Avram își face datoria
Încă cu vârf și îndesat!”

„— Să vezi ce s-a-ntâmplat, - exclamă
Femeia, respirând din greu –
Pe domnul, tot Avram îl cheamă,
Dar nu-i Avram, bărbatul meu!”

LEAC PENTRU TUSE

Când boarea mișcă franzele pe ram
Și colb de bronz pe pajiști risipește
La domnul doctor Blatt intră Avram
Și i se plânge bietul că tușește.

„— Îmi sparge pieptul doctore și sudui
Mă înconvoi din mijloc și m-aprind
Mă ține câte-un ceas și-atât mă zgudui
Că de m-apuc de-un pom, îl mișc, tușind.

Mi-am pus ventuze și comprese
Pahare și grăsimi și iod și mac
Însă am spasme tot mereu mai dese
Și nu știu singur ce să mă mai fac.”

„— Uite, îți prescriu, - îi spuse doctor Blatt
O singură rețină dimineața
Una la prânz și alta pe înserat
Și n-ai să mai tușești în toată viața!”

„— Iertați, domnule doctor, eu știam
De la bunicul meu, ce-a stat la țară,
Cum că rețina-i bună - a spus Avram –
Pardon, scuzați, pentru ieșire-afară!”

„— Da! dar Congresul marei Societăți
Laringologe care-n Dresda fuse
A decretat reținei calități
Cu efecte minunate pentru tuse!

Așa că faci precum ți-am spus! Și lasă
Că orice leac e greu la început
Și poimâine vii la mine, după masă,
Să te consult să văd de ți-a trecut!”

A treia zi la opt de dimineață
Când nimeni nu gândea netam-nesam,
La doctor, pământiu și tras la față
Ținându-se de pântec intră Avram.

„— Ei, cum o duci cu tușea? Ți-e mai bine?”
(întreabă domnul doctor, să glumească)
„— Vai doctore, răspunde Avram, - dar cine
Mai îndrăznește acum ca să tușească?...”

JURIDICEȘTE

Și veniră din Craiova
Și din Iași, din Roșiori,
Toți juriștii, toți maeștri
Și-ai dreptății slujitori
Unii slabi, cu favorite,

Alţii sluţi cu Tutankamen,
Toţi cu tomuri şi cu scripte
Să asiste la examen.

Sala-i plină de discipoli
Şi celebrităţi savante
Numai capete ilustre
Şi figuri interesante
Când deodată Domn Profesor
Chel şi cu priviri absente
Se-adresează cu prestanţă
Unei nostime studente:
„— Cum e termenul juridic –
Zise el zâmbind agale –
Dacă eu aş pune mâna
Sub rochia dumitale?”

Fata, roşie ca macul
După-o scurtă meditare
Îi răspunse:
„— Atentat la pudoare!”

„— Foarte bine! a spus maestrul, -
Însă fii bună şi spune:
Dacă dumneata, mi-ai face
Mie, - această chestiune,
Cum ar fi juridicește
Denumirea-n trei cuvinte?”

Şi răspunse domnişoara:
„— Profanare de morminte!”

LA MASA FALIMENTARĂ

Din senin
O nenorocire mare
A căzut vijelios
Peste vechiul magazin
„Chic Berlin
Herman Weiss et. David Gross”

Au venit toți creditorii
Procurorii,
Mărfurile-au răscolit
Catifele și dantele
Și diverse cifre grele
În registre au găsit.

Weiss se primbă agitat
Și din cap își smulge părul
Când constată adevărul
Că-n curând, imediat,
Fi-vor amândoi la fel
Gross și el
Declarați într-un moment
În stare de faliment.

— Nu-înțelegi de loc momentul
Bate-n ușe falimentul
Ne-ndoios!
(Zice Herman Weiss lui Gross)
Eu mă zbucium ca să scap
Și îmi smulg părul din cap
Și tu stai ca un baron
Și cu mâinile băgate-n buzunar
La pantaloni.

— Îți smulgi părul? Zice el -

Dar de unde știi matale
În acest moment de jale
Că nu fac și eu la fel?

TREI DORINȚE

De la Houston în spre Kansas
Într-o zi de mai frumoasă
Tommy Bill cowboy din Texas
Vesel călărea spre casă.

Urâțel era băiatul
Și înalt n-a fost deloc
De aceea el la fete
N-a avut nicicând noroc.

I-ar fi drag și lui să fie
Fericit câteva clipe
Cu o fată și s-o strângă
În grădina cu tulipe.

Dar cum din vecinătate
Fetele l-au ocolit
Fiindcă e ciupit la față
Șleampăt și pipernicit,

Ce să facă bietul Tommy?
Deși i-a venit cam greu
S-a lăsat în voia soartei
C-așa a vrut Dumnezeu.

Și cum străbătea șoseaua
Plină de nisip și veche
Simte că ceva îl pișcă
Dinspre ceafă spre ureche.

Duce-o mână peste umăr
Și prin boarea de lumină
Vede în juru-i cum se-nvârte
Și cum bâzâie o albină.

L-a pișcat din nou, atunci
Tommy mâna a întins-o
Și-așteptând să-i zboare-aproape
Într-o clipă a și prins-o.

Și cum o ținea în palmă –
Însă fără-a o închide
El aude o voce: — Tommy,
Fii uman, nu mă ucide.

Că eu nu-s albină care
Zboară din floare în floare
Ci o zână fermecată
De o ursită vrăjitoare.

Și dacă mă lași în pace
Vie, fără suferințe
Îți voi împlini prin vraje
Într-o oră, trei dorințe.

— Bine! - spuse Tommy - bine!
Vreau să fiu, dacă-i pe alese,
Mai frumos ca Richard Burton
Și la fete să-am succese.

Să mă vrea, să mă dorească
Și să vie fericite
Mai cu seamă să se lase
Sărutate și iubite.

— S-a făcut! A doua care-i?
— Cum sunt mic și n-am fason
Să fiu zdravăn și puternic
Ca și biblicul Samson,

Să dărâm c-un pumn o casă

Și de-o fi să lupt cu hoți
Dintr-o singură scatoalcă
La pământ să-i culc pe toți!

— Se va face - zise albina -
Dacă așa ți-a fost ideea
Dar să nu ne pierdem vremea
Spune-mi și dorința a treia.

— Mi-e cam greu - răspunse Tom
Stai să mă gândesc mai bine...
Vreau să fiu viril întocmai
Ca și calul de sub mine.

— Și-asta ți-oi îndeplini-o! -
Zise albina cu emfază –
Și acum te du cu Domnul
Să te aibă el în pază.

Ajungând la han se uită
În vitrină și se vede
Nalt, frumos ca un Adonis
Chipeș, că nu-i vine a crede.

Fetele îi dau târcoale
Cu-înțelesuri anumite
Toți rivalii de odinioară
Vin spre el să-l felicite.

Va să zică, din dorințe
Două i s-au împlinit
Repede aleargă-acasă
Se dezbracă gol, grăbit.

Și uitându-se în oglindă
De necaz obrazu-i crapă
Fiindcă calul de sub Tommy

N-a fost armăsar, ci iapă.

CENZURAT

Prea onorabila Cenzură
Dintr-un exces de zel, fatal
Mi-a cenzurat „O aventură”
Fiindcă subiectu-i imoral.

Sunt intrigat peste măsură
Și trist, de procedura-aceasta
Și vreau alături de Cenzură
S-o judecați și Dvs.

În actu-ntâi, sub luminițe
Și flori, e-un pat; un pat banal
Spuneți-mi domni și cuconițe
Dacă un pat e imoral?

Ba pot susține cu căldură
Că e moral cum sunt și sfinții
Fiindcă în paturi se născură
Strămoșii noștri și părinții.

Nu vreau să fac o glumă proastă
Nici disertație de clown
Însă, cunoașteți Dv.
Pe cineva născut pe scaun?

În pat, întins și-n pielea goală
C-o plapumă acoperit
E un tânăr Nicu Mototoală
Ce meditează liniștit.

Dacă-i acoperit înseamnă
Că nu-s motive de scandal
Și-apoi nici gândul nu te-ndeamnă
Să crezi că-i lucru imoral.

La recrutare-n clipe grele
La baia sau la doctor Droc
Nu te dezbraci până la piele?
Și nu e imoral deloc!

Alături de pat, sfioasă,
Și îmbrăcată-n șorț deschis
Stă o femeie și-i frumoasă
Ca un heruv din paradis.

Când o femeie șic, gingașe,
Stă lângă un bărbat ideal
Și-i spune vorbe drăgălașe
Găsiți că este imoral?

Deodată puica-ncântătoare
În glas cu-argint de clopoței
Exclamă plină de mirare:
— Vai Nicule, tu ești ovrei?

Și-acum, spuneți-mi doamnă
Și domnilor în general,
Dacă a fi ovrei înseamnă
Un fapt atât de imoral?

1930

NAUFRAGIU

După un naufragiu groaznic
Ce i-a scufundat în ceață
Șase marinari nevolnici
Care au mai scăpat cu viață.

Înotând și zi și noapte
Peste apa plumburie
Fură azvârliți de valuri
Pe o insulă pustie.

Trei luni s-au hrănit cu ierburi
Și cu pești găsiți la mal
Își făcură și-o colibă
Și trăiau original.

Nu le mai lipsea nimic
Ba ades le prisosea
Aveau hrană, ierburi, apă,
Doar femeie le lipsea.

Rabdă omu-o lună, patru
Mai te-agiți, te consolezi,
Însă când te-ajunge jalea
Mai că-ți vine să turbezi.

Da-ntr-o zi, pe-un rest de barcă
Ce-a rămas numai crâmpeie
Peste malu-abrupt deodată
Fu azvârlită o femeie.

Una singură și goală
Și frumoasă, o ispită,
Care se-ndrepta în soare
Spre colibă, fericită.

Marinarii, toți, văzând-o
Năvăliră-n goană mare
Care de care mai degrabă
S-o apuce la strâmtoare.

Ea, văzându-se-n pericol
Ridică un braț în sus
Și cu-un gest de curtezană
Marinarilor le-a spus:

— Ho, nebunilor, sălbateci
Nu vă repeziți pe-alee
Țineți seamă de un lucru:
Nu sunt schweitzer, sunt femeie!

1937

ÎN ALCOV

Era flămând Timofte din Rotari
Iar Mimy avea plin de ispite trupul
Un spate alb, un tur ca cantalupul
Și țâțișoare roze, dulci și tari.

Pe-un trepied cântă domol picup-ul
Plutea-n alcov mireasmă de Cotnari
Sofaua, te-mbia cu doruri, cari
Te-nflămânzeau mai lacom cum e lupul.

Când o văzu podoabă-vis, Timofte
S-a aruncat asupra-i plin de pofte
Și fascinat de vraje-îi prinse bustul.

Cu gura-i sfâșia dantela pânzei
Până simți aroma sfântă-a brânzei
Dar unii spun că i-a simțit și gustul.

1929

MAC-MAC!

În tramvaiul care duce
Din Lipscani în Ghica Tei
Plin cu lume anonimă
De bărbaţi şi de femei,
La o staţie din centru
Sau de prin împrejurimi,
S-a urcat o cuconiţă
Cu superbe rotunjimi,
Trup felin, plin de ispite,
Dur, rotund şi voinicel
Parc-ar fi sculptat de dalta
Lui Rodin sau Praxitel.
După ea, se urcă-un tânăr –
Tip de donjuan sadea, -
Care nu ştiu din ce pricini
Se cam îndesa în ea.
Doamna foarte indignată
L-a privit cu mult temei
Însă tot mai mult măgarul
Se-ndesa în... viaţa ei.
Că deodată cuconiţa
Nu s-a mai putut abţine
Şi i-a spus:
— Ascultă june,
Nu te simţi sau nu ţi-e bine?
Ce te-ndeşi ca la pomană,
Când nici nu ştiu cine eşti
Cu metode de-astea brute
Crezi c-ai să mă cucereşti?
Află că sunt doctoriţă, -
Chiar de nu mi-arată faţa, -
Şi-ţi fac una s-o ţii minte
Toată viaţa, toată viaţa!
Că de mai m-atingi odată

Peste trup sau peste brațe
Ți-o tai jos, în bucățele
Imediat și-o dau la rațe!
Iar femeile - vreo zece –
Din tramvaiul cel sărac,
Începură toate odată:
— „Mac, mac, mac, mac, mac, mac!”

1944

LECȚIE DE GRAMATICĂ

— Spuneți o propozițiune -
Zice profesorul amabil –
Care să cuprindă musai
Și acest cuvânt: *probabil*.

Nicu emoționat
A răspuns imediat:

— Ieri văzând noroasă vremea
Și fiind cu haina nouă
Mi-am luat cu mine umbrela
Că *probabil* o să plouă.

— Foarte bine!
Tu Marine?

— Transpirat de alergătură
Deși încă-n luna mai
Mi-am pus puloverul - *probabil*
Să nu capăt guturai.

— Hm, și asta merge, zise,
Domn profesor și clipi, -
Și acum să spuie una,
Tu, de acolo, Bulă, zi!

Bulă stă și se pătrunde
Și apoi voios, răspunde:

— La vecinul nostru, care-i
Pianist, vine de-o lună
O elevă frumușică
Și fac muzică-mpreună.
Curios cum sunt din fire

Ieri, discret ca un strigoi
Am privit prin broasca uşei
Şi-am văzut cum amândoi,
El îşi lasă pantalonii
Fata fusta-n sus, spontan
Şi mi-am spus că vor *probabil*
Să se „uşureze”-n pian.

PANDELE

Bunicuța lui Pandele
De pe strada Ghica Tei
A băgat discret de seamă
Cum că nepoțelul ei
Când nu-i observat de nimeni
Nici de Țonc nici de Rodica
Se cam joacă cu puțica.

Și i-a spus: - Pandele dragă
Vai de mine, nu-i frumos
Vezi pe domnul cel de acolo
Ală grasu și burtos?
Tot așa o burtă mare –
I-a spus tainic bunicuța –
O să-ți crească, de vreodată
Ai să te mai joci cu puța!

S-a speriat grozav Pandele
Și ofta cu-nfrigurare
Când gândea că o să-i crească
Tot așa o burtă mare.
Dar primind cadou o tobă
Și un cerc și-o muzicuță
De atuncea niciodată
N-a mai pus mâna pe puță.

Într-o zi, fiind la plimbare
Pe șoseaua-nourată
A văzut, șezând p-o bancă
O femei'nsărcinată
Drept la ea s-a dus și-i spuse
C-a roșit și bunicuța:
— Vezi ce ai pățit cucoană
Dacă te-ai jucat cu puța?

1937

BOUL ȘI MĂGARUL

Pe pajiștea scăldată-n bronz de soare
Pe drumul dintre Zlatna și Cahul
Venea un bou, voinic și gras și mare
Și gâfâia ferice și sătul.

Dinspre hârtop, pe hăul de lumină,
Umbrind cu trupu-i schilav tot platoul,
Un biet măgar, venind înspre colină
Se întâlnește nas în nas cu boul.

— Ce e cu tine, mutră pirpirie, -
Întreabă boul. Ce mai este nou?
Și i-a răspuns măgarul: - ce să fie?
Deocamdată-i rău stimate Bou.

De când mă știu lupt cu disperarea
Întruna stors de vlagă fără rost,
Stăpânii mă tot bat de-mi rup spinarea
Și-n urmă mai descoperă că-s prost.

Și uite-așa îmi târâi biata humă,
Și-mi deapăn visul trudnic și plăpând
De jalea mea toți oamenii-își fac glumă
Și rabd și tac și-s pururea flămând.

— Sărman măgar, ce soartă imbecilă...
Hai vino-ncoa, căci am porumb și mei
Și grâu - îngână boul plin de milă –
Hai vino și mănâncă tot ce vrei!

Te va servi, pe-ntinsul de verdeață, -
Cu fin mirositor crescut pe creastă,
Cu apă de izvor, cu iarbă creață,
Chiar Vaca, drăgălașa mea nevastă.

Într-adevăr în liniștea opacă
Măgarul s-a-ndopat cu frenezie,
Apoi privind cu ochi tâmpiți la vacă,
Își spuse-n gând: - Ce vacă durdulie!

Ce languroși sunt ochii ei... Cum zburdă
Cu coapsele și sufletu-mi adapă
Ce fină e, ce nostimă și dură
Încât parol că-mi lasă gura apă!

Și-ntocmai ca un frate de Grenada
I-a sărutat copita să-i complacă,
Ea îi zâmbi făcându-și vânt cu coada
Și el ca un măgar, s-a dat la vacă.

Când se întoarse Boul pe coline,
Văzu și el ce coame mari purta.

MORALA:
Când ești Bou, ia seama bine
Și nu chema măgari la masa ta!

1950

AMICUL ION

La vestitul doctor Costea
Vine Ion de la Copou
— Bună ziua, dom'le doctor
Mi-a intrat o țeapă-n... ou.

Pacientul se dezbracă
Doctorul îl urcă-n pat
Și cu mare atenție
Cercetează-n lung și-n lat

Ia luneta
O fixează
Ia penseta
O flambează
Scoate țeapa
Pensulează
Pune vată
Bandajează
Pune fașe
Și pansează
Scoală omul
Și-l așază.

Pacientu-achită taxa
Și apoi satisfăcut
Îi dă doctorului mâna
— Bună ziua!
— Vă salut!

*

Peste-un timp, aproape-o lună
Vine amicul Ion din nou –
Uite dom'le doctor, iarăși
Mi-a intrat o țeapă-n... ou.

Pacientul se dezbracă
Doctorul îl urcă-n pat
Și cu mare atenție
Cercetează-n lung și-n lat.

Ia luneta
O fixează
Ia penseta
O flambează
Scoate țeapa
Pensulează
Pune vată
Bandajează
Pune fașe
Și pansează
Scoală omul
Și-l așază.

Pacientul se îmbracă
Și achită taxa-n grabă
Când deodată domnul doctor
Foarte curios întreabă:

— Ia să-mi spui, domnule dragă, -
Care vii de la Copou –
Cum se-ntâmplă că întruna
Îți tot întră-o țeapă-n ou?

— Mă iertați, domnule doctor, -
A răspuns omul, solemn, -
Dar nevastă-mea e șchioapă
Și-are un picior de lemn!

1939

MOTIV SERIOS

Nu s-au văzut de-aproape o lună,
Ea în concediu-n Făurei
Iar el rămas în capitală
Setos de farmecele ei.

Că-avea Mimi ochii mari și negri
Și dinții albi, mărgăritari,
Gurița dulce, o comoară
Și sâni frumoși și brațe tari.

Cum nu aveau unde să meargă
Să-și stingă focul ce-i ardea
Și dornici unul de-altul, ambii
S-au îndreptat înspre șosea.

Aici, într-un tufiș sălbatic
De ori și ce priviri ferit
În iarbă s-au întins cu sete
Și s-au iubit și s-au iubit.

Sfârșind împreunarea dragă,
Sorbită lung, cu mult nesaț
S-au sărutat încă odată
Și au pornit voioși la braț.

— Tu știi că de trei ani, într-una
Ne îndrăgim, iubirea mea,
Dar azi ai fost un vis, un farmec,
Săltai în sus nu altceva.

— Cum să nu săr în sus iubite
Răspunse ea cu mult lipici
Dacă un ceas și jumătate
Am stat cu fundul în urzici.

PATRIARHALĂ

Fâlfâiri de boare roze
Se strecoară în infinit
Când pe drumuri sure trece
Popa Neacșu obosit.

Nalt e popa. De departe
Ca un sfânt poți să-l asemeni
Când cu dragoste împarte
Pilde bune între oameni.

Urcă popa spre colină
Resfirându-și barba în vânt
Vesel ca împărțit lumină
Și iubire pe pământ.

Când să intre în curticică
Preoteasa în trei cuvinte
Îl întâmpină smerită:
— Bine ai venit părinte!

— Să trăiești! - îi spune dânsul
Luminat de-a Lunei rază
Și trudit de atâtea slujbe
Popa în jețul lui se-așează.

— Ce zici coană preotească
Hai părerea să ne dăm:
Vrei să stăm întâi la masă
Și apoi să ne culcăm?

— Ce pot eu să spun părinte? –
A răspuns în grabă ea –
Facem cum vrei tu preasfânte
Și pe urmă vom mânca!

SCHIMB DE TELEGRAME

Având să plece grabnic în misiune
Costică-și strânse actele în geantă
Și își lăsă soția-n poziție
Într-adevăr f.f. interesantă.

Ajuns în citadela ce-și destramă
Și-și conturează-n aur schița
Costică a și primit o telegramă
„Avut băiat! Sunt sănătoasă! Mița".

D-atât noroc și-n culmea bucuriei
A tras un chef la șambru cu-o amică
Și-a doua zi, distrat a scris soției:
„Avut fetiță. Sunt bolnav. Costică"

1935

LA FEL

Sus, pe Văcărești, pe dreapta
Lângă cârciuma lui State
Avea Șmil o prăvălie
Și vindea păsări tăiate.

Găinușe și rățuște
Câte-un puișor de-un kil
De voiai o gâscă grasă
N-o găseai decât la Șmil.

Cum stătea el într-o seară
Printre rațe și gânsaci
Intră Avram în prăvălie
Și-l întreabă: — Ce mai faci?

— Ce să fac? E criză mare
Și vânzare nu-i de loc
Chiar de-mi vine unul, după
Vreo găină, un boboc,

O ia-n mână, o întoarce
O aproprie de nas
O sucește, o miroase
Și mi-o pipăie un ceas.

Pleacă apoi, că-i pare scumpă
Și eu stau ca un tembel.
— Dragă, tocmai ca la tine
Și la mine e la fel...

— Cum, la fel e și la tine -
Zice Șmil cu răutate –
Ai și tu o prăvălie
Unde vinzi păsări tăiate?

— Nu, eu n-am păsări tăiate -
Spuse Avram îngândurat –
Însă, vezi, eu am în casă
Trei fete de măritat.

LA FUND

Marea spumegă în valuri
Dăruind privirii noastre
Stropi de-argint ce vin spre maluri
Când roz-albe când albastre.

Plin de farmec e peisajul
Când cuprinzi cu ochii zarea
Parcă-ntinsul cer albastru
S-a îmbrățișat cu marea.

Cum se leagănă-într-o barcă
Prin talazuri ce se sparg
Samy și cu nevestica
De vreun ceas se plimbă-n larg.
Dar deodată-un val năprasnic
Smulge barca, o hurducă
O smucește-ncoace-ncolo
Și o saltă ca p-o nucă
Vâslele sau rupt iar Samy
A-nghețat parcă-i un sloi
Dacă se răstoarnă barca
Se înecă amândoi

— Vai de mine! - urlă dânsul
cu figura-ngălbenită –
Dac-ajung la fund, Rașela
Peștii or să mă înghită!

— N-avea grijă, dragă Samy
Pentru ce să ți-o ascund
Cu ce ai tu, niciodată
Nu poți să ajungi la fund!
1935

APRECIERE

George-i negustor de firmă
Și-are o prăvălie „chic”
Cumpără și vinde mărfuri
Blănuri, stofe, mozaic,
Porțelanuri și covoare
Chihlimbar și abanos
Și-orice marfă-o prețuiește
După ochi, după miros.

Cum e logodit cu Lily,
O fetiță lână-n lână,
Iar nunta-i hotărâtă
Musai peste-o săptămână,
George-a devenit vulcanic
Și e plin de nerăbdare
Fiindcă Lily e-o păpușă
Blondă și fermecătoare.

Că gândindu-se la glasu-i
Ca un zvon divin de harpă
Își șoptește-ncins de doruri:
— Fată marfă, bună marfă!
Sâni frumoși și brațe dure
Pulpe dulci, piciorul mic,
Cum să nu te-apuce dracii
Lângă ea, când stai un pic?

D-aia poate astăzi, George
Când a prins-o-n odăiță
A pupat-o plin de pofte
Și pe ochi și pe guriță
Și strângând-i trupu-n brațe
Plin de voluptăți nebune
A alunecat cu mâna...

Unde nu se poate spune.

— Vai Georgică, - spuse Lily -
Știu ce lungă orice clipă-i
Stăpânește-te, mă turburi,
Prea mă strângi și prea mă pipăi.
Fii cuminte! Ai răbdare
Mai ales și nu uita
Că peste o săptămână
Toată, toată e a ta!

George își miroase palma
Și apoi discret îngână:
— Asta-i marfă care poate
Să mai stea o săptămână?

IAR VIRGINA

Tot high-life-ul Capitalei
Și grand-mind-ul din palate
Toți știam că doctor Bimbo
Are-o specialitate:

Vreo duduie din elită
De-a greșit în fapt de seară
Doctor Bimbo o „tratează”
Și o face iar fecioară.

Multe fete de familie
Ce-și pierdură-n joacă floarea
Au venit la el și gata
El le-a refăcut „onoarea”.

Și-a venit la el și Tanța
Blondă, dulce și suavă:
— Ce mă fac? De află mama
E dezastru! Iau otravă!

— N-o să afle nimeni, nimeni,
Vii aicea - pe la trei
Eu te „fac” la loc, cu grijă,
Și dai zece mii de lei.

Și-a plătit frumoasa Tanța
A plătit cu’nfiorare
Ce nu face-o fată bună
Să mai fie „fată mare”?

După trei luni, iarăși Tanța
Tot așa, plină de grații:
— Doctore, sunt disperată,
Ticăloși mai sunt bărbații!

Dar acuma chestiunea
Este foarte serioasă:
Mă cunun c-un om de lume
Și vreau iar să fiu mireasă!

— Da, dar locu-i mai sensibil, -
Zice doctorul, - să știi
Ca să fii din nou virgină
Costă douăzeci de mii!

Ș-a plătit de două ori, câte
Zece mii de leușcani
Fiindcă viața-i tare dulce
Când ai douăzeci de ani.

După patru luni sau șase
Tanța cea fermecătoare
Iar grețește, iarăși plânge
Și la doctor iar apare.

— Cred că-i cea din urmă oară -
Zice foarte fermă Tanța –
Fiindcă-ndată după nuntă
Plec cu soțul meu în Franța.

— Foarte greu, - răspunde Bimbo -
Drept, - privind în ochii ei
Foarte dificil, și costă
Patruzeci de mii de lei.

— Patruzeci? Dar ce-mi faci oare?
— O! îți fac un lucru rar
Fiindc-acuma, duduiță
Îți fixez un fermoar.

1936

NU E DE LA NOI

Într-un sat pe-o cărăruie
Lângă cârciuma lui State
Trei femei stăteau de vorbă, -
Trei lelițe, trei surate,
Și uitându-se-n țărână
Cu pătrundere destulă,
Măsurau un boț de came,
Care semăna cu-o sulă.

— Fă Mărie, - zice Safta -
Să tot fie a lui Tanasă?
— Nu e lele, o știu eu bine
Are cerc și-i noduroasă.
— Poate a lui Drăgan?
— Da de unde, zice Ținea cu-nfocare –
Căci a lui Drăgan e groasă
Ș-are o dungă pe spinare!
— Poate este a lui Hâncu?
— Nu se poate! - sare Lina –
A lui Hâncu-i năzdrăvană
Și vânjoasă ca prăjina
Și-apoi Hâncu, de vreo lună
E la Vidra, la moșie...
— Dar, a cui să fie oare?
Doamne, Doamne - a cui să fie?

Cum stăteau nedumerite
Cercetând cu anevoie
A trecut plocon pe-acolo,
Primăreasa, lelea Zoe.
— Ce faceți p-aicea?
— Uite, stăm cu mintea răvășită
Și nu știm a cui să fie
Sula asta oropsită?

— Nu e nici a lui Vasile!
— Nici a lui Marin Cucui!
— Nici a lui Grigore Zgaibă!
— Nici a lui Mihalcea nu-i!

Primăreasa o privește
Și răspunde răspicat:
— Sula asta, fă lelițe,
Nu e de la noi din sat!

1935

DISPUTA RELIGIOASĂ

Deși port o mare stimă
Și-am respectat mereu
Și pe popă și pe pastor
Și pe rabinul evreu.

Totuși eu am o remarcă

Deși nu-i un paradox,
Însă cel mai vesel Popă
Este Popa ortodox.

Fie praznic, nunți, botezuri,
Sau la orice slujbă sfântă,
Chiar și la înmormântare
Popa cântă, popa cântă.

Dar cel mai deștept dintr-înșii
Mai dibaci, mai diabolic
Este fără îndoială
Bruder, pastorul catolic.

Auziți iubiți prieteni
Ce abil, ce diplomat,
Pe toți tineri-i însoară,
El rămâne ne-nsurat.

Cel mai crud însă-i Rabinul,
Asta merge-n contra Firei,
Vrea morțiș ca să distrugă
Fericirea omenirei.

Auziți, ce barbarie,
Zău, că merită bătaie,
Unde trebuie s-adauge,
Rabinul de-acolo taie!

1940

CALMARE

A venit la doctor Șmilik
Doamna Sprința Rosenstock:
— Doctore, de două zile,
Nu mă simt bine de loc.
Simt în corp o-nfrigurare
Ce mă trece tam-nisam
De la cap până la picioare
Ia vezi, doctore, ce am?

Doctorul își ia o lupă
Și se uită în ochii drept
O palmează pe spinare
Apoi delicat la piept,
O ascultă cum respiră
O mai ciocănește-un pic
Și satisfăcut îi spune:
— Doamna mea, nu ai nimic!

Tensiunea e normală.
Pulsu-i iarăși regulat...
— Da, dar nu dorm toată noaptea
Și mă zvârcolesc în pat!
— Eh, la vârsta dumitale
Și zglobie, și frumoasă,
Se strecoară câteodată
O afecțiune curioasă.

De aceea, scumpă doamnă
Nu e caz de-ngrijorare
Dumitale-ți trebuie
Un remediu de calmare!

— Asta este! De cal mare! -
Sare doamna radioasă,

Un remediu de cal mare
Că de cal mic, am și-acasă!

LEIBU ZICE

La un doctor vine Natan
Cu o mină foarte rea:
— Doctore, chestiunea aceea
Nu mai merge, cum aşi vrea!
Am luat şi cantaridă
Şi pilule de muştar,
Icre negre, Viagra
Însă totul e-n zadar!

— Câţi ani ai?
— Şaptezeci ş'unu!
— Apăi gata! Ce mai vrei?
Gata! Ai iubit atâtea
Zeci şi sute de femei,
Cuconiţe apetisante,
Văduve încântătoare,
Dame de chantan, studente,
Picoliţe, servitoare,
Şi în chambre şi pe iarbă
Şi la Cluj şi la Sovata
Şi-n cabine la Mamaia,
Ce mai vrei? de-acum, gata!

— Da, dar eu am un prieten Leibu,
Leibu din Lipscani
Care-a împlinit acum
Şaptezeci şi opt de ani
Şi el zice că mai... face
(şi adăugă zâmbind)
Chiar de două ori la rând.
— Zice? - întreabă domnul doctor -
Şi un gând îl străbătu:
Dacă zici că Leibu zice,
N-ai decât să zici şi tu!

FAKIRUL

Un fakir - un fel de Bosco
Hipnotizator de rasă
Voiaja-n expres c-o doamnă
Tare dulce și frumoasă.

Profitând că-n ora-aceia
Nimeni n-o să-i deranjeze
Încearcă pe doamna dulce
S-o hipnotizeze.

O fixează adânc în ochii
Gata gândul să i-l sfarme
Că frumoasa-nchide ochii
Fără voie și... adoarme.

„— Ești sub magica-mi putere, -
Zise el cu glas drăcesc, -
Și-ai să execuți cu vrere
Tot ce am să-ți poruncesc!”

„— Da!” răspunse adormita
Iar el, cu gesturi iuți
A-ntrebat: Ce fac acuma?”
„— Ah, pe gură mă săruți!”

„— Și acum, ce fac scumpo?” –
A-ntrebat-o el sedus –
„— Ah, răspunse ea’n deliru-i
Îmi ridici rochița-n sus.”

„— Și acum, ce fac păpușo?” –
Iar frumoasa-n letargie –
A șoptit. „— Acum te umpli
Strașnic de blenoragie!”

DE-AȘ AVEA EU CE ARE EL

De când m-a născut pe lume
Eu am un păcat și-anume
Vai ce lucru curios
Sunt foarte invidios.
Jinduesc la ori și care
Orice lucru care-l are
Și-mi șoptesc încetinel
„De-aș avea eu, ce are el.”

Într-o zi de vâlvătaie
Eu m-am dus să fac o baie
Și sub dușuri iată, poc,
Eu zăresc pe Rozenștoc,
El se zbenguia cu apa
Și eu stăm prostit ca țoapa
Și-mi spuneam în gând rebel
„De-aș avea eu, ce are el.”

Într-o mică grădiniță
Am văzut o cuconiță
Ce ședea în mod gingaș
Și-alăpta un copilaș
Admirându-i sânul tare
Plin de lapte cu ardoare
Eu mi-am spus în gând așa:
— De-aș avea eu, ce are ea!

Ieri când traversam Lipscanu
L-am văzut pe Burileanu
Vicele guvernator
Peste banii tuturor
Și cum se urca cu fală
Sus la Banca Națională
Mi-am șoptit blând ca un miel

„De-aș avea eu ce are el.”

Pe strada Rumeoară
Urmăream o domnișoară
Cu profil imaculat
Și cu părul blond bronzat
Piciorușele ei faine
Ascundeau comori și taine
Că mi-am zis în gând așa:
„De-aș avea eu ce are ea.”

Sâmbătă fiind sărbătoare
Eu m-am dus la alergare
Cu nevastă-mea Mimy
Să-l vedem pe „Zori de zi”
Și cum ne-arăta grăjdarul
Ce solid e armăsarul
Ea mi-a spus încetinel:
„De-ai avea tu ce are el...”

1932

DEOSEBIRE

Moritz, un elev cuminte
La liceul din Buzău,
Într-o zi pe negândite
L-a-ntrebat pe tatăl său:
„— Papalicule, ia spune-mi
Dar să nu fii supărat
Ce deosebire-i între
O femeie și-un bărbat.”

„— Vai de mie și de mine
Moritz, nu mă enerva
Cum se poate tocmai tu,
Să mă-ntrebi așa ceva.
Un băiat ca tine-nvață
Și nu-ntreabă așa, hai-hui,
Chestiuni nerușinate
Cari nu-s de vârsta lui.”

Moritz însă nu se lasă
Și așa cum și-a propus
Plin de nevinovăție
La mămica lui s-a dus.
„— Mămițico, nu te superi
Dar aș vrea să am idee
Ce deosebire-i între
Un bărbat și o femeie?”

„— Asta e obrăznicie
Vai de mine și de mine
Stau și mă întreb într-una
Cum de nu-ți este rușine?
Tu model în toată clasa
Și în tot liceul chiar
Să vorbești așa cu mama?

Piei din ochii mei! Măgar!”

Moritz - dezolat de-atâtea
Observațiuni amare
Profesorului îi pune
Tot aceeași întrebare.
Dascălul, atunci, pe Moritz
Îl întreabă rugător:
„— Ia să-mi spui, te rog, ce număr
Poartă mama la picior?”

„— Mama? 37 poartă”
„— Dar tăticul?”
„— Tata? 41. Cert!”
„— Deci mămica 37,
Tata 41 are,
Precum vezi, deosebirea
Este numai-între picioare.”

1932

CĂPRIȚA SFÂNTULUI PETRU

Sfântul Petre, Mare Praznic
Peste-a Raiului Fântână,
Plictisit de-atâtea veacuri
Să tot stea cu cheia-n mână,
Într-o zi s-a dus la Domnul
Prea supus și prea smerit
Și înghenunchind în fața-l
Petre astfel I-a grăit:

„— Doamne, din străfund de vremuri
Te slujesc fără prihană,
Am și eu o rugăminte
Fie-ți milă și pomană,
Dă-mi concediu de odihnă
Doamne, pururi lăudat,
Doar o lună Nalt Prea Sfinte,
Căci sunt om și sunt bărbat!”

„— Bine, Petre! Se aprobă!
Ce nu fac eu pentru tine
Treci la cadre, ia-ți cartelă
Și te du! Te du cu bine!...”

Ajungând în Capitală
Fercheș, tânăr și cu bani
Că puteai să-i dai ca vârstă
Douăzeci și opt de ani,
S-a-ncurcat cu-o femeiușcă
Nostimă și dolofană

O invită el la „Inter”
Bea „Segarca” și „Crăcană”.
Toata luna a ținut-o
Numai-n chefuri și antren,

Vizitând seară de seară
„Pescăruș” și „Monjardin”,
Că-mbătat de-atâta farmec
Și de patimi juvenile
Și-a întârziat concediul
Cu vreo trei sau patru zile.

„— Bine Petre, nu știi oare
Că după regulament
Orice-ntrârziere-nseamnă
Cum că n-ai fost vigilent?”

„— Ba am fost înalt Prea Sfinte, -
Zise Petre fericit, -
Însă-n timpii morți, Părinte
Uite, m-am îmbolnăvit.

Două nopți și patru zile
Am zăcut în odăiță
Și mă tot hrăneam cu lapte
Doar cu lapte de căpriță
Dacă n-ar fi fost căprița
Să mă vindece de toate,
Zău, muream, muream de tuse,
Doamne Sfinte și-ndurate!”

*

A trecut o vreme lungă
Petre Sfântul, cum vă spui
Se topea de dor săracul
După dulcineia lui
O vedea frumoasă durdă
Gură roșie, ochi adânci
Trup de nimfă care zburdă
S-o tot sorbi, s-o tot mănânci...

Drept la Dumnezeu se duse
Și îi zise rugător:
Doamne, nu mai pot de tuse,
„— Dă-mi concediu, c-am să mor!

Și dacă mă sting, cu mine
Piere ultima mlădiță...
Să mă vindec, leacul este
Numai lapte de căpriță!”

Bine-ți dau o lună, - zise
Domnul zărilor senine –
Dar când vii, aduci și capra
Ca să fie aici cu tine!”

O aduc înalt Prea Sfinte
O aduc numaidecât
Cum o știi, în patru labe
Și c-o funie de gât.”

Și mâhnit, gata să-i spargă
Inimioara-i pătimașă
Se-ntreba: Ș-acum Petrache
Spune, pe-unde scoți cămașa?”

*

A pornit cu ascensorul
Din eter, azur și nea,
Într-o clipă nea Petrică
Sprinten, fercheș, fu la ea.
Nopți și zile delirante
De iubire nesfârșită
Petrecut-a Sfântul Petre
Cu căprița lui iubită.

*

Când să se termine luna
Petre își aduse aminte
De fagăduiala dată
Prea Eternului Părinte.

Și îi spuse: Fată dragă
Eu socot că-i foarte bine
Ca să nu-mi pierd slujba-n ceruri
Trebuie să mergi cu mine.

Dumnezeu nici nu prea vede
Te strecori încet și-atât
Goală și în patru labe
Și cu funia de gât."

Ce să facă biata fată?
A primit cu mult curaj
Și de ce să nu profite
De-un asemenea voiaj?

Dezbrăcată, e-o minune
Trup de nimfă, ca-n povești
Nea Petrică, nea Petrică,
Ce pramatie îmi ești!

S-a urcat în cer cu dânsa
Și o îndemna mereu:
Hai căpriță, hai cu nenea
Să te vadă Dumnezeu!"

*

Cum ajunseră-n zenituri
Și-au deschis spre Tron portița
Dumnezeu luă ochianul
Și-ndelung privi căprița.

A privit-o înc-odată,
Dinapoi și dinainte
Și a izbucnit năvalnic:
Ia ascultă Petre Sfinte!

Eu când zămislit-am capra
Printre vite consacrate
Avea-n față țăcălia
Și-avea țâțele în spate,

Dar cu capra ta Petrache
O brodișI ca Eremia,
C-are țâțele în față
Și-are-n spate țăcălia!”

1941

OM CINSTIT

În expres, un tânăr, Ianis
Mai acum o săptămână –
Voiaja cu-o cuconiță
Mai frumoasă ca o zână.

Grecul admirându-i chipul
Feciorelnic și cosița
N-a răbdat ca să nu-i spuie:
— Ce frumoasă ești coniță!

Lei o mie-aș da acum
Dacă m-ai lăsa agale
Să pui mâna doar o clipă
Pe pulpița dumitale.

Zâna, roșie ca focul
Și cu buzele-nsângerate
A răspuns: „— Nu ți-e rușine?
Vai de mine, nu se poate”

„— Nu e nimeni cuconiță
Să te vadă, să te știe
Cum ai ridicat rochița
Și-am pus mâna, iei o mie!”

Zâna, strânsă-n faldul rochii
Se mlădie strengărește
Și îi face semn cu ochii
Că primește, că primește.

Grecul e robit de farmec
Iar zâna foarte fin
A săltat în sus rochița
Puțintel, câte puțin...

Pulpe roze, vede Ianis
Cum în lume, multe nu-s
Durde, dulci și dolofane:
Ah, puțin mai sus, mai sus!

Se ruga mieros și lacom
Și-o sorbea cu ochii duși:
Încă pucintel, conicea
Pucintel mai șuș, mai șuș!

„— Gata! - îi vorbește zâna
Rochia-i peste sânii mei
Hai degrabă, pune mâna
Pune mâna unde vrei!”

„— Nu, nu, nu! - răspunse Ianis –
Că-a rămas perplexă zâna –
Grecul, om cinstit rămâne
N-are bani, nu pune mâna!”

1942

REMEDIU

În Bar-Wagon, în partea stângă
Venind dinspre Oradea-Mare
Ședea un domn în vârstă, lângă
O duduiță-ncântătoare.

În fața lor, pe o banchetă
Pudrat și cu obraji livizi,
Ședea citind într-o gazetă
Un donjuan cu ochi perfizi.

Duduia, plină de ispită
Și ochi ca două peruzele,
Gemea-n răstimpuri, chinuită
De o durere la măsele.

Iar tânărul sorbind-o toată
Smerit, ca-n fața unui sfânt
Murea de dor, numai să poată
Să-i adreseze un cuvânt.

„— Mă scuzi! - i-a spus cu ezitare –
Am un remediu minunat,
Dacă îți dau o sărutare
Durerea-ți trece imediat.”

Dar moșul a-ntrebat agale
Pe domnul cu obraji livizi:
„— Mă ierți, dar leacul dumitale
E bun și la hemoroizi?”

CHITANȚA

Tanța, domnișoara Tanța
E-o duduie, foarte șic,
Zveltă, cu ochi mari și negri
Cap superb, năsucul mic,
Piciorușe dulci și faine
Și, când trece ea prin Tei
Toți bărbații o admiră:
— Mă, halal de mama ei!

Ce profesie are Tanța?
Uite, n-aș putea să spun;
Nici nu mă interesează
Chiar, dacă o presupun
Dar cum Tanța-i delicioasă
Și-are maniere fine
Nici nu vreau să știu ce face
Nici cu ce și nici cu cine.

Ca vecini de bloc, se-ntâmplă
Ca să-i cer un ac sau ață
Sau îmi cere ea o carte
Până mâine dimineață
O vecinătate dragă
Ne-a prins zilele-n cătușe
Că adese intru la Tanța
Fără să mai bat la ușe.

Tot așa-ntr-o seară, intru
Era iarnă grea și ger
Și-o găsesc în pielea goală
Stând lângă calorifer.
Năucit de frumusețea-i
Dau să mă retrag un pic,
Iar Tanța-mi spune: „— Intră,

Intră dragă, nu-i nimic!”

Am intrat și beat de farmec
O-ntreba-i plin de mister:
„— Pentru ce stai goală scumpo
Tot lângă calorifer?”
„— Fiindc-a fost proprietarul, -
Mi-a răspuns șăgalnic Tanța, -
Și-uite-acum usuc chitanța!”

LA ȘCOALĂ

Zvon și ciripiri de glasuri
Joc de mingi și de săgeți.
Toate astea se întâmplă
La o școală de băieți.

Într-o pauză profesoara
Pune câte o întrebare:
„— Ce-ai vrea tu să ai Naftule
Când ai să te faci mai mare?”

„— Eu aș vrea o bicicletă.”
„— Dar tu Șmil?”
„— Un avion!”
„— Dar ăl mic de-acolo
Ia răspunde, Natansohn?”

„— Eu? Răspunde ălamicu –
Cu privirile hai-hui –
Mă iertați acuma, însă
Mi-e rușine să vă spui...”

„— Ce-nseamnează „Mi-e rușine”?
Spune-mi dragă că te pup.”
„— Eu, când o să fiu mai mare
Vreau să-mi crească păr pe trup!”

„— Păr pe trup? Cum vine asta?
Mie spune-mi momentan!
Vrei ca să trăiești în peșteri
Sau în junglă ca Tarzan?”

„— Nu vreau să trăiesc în peșteri
Sau în codru în Guyana
Ci așa precum trăiește

Verișoara mea Șoșana.”

„— Da! Frumosă și isteață
Ce mai? Strașnică muiere
Are-un smoc de păr pe față
Și câștigă o avere!”

LA BODEGĂ...

Nae a intrat de grabă
În bodega „La trei poame”
Și pe chelner îl întreabă:
„— Ce-ai pe listă? Că mi-e foame.”

Chelnerul c-o reverență
Spre client privirea-și plimbă
Și răspunde cu prudență:
„— Am o limbă! Dar ce limbă!...”

„— Limbă nu mănânc!
Răspunse Nae acru la figură,
Nu pot să mănânc un lucru
Ce-i la animale-n gură!”

„— Bine, a răspunsul garsonul, -
Vesel c-o idee nouă:
— Nu mâncați ce au în gură?
Să vă fac vreo două ouă?”

1930

NE-OM CĂUTA

De la Năsăud din vale
Și ținându-se de mână
Au venit Ion cu Leana
Căpățână.

El cu coșul plin cu ouă
Iar Leana lui cea dragă
Avea lână de țigaie
În desagă.

Cum ajunseră-n piață
El s-a dus la poarta nouă
Unde stau ăia cu păsări
Și cu ouă.

Iar Leana lui frumoasă
S-a oprit lângă fântână
Unde stau femei cu scoarțe
Și cu lână.

„— Stai Ioane, stai o țâră, -
Zice draga lui mireasă, -
Cum ne întâlnim să merem
Către casă?”

„— No, că ghine, spuse dânsul, -
Când va bate ceasul două,
Eu te-oi căuta la lână
Tu la oauă!”

CEL CU DOUĂ...

Se zvonise-n orășelul
De pe deal, Chilia Nouă
Cum că Ghiță Stratulat
Zice-se că are două.
Nimeni nu știa ce-s alea
Dacă-s albe sau gălbui
Doar atât, că el le are
Și-amândouă-s ale lui.

Poate are două case?
Două vaci, două oițe?
Două găinuși moțate?
Poate două porumbițe?
Nu, niciuna dintr-acestea
Dar fiind sigur că le știți
Vă comunic că sunt alea
Chiar la care vă gândiți.

Însă fetele-ntre ale
Rușinoase cum sunt toate
Își spuneau cu preciziune:
— Nu se poate! Nu se poate!
Zău, suntem niște văcuțe!
Cum ne intră-n creer nouă
Toată lumea s-aibă una
Numai Ghiță s-aibă două?

Numai Zița, prinsă
De-al amorului jeratic
Și la gândul c-are două
Și e și băiat simpatic,
S-a îndrăgostit de dânsul
De la prima scăpărare
Și mai mult să se convingă

Dacă-ntr-adevăr le are.

Îl pândea la ştrand să-l vadă
Dezbrăcându-se pe chei –
Ce nu face-o fată cultă
Pentru viitorul ei? –
Zi aşa şi mâine iarăşi
A jucat în aşa fel
Până când la urma urmei
Ea s-a măritat cu el.

Însă vai, în noaptea nunţii
După ce-a trecut furtuna,
Ziţa-a observat că Ghiţă
A lucrat numai cu una.
Foarte indignată fata,
De metodele aceste,
L-a-ntrebat: „— Ascultă Ghiţă
Dar cealaltă unde este?”

„— Unde vrei să fie, scumpo?
E la popa, dragă fată!
Nimeni astăzi nu lucrează
Cu-amândouă deodată
Doar când una oboseşte
Şi tu eşti încă în vervă,
Este bine totdeauna
Să ai piesa de rezervă.”

„— Poate-aşa e ritualul? –
S-a gândit şi Ziţa noastră –
Şi-n familia lui Ghiţă
Cele sfinte-s cu şurub?
Şi plângea sărmana Ziţa
Vărsând lacrimi mari cât rouă
Fiindcă Ghiţă niciodată
N-a întrebuinţat pe-a doua!

A trecut o lună două
Şi-ntr-o seară fără lună
În alcovu-ndrăgostirei
Giugiulindu-se-mpreună
Ea i-a spus: „— Ascultă Ghiţă
Ce-i în mână nu-i minciună,
Aia de la popa, dragă
E cu mult, cu mult mai bună!”

ALTERNATIVA

În deșertul din Sahara
De nisip și soare plin
Umblă - abia târându-și pașii
Ars de sete un beduin.

Umblă, umblă fără preget
Cum Alah poruncă-i dete,
Arșița-l doboară-l arde
Dar mai mult e ars de sete.

Cade în genunchi, se roagă:
— Doamne, setea să mi-o sting,
Dă-mi un bulgăre de gheață
Ca să-l ling Doamne, să-l ling.

Sau de nu-mi poți da un bulgăr
Doamne, a toate îndurător,
Un pistol să-mi dai Părinte,
Ca să trag să mă omor!

Nici nu-și terminase ruga
Și-i apare din senin,
O fecioară ca din basme
Albă, albă ca un crin.

Trup superb, contur de spumă
Blondă și cu pieptul gol
Cu un sloi de gheată-n mână
Și-n cealaltă c-un pistol.

Stă Mahmud și o contemplă
Mistuit de dor nespus
Ș-apoi în genunchi se roagă
Lui Alah din ceruri, sus.

— Ce să fac? Alah, ajută
Unui beduin pribeag
Și învață-mă Prea sfinte:
Să ling Doamne sau să trag?

POVESTEȘTE DOCTORUL

Nu știu dacă îl cunoașteți:
Delicat și subțiratic
Doctorul Brașcu de la „Șuțu”
Ne era la toți simpatic.

Avea hazul lui, probabil
Moștenit de la străbuni –
Și în plus era și doctor
La spitalul de nebuni.

„— Într-o zi vine la mine –
Povestește el stilat –
La spital, în deal, la Șuțu,
Un domn bine îmbrăcat.

După înfățișare, pare
Funcționar superior,
Poate inginer hotamic
Sau, un mare negustor.

Și îmi spuse: - Domnu Doctor
Uite așa precum mă vezi,
Sunt în stare disperată
Ș-am venit să mă salvezi.

Știu că ești psihiatru
Om de știință cu renume
Și de arta dumitale
S-a dus vestea în larga lume.

Fiul meu cel mare, Lică
Care stă cu mine în Basna
Om cu mintea în toată firea
De o vreme o ia razna:

Sare sus peste cotețe
Se ascunde în grădină
Umblă numai între păsări
Și se crede că-i găină.

Ba mai mult! Parcă un blestem
Din infern mă urmărește,
Că în loc să ne vorbească
El mai mult cotcodăcește.

Dau oricât, numai să scape
Martor mi-este Dumnezeu
De nenorocirea asta
Ce-a căzut pe capul meu.”

„— Și de mult are aceste
Manifestațiuni ciudate?”
„— Cred, dacă mi-aduc aminte
De un an și jumătate.”

„— De un an și jumătate?
Asta-i nemaipomenit!
Și de ce cu el aicea
Până-acum n-ai venit?”

„— Păi, să vezi, domnule doctor,
M-am obișnuit cu viața
Și-mi plac ouăle care
Mi le pune dimineața.”

TOCMAI PE DOS

Sami Quater, bogătașul,
De pe strada Albatros
A venit să se consulte
Cu bancherul David Gross:

— Dragă David, vin la tine
Să mă sfătuiești nițel
Vreau și eu să joc la Bursă
Dar nu mă pricep de fel.

— Dacă vrei să faci parale -
Zice Gross, - s-asculți de mine:
Lira se menține fermă
Cumpără lire sterline.

Sami se-ntâlnește-n Bursă
Cu remizierii mari
Și în loc să ieie lire
Sami cumpără dolari.

Peste trei ore dolarul
Scade-n mod vertiginos
Sami, plin de disperare
Vine iar la David Gross:

„— Vai de mine Davidică
Sunt definitiv pierdut."
„— Apăi deh! Eu ți-a spus una
Și tu alta ai făcut.

Du-te repede la Bursă
Nu sta moale ca o curcă
Și să nu te prinzi-n cursă,
Ia „Petrol-Blok" că se urcă."

Sami, nu știu cum se face –
Parcă l-a lovit năpasta –
Ia „Motor-Petrol” și gata
Pierde și de data asta.

„— Vai de mine, vai de mine
Sunt un bou, un păcătos.”
„— Ce să-ți fac măi Sami, dacă
Tu le faci tocmai pe dos?”

„— Înc-odată, Davidică
Dă-mi un sfat, să am temei,
Am să fac, tot ce mi-oi spune
Am să fac așa cum vrei.”

„— Vrei un sfat? Ți-l dau, măi Sami,
Dar urgent că vremea-i scurtă
Dacă vrei să-ți meargă bine
Vino să mă pupi pe burtă!

Dacă-ți spun: „Pupă-mă-n burtă”
Niciun gând n-am să-ți ascund
Cum le faci pe dos pe toate
Știu c-ai să mă pupi în fund.”

ACESTA ZIC ȘI EU NOROC!

Într-atât ne îmbată viața
Cu iluzii și strădanii
Că nici nu băgăm de seamă
Cât de repede trec anii.

Cred că nu importă urbea,
Dacă-i Râmnic sau Focșani,
Totul e că eu pe-atunci
Aveam optsprezece ani.

Și-n orașul plin de crâșme
Și cu centrul plin de praf
Nu era niciun teatru
Și nici cinematograf.

Numai prăvălii cu stămburi
Haine, plapumi și ulcele
Pompieri, oborul, gara
Și vreo două cafenele.

Singurul local mai vesel –
Al orașului stindard –
Era varieteul Filip
Un șantan pe bulevard.

Fiindcă aducea patronul
Numere de-atracție noi,
Baletiste apetisante
Cum și cântăreți de soi.

Cum sosea vreo vampă „bine”
Năvălea protipendada
Conu Bubi, conu Nicu
Și luau cu-asalt naiada.

Și după programul artistic
Chefuiau cu curtezana
La conac sau la moșia
Monteoru sau Grăjdana.

Pe când noi, făuritorii
De poeme și himere,
O priveam cu jind, sorbind-o
C-o cafea sau cu o bere.

*

Într-o seară, tot la Filip
Debutase-o actoriță
Cu trup zvelt și ochi șăgalnici
Și c-o fragă pe guriță.

Fermeca în potop de-aplauze
Pe bărbații toți, în grupe
Și ne amețea c-un cântec:
„Vin la Tanți să te pupe!”

Avea părul spic de aur
Brațe albe subțirele
Piciorușe erisanteme
Care te chemau spre ele.

Noi, ștrengari voioși și tineri –
Nicio taină nu ne scapă –
O doream și tuturora
Ne lăsase gura apă.

Și se cam zvonise-o șoaptă,
Pe la Kraus la cafenea,
Că de-i dai o sută în mână
Poți ca să petreci cu ea.

Însă cine dintr-ai noştri
Din pleiada cunoscută
Îşi putea permite luxul
Ca să-i dea divei o sută?

*

Şi-atunci Aurel propuse
O idee salvatoare:
Să putem strânge o sută
Punem 5 lei fiecare

Şi jucăm la loterie
Înnodăm frumos batista
Şi cine câştigă suta
Ala merge cu artista.

Zis-făcut. Nici astăzi nu ştiu
Nici când a trecut minuta
Nici cum m-a bătut norocul
Ca să-mi iasă mie suta.

Ştiu atât, că înălţat-am
Mulţumiri lui Dumnezeu
Pentru marea fericire
Ce-a căzut pe capul meu.

C-un buchet de violete
Şi-n ţinută elegantă
I-am palmat în mână suta
Şi ea, a depus-o în geantă.

Restul: cuib de poezie
Vis şi voluptăţi divine
Care le-au descris şi alţii
Mult mai bine decât mine.

Pot s-adaug amănuntul
Că înrâurit de stele,
I-am compus în versuri tandre
Un sonet și trei rondele.

Într-atât a înduioșat-o
Versul meu înaripat.
Că frumoasa Mesalină
Cu glas dulce m-a întrebat:

— Spune-mi, dragul meu prieten,
Cum, pentru o desfătare
Că ai petrecut cu mine
Dai o sumă atât de mare?

Ești agricultor? Ai rente?
Sau bancher cu sucursale?
Fiindcă știu din auzite
Că poeții n-au parale?

Îmbătat de accentu-i sincer
Ca să nu stric feeria
I-am destăinuit de-a capo
Cum a fost cu loteria.

— Vai - a spus ea drăgăstoasă:
Nu se poate, nu se poate!
Și strângându-mă în brațe
Mi-a șoptit cu voluptate:

— Tu, că ești cel mai simpatic
Dintre ceilalți curtezani,
Mai ales că scrii și versuri
De la tine nu iau bani.

Când văzui că umblă în geantă

Am simțit în vine foc,
Și mi-am zis: - Slăvit fii Doamne!
Asta zic și eu noroc!

Și cu grație felină
Ș-un surâs descris de zei
Iar m-a îmbrățișat cu patos
Și mi-a-napoiat... 5 lei.

CĂRȚILE SFINTE

Vestitul Rabi Ben Işmuel,
Vestit în Mişna şi Cabală,
Venise într-o zi să vadă
Pe Rebe Leib din Capitală.

Voia s-audă cum slujește,
Să-i soarbă cântecul și voga
Pe credincioși cum păstorește
Și cum slujește sinagoga.

Și-ai stat în stradă Ben Işmuel,
Smerit cu inima voioasă
Că Leiba bucuros de oaspe
Pe Rabi l-a poftit la masă.

Când fii să intre, musafirul
În casă, întâlni pe uşe
O faţă mândră ca zefirul,
Cu chipul alb ca de păpuşă.

Işmuel Ben privi pe Rebe
Clipind din ochi să-l înţeleagă,
Apoi zâmbind a prins să-ntrebe:
„— Dar ce e asta Rebe dragă?”

Reb Leib, roşind de modestie
Văzând că Rabi se-nflerbântă
Răspunse tainic: „— Ce să fie?
O carte Rabi, cartea sfântă!”

„— O carte-i sfântă întotdeauna
Că-n ea-i lumina şi căldura
De aceea s-o iubim într-una
C-aşa ne-a învăţat Scriptura.”

Spălându-se pe mâini Prea Sfântul
Slăvi pe Dumnezeu Divinul
Că ne-a dat Cerul și Pământul,
Lumina, apele și vinul.

Dar o surpriză mai tirană
L-a țintuit, fiindcă la masă
Servea o altă fetișcană
Mai nostimă și mai frumoasă.

„— Dar asta ce e?" întreabă Rabi –
C-un gest ascuns ce nu cuvântă –
„— O altă carte Ben Işmuel
Și tot ca cea dintâi de sfântă."

„— Nu s-ar putea, Reb Leib părinte,
Cum spune Biblia străbuna,
Din cele două cărți prea sfinte
Să-mi împrumuți și mie una?"

„— Mi-e greu!" A spus Reb Leib, „că-întâia
Acum o citesc Profete,
Iar celeilalte până acum
Nu îi sunt foile tăiate!"

SFAT PRACTIC

Trăia în Brașov o tânără pereche
Cum alta nu-i pe întregul continent
Ea - fată de familie străveche
El - blond, frumos și-n plus locotenent.

El năzuia ca-în urbea asta mică
Să-ajungă cât mai grabnic căpitan
Și ea, pe cât era de frumușică,
Pe atât era geloasă pe Adrian.

Îl urmărea în grădină, pe-alee
Dacă-admira conturul unei rochii,
Și dacă se uita dup-o femeie,
Mimi îl fulgera să-i scoată ochii.

Îl controla ades și la cazarmă,
Îl suspecta la flecare pas,
Că n-avea omul timp nici cât să doarmă
Și n-avea libertate niciun ceas.

Dar iată că într-o zi, o zi fatală,
Sosi un ordin confidențial,
Ca Adrian să plece în Capitală
Cu un mesaj secret la general.

Îi piere bietei Mimi tot elanul,
Suspină și se vaită neîncetat,
Iar Adrian își face geamantanul,
Se urcă în tren și gata! A plecat
În Capitala plină cu vedete,
Și varieteuri care-ți dau îndemn.
Amicul nostru stete el cât stete,
Dar nici locotenentul nu-i de lemn.

Și deodată prins ca într-o poveste
De-un vis ce țesea nopților năframă
Primi din partea scumpei lui neveste - Mimi, -
Urgent această telegramă:

„Cu gândurile tot spre dorurile tale,
Îți dau un sfat de-aicea din alcov:
Nu cheltui în București parale
Pe ceea ce ai gratis la Brașov”.

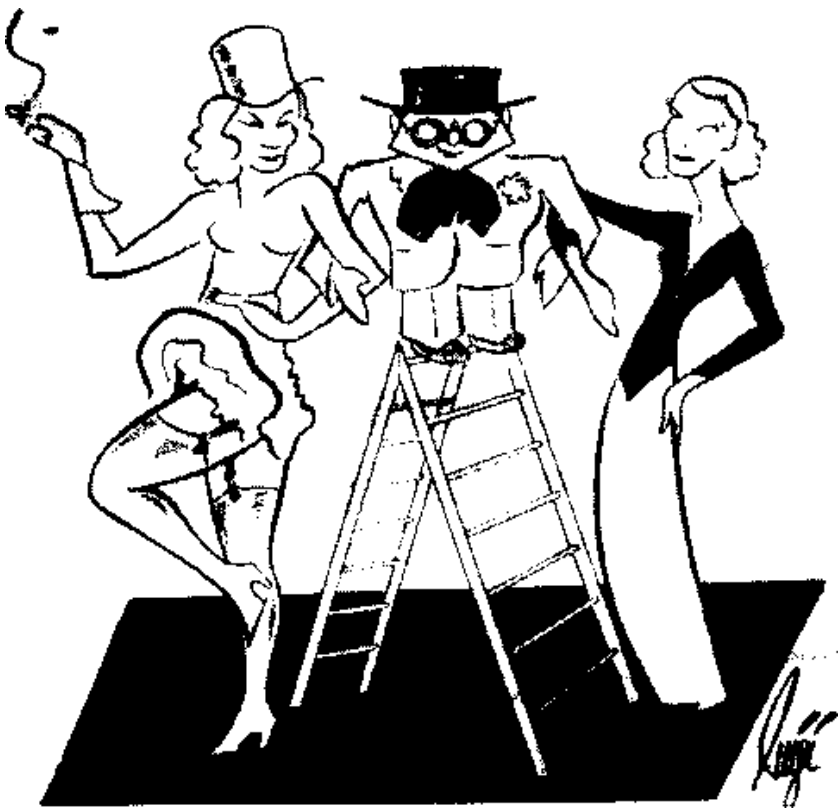

ȘI CĂȚELUȘU' STA ÎN PAT

Mimy era o fată blondă
Avea ochii mari și păr buclat
Un sân superb, pulpa rotundă
Și-avea și o fire vagabondă
Și ca oricare demimondă
Avea un cățeluș buclat.

Și cățelușul sta în pat.

Sprințară ca o căprioară
Mimy, iubise un băiat
Și-ntr-un amurg de primăvară
Simțind că focul o-nfioară
I-a dat tot visu-i de fecioară
Dar el se vede c-a uitat...

Și cățelușul sta în pat.

În negre nopți de insomnie
Mimy cu suflet tulburat
Să uite dorul ce-o sfâșie
Și dragostea-i atât de vie
În camera-i trandafirie
Privea portretul lui, pictat

Și cățelușul sta în pat.

A vrut un moș cam reumatic
S-o ia cu el într-un palat
Și s-o iubească, singuratic;
Dar ea, cu ochii de jeratic
Gândind la tipul ei, simpatic
Dintr-un cuvânt l-a refuzat.

Și cățelușul sta în pat.

Adesea, cu toane de regină
Mimy, cu chipu'mbujorat
Smulgea cămașa-i de muslină
Și-apoi învinsă și felină
Se zvârcolea în perna fină
Cu trupul gol imaculat.

Și cățelușul sta în pat.

Când somnul încerca s-o prindă
Mimy, cu corpu'nvăpăiat
Privindu-și formele-n oglindă
Ofta cu jale, suferindă
Că nu e nimeni s-o cuprindă
Și s-o iubească însetat...

Și cățelușul sta în pat.

Și-n cuibul ei de curtezană
Veneau prieteni pe-nnoptat
Și beau vermuth, cointreau, tizană,
Șezând pe sofa egipteană
Sau pe divanul fermecat

Și cățelușul sta în pat.

Veneau fecioare și cucoane
În buduaru-i parfumat
Și ca să uite de canoane
Fumau hașiș, fumau havane
Și-apoi modeme băietane
Cădeau lascive în păcat

Și cățelușul sta în pat.

Amurgul depăna-n tăcere
Al vremei caer, argintat,
Și trandafiri mureau în sere
Iar Azorel visa-n tăcere
Și îi plăcea să lingă miere
În salonașul crenelat.

Și zi și noapte sta în pat...

DIN FLORI SĂ-ȚI ÎMPLETESC CUNUNĂ

Aș vrea din flori să-ți fac
Cunună
Pe strat de crini să mă inspiri
Să-ți când în nopțile cu Lună
Pe-o pajiște
De trandafiri.

Din mirt să-ți cânt
Romanța vieței
Și ochii tăi senini și mari
Să sorb nectarul tinereței
Sub streașini
De mărgăritari.

Ți-oi pune dalii
În cosiță
Și orhidee înrourate,
Pe frunte flori de lămâiță
Pe umeri
Și pe sâni mușcate.

Pe brațe de nuferi albe înfiripata-voi
Hiacint
Bujori și stânjenei
Și nalbe
Și chiparoase de argint.

Ți-oi atârna pe șold
Lalele
Hortensii și „Nu-mă-uita”
Ca toate gândurile mele
Să guste har
Din gura ta.

În prag
Voi presăra din vreme
În ritmul versului sărac
Imaculate crizanteme
Și sângerânde
Flori de mac.

Din siclamene și cicoare
Ți-oi împleti un cuib
Boem
Să-adormi pe pat
De lăcrămioare
Cu gândul la acest poem.

Uitând de doruri și regrete
Și prinși de-ai dragostei fiori
Avea-vom crini
Și violete
Și poate și-un copil
Din flori...

ODALISCA DIN HAREM

În orașul unde cerul
Cu Bosforul se cunună
Și c-o gardă de luceferi
Trece mândra semilună,

Într-un parc văzut în visul
Unui rege anonim,
Se înalță în slăvi palatul
Lui Mahmet Cadâr Selim.

Prin desișuri de-azalee,
Chiparoși și palmieri
Și înconjurat de-o strajă
De eunuci și ieniceri,

Prin firman trimis din ceruri
Și-al lui Mahomed hatâr,
Stă ascuns în flori haremul
Lui Hehmet Selim Cadâr,

Și era păzit haremul
Și piscina cea rotundă
Ca prin zid nicio privire
De ghiaur să nu pătrundă,

Fiindcă pe divanuri roșii
De Caşmir și Ispahan,
Odihneau, cu trupuri goale,
Nimfe din Belucistan.

Hetaire din Galata
Și naiade din Ankara,
Andaluze și cadâne
Ce-au venit din toată țara,

Ca, dansând, să satisfacă,
Fără niciun marafet,
Orice doruri sau capricii
Ale lui Cadâr Mahmet.

Răpitoare e Zuleika,
Sprintenă ca o panteră,
Și Suleima, odalisca
Ce-are chip de baiaderă,

Floare de Șiraz e Konia,
Baclava e Nazime
Și sirenă-i Bulaira,
Când dansează „Turka bre!”.

Zămislită de surâsuri
De-aureoră și senin
Și scăldată în stropi de soare,
Era Fatme Aleimin.

În șalvari și fesuri roșii
Au venit, buluc, cadiii,
Toți vizirii și califii
Geanabeții și muftiii

Și s-au așezat turcește
Ronțăind pistil, fistic,
Ca să vadă pe Aleimina
Cum dansează din buric.

Iat-o! cum se frânge, goală
Prinsă în vraja unui cântec
Și cum tremură cu sânii,
Și din umeri și din pântec.

Toți efendi-îșsi dau din coate,

Cu privirea spre coltuc
Și șoptesc tăcuți, în barbă:
— Aferim ghiuzel giugiuc!

Nimeni n-a băgat de seamă,
Prin al patimei zăduf,
Ce privi de foc azvârle
Către un efeb, Iusuf.

Pe acesta și-l alese
Și-l vroia în nopți, intim,
Că făcea parte din garda
Personală a lui Selim.

S-a sfârșit tot zaiafetul
Și-n haremul cu-eunuci,
Muezinii dorm în corturi,
În turbane și papuci.

Noaptea și-a întins năframa
Ș'a cuprins tot mapamondul,
Iar Iusuf se plimbă-afară,
Pe asfalt, și-și face rondul,

Numai Fatme se strecoară,
Și cu brațele de puf,
În iatacul ei îl trage
Înăuntru, pe Iusuf.

— Vino, vino lângă mine,
Taina visului să-ți culci,
Că mi-e sete de îndrăgire
Și mi-e dor de clipe dulci.

Îți voi da să guști din rodii,
Să culegi de unde vrei,
Struguri și căpșuni din gura-mi

Și nectar din sânii mei.

— Ioc! - răspunse Iusuf, vesel
Și cu glas de mameluc –
Fiindcă eu, din fericire,
Ca și tata, sunt eunuc.

Pot să stau aici cu tine,
Dacă-ți place, și o oră,
Dar să-mi dai și o dovadă
De-afecțiune, ca o soră.

Zorile azvârl prin geamuri
Avalanșe verzi de fire,
Pe când Fatme-și zvârcolește
Trupul dornic de iubire.

Iar Iusuf, lipsit de vlagă,
Pe divanul cu efigii
Îi privește, lung, conturul
Și mănâncă bigi-bigi.

CLASIC SAU MODERN?

Blaușpitz, fabricant de nasturi
Și cu sucursale în țară,
Avea tender ș-o soție
De o frumusețe rară.

Pe când Șulimzon Naftule
Un om simplu și-în etate
Era lucrător cu ziua
Pe la electricitate.

Nu-și vorbiră niciodată
Nici în zori și nici pe seară
Ci-și spuneau doar „bună-ziua”
Când se-încrucișau pe scară.

Lunile-au trecut în goană
Mai cu soare, mai cu vânt
Și în toată vremea asta
N-au schimbat niciun cuvânt.

Da-ntr-o zi, o zi măreață
Sub albastrul policrom
Se întâlniră jos în piață
Ș-amândoi ș-au spus: - Șalom!

„— N-ai idee, domnu’ Blaușpitz,
Cât de mult îmi pare bine
Și nici nu știi cât mă bucur
Că te-am întâlnit, vecine!

Mi-ar fi drag să stăm de vorbă
Să ne spunem câte un dor
Că la urma urmei, suntem
Fii aceluiași popor!

Mai o glumă, o butadă
Una caldă, una rece
Ce se-aude nou în lume
Și uităm că vremea trece.”

„— Nu te superi, domn Naftule
Dar vreau numai să-ți explic
Că pe noi socialmente
Nu ne aproprie nimic!

Eu am altfel de cultură
Dumneata, meșteșugar,
De-aia nu știu ce anume
Am putea vorbi măcar!

Am să-ți dau numai o pildă
Că deși sunt fabricant,
Însă-îl știu pe Schopenhauer
Pe Sofocle și pe Kant.

Dumneata îl știi pe Dante?
Pe Gounod, pe Titzian?
Îl cunoști pe Euripide
Platon sau Aristofan?”

„— Drept e, cu savanți și genii
Nu pot cot la cot să merg,
Pe-ăștia nu-i știu, dar matale
Știi pe unul Goldenberg?”

„— Goldenberg? Modem sau clasic?
Nici n-am auzit de el!”
„— Nu știu de-i modem sau clasic,
Însă știu că-i tinerel,

Care vine în orice miercuri

Când ești dus la sucursale,
Și se giugiulește strașnic
Cu soția dumitale!”

ÎNVĂȚĂCELUL HANANI

Într-un cartier din Lemberg
Cu grădini scăldate în soare
Pripășindu-s-a într-o vreme
O femeie încântătoare.

Nimeni nu știa de unde-i
Din ce țări îndepărtate
Însă se șoptea că-n casa-i
Se petrec lucruri ciudate.

Stăruia un zvon: că chipu-i
Plin de patimi și dorinți
A înnebunit bărbații
Și i-a scos pe toți din minți.

Că deseori în noapte
Uși ascunse se deschid
Și câte-un bărbat de seamă
Lunecă discret prin zid.

Încât grupul de neveste
Caste dar înspăimântate
Adunatu-s-au în grabă
Și s-au dus la rabin, toate:

— Înțeleptule prea vrednic
Tu al Celui Veșnic sol
Peste cartierul nostru
A căzut foc și pârjol!

C-a venit o vrăjitoare
Chip de drac, ispită în gene
Și ne-ademenește soții
Cu privirile-i viclene.

Scapă-ne de ea, gonește-o
Că-i primejdie tuturora
Și ne-amenință pedeapsa
Din Sodoma și Gomora.

Rabinul și-a pus caftanul
S-a încins peste veșminte
Și și-a luat și învățăcelul:
— Mergi?, Hanani?
— Merg, Prea Sfinte.

Cum ajunseră la stratul
Care împodobea grădina
I-a întâmpinat la ușă
Chiar femeia cu pricina.

Au intrat la ea în casă
Cu miresme în toate cele
„— Bucuroasă sunt de cinstea
Care-o faceți casei mele."

„— Află, doamnă, - a spus Rabi
Și îndoiala nu încape –
Că în oraș circulă zvonuri
Care te privesc de-aproape.

Și supus Celui din ceruri –
Fie-i prea slăvit cuvântu-l –
Am venit să stăm de vorbă,
Și de schismă să te mântui."

„— Cu smerenie asculta-voi –
A răspuns ea drăgălaș –
Și vă rog, poftiți alături
Și luați loc în salonaș..."

„— Tu Hanani - zice Rabi
Către învățăcelul său –
Ai să stai la ușă strajă
Să nu intre duhul rău!”

*

Și a stat, a stat Hanani
Dus de gânduri, neînțelese
De așteptare îi ies ochii
Însă Rabi nu mai iese.

Și-a mai stat un ceas Hanani
Ba mai mult, a stat cu drag
În sfârșit să crapă ușa
Și apare Rabi în prag.

Emoționat e sfântul
Și zburlit și-aprins la față:
„— Dumnezeu să ne păzească
Pururi de năpastă în viață!”

„— Ei, ce-ai hotărât cu dânsa? –
A întrebat învățăcelul –
O gonim de aici cu pietre?
Sau s-o judece orășelul?”

„— Vai de mine! - exclamă Rabi –
După al legii legământ,
E-o femeie minunată
Cu credință în Domnul Sfânt.

Are o inimă de aur
Care pe învățați încântă,
Darnică și cuvioasă
Ca o sfântă, ca o sfântă!”

„— Rabi, dacă zici că-i sfântă
Tu cunoşti mai bine slova
Şi lumina ta e harul
Din scriptura lui Iehova!”

„— Doamne iartă - spuse Rabi –
Fiind cinstită şi virtuoasă,
S-o lăsăm cu Domnu-n pace
Şi să mergem către casă.”

„— Mergem! A răspuns Hanani
Da, înainte dacă vrei,
Să-ţi închei prohabul Rabi,
Că-ai uitat să ţi-l închei!”

IȚIC BUN ȚINTAȘ

Iţic a venit la Rabi
Şi plângând amar, i-a spus:
„— Rabi, dă-mi un sfat, că altfel,
Altfel, sunt un om distrus.”

„— Ce-i cu tine? - întreabă Rabi,
Cu privirea dilatată –
Ţi-a ars casa, sau la poker
Ţi-ai pierdut averea toată?”

„— Nu! O altă catastrofă
A dat crâncen peste mine,
Că îmi vine să-mi iau viaţa
Şi să urlu de ruşine.

Şase luni abia trecură
De când tu ne-ai cununat,
Şi-uite, Rifca mea, frumoasa,
Mi-a născut ieri un băiat!”

„— Mazal tov! - a spus rabinul,
Scărpindându-se-n perciuni.
Şi mirat: - Cum se poate,
Un copil la şase luni?”

„— Slavă Cerule! - vorbit-a
Rebe, peste ochelari,
Dumnezeu Cel Bun şi Veşnic,
A făcut minuni mai mari!

De pe munte, în flăcări, Moise
N-a adus credinţa nouă?
Şi în fuga din Egiptet
N-a spart Marea Roşie-n două?

Nce-n plin potop, cu-o arcă,
N-a ajuns la Ararat?
David n-a învins prin knock-aut
Uriașul Goliat?

Mergi la sinagogă, Iţic
Şi te roagă la amvon,
Ca feciorul tău s-ajungă
Înţelept ca Solomon."

„— Bine Rabi, toate-s bune,
Zice Iţic pătimaş –
Eu, în Zahal, în armată,
Am fost cel mai bun ţintaş.

Într-o zi, într-o pădure
Plină toată de mister,
Am văzut zburând un uliu
Care se-nvârtea pe cer.

L-am luat la ochi, şi-n clipa
Când să trag vertiginos,
Văd că uliul se prăvale,
De un glonţ, şi cade jos.

Ştiu c-am tras cu-ndemânare,
Drept în el, şi asta ştiu,
Totuşi, parcă-am tras, îmi pare,
Cu-o secundă mai târziu.

De-aia vreau să spun, că oricât
De ciudat ţi s-ar părea,
Tot nu-mi scoţi din cap, că altul
A tras înaintea mea!"

NESIGURANȚA

Pe blajinul Natan Beric,
Om cu cinste și morală,
Îl cam chinuia ideia,
Că nevastă-sa-l înșală.

Nu avea nicio dovadă,
Doar, că prea era frumoasă,
Prea spontană, prea ștrengară
Și prea des lipsea de-acasă.

Ca să-și liniștească mintea
Și să aibă un motiv,
S-a decis ca să trimită
După ea un detectiv.

A citit el în gazete,
De un detectiv faimos,
«Zero-zero șaizecișase»
Și discret și conștiincios.

L-a chemat, i-a spus povestea,
Condiționând aportul,
Discrețiunea absolută
Și amănunțit raportul:

„— Când, cu cine, cum și unde,
Într-o vilă sau bordei,
Tot ce află-în legătură
Cu vreo aventură a ei.

Am primit și anonime,
Numai vorbe de ocară
Însă vezi, nesiguranța,
Asta-i tot ce mă omoară!”

„— Nicio grijă! Am avut eu

Cazuri mai misterioase
Și le-am dezlegat, că unu-i
«Zero-zero șaizecișase»!”

Și exact la două zile,
După cum s-au aranjat,
«Zero-zero șaizecișase»
A venit ș-a raportat:

„— Ieri la trei și cinci minute,
Stăm în Fordul meu agale
Și priveam cu ochii țintă,
Spre balconul dumitale.

Trece-un domn în haine fresco,
Nalt, frumos, mustața brună,
Și fredonând o melodie
Cu mult elan la ușe sună.

În balcon apare doamna,
C-un ghiveci în mâna dreaptă,
Care-i face-un semn cu mâna,
Ca și când i-ar spune: - Așteaptă!

Și coboară, elegantă,
Blondă, cu obraji de nea
El o ia de braț și ambii,
Urcă în mașina sa.

A urmat o îmbrățișare,
Sărutări vreo cinci sau șapte
El i-a spus: - Maimuță dulce!
Și ea lui: - Purcel de lapte!

S-au oprit la cinema
După colț, clădire-a patra,
Ca să vadă „Casablanca”

Sau „James Bond” sau „Cleopatra”.

M-am fixat și eu în spate,
Mai aproape de cadâna,
Ca să pot vedea și filmul
Și ce face el cu mâna.

Când s-a luminat în sală –
Mă iertați dacă vă spui –
Rujul din gurița doamnei
Era tot, pe-obrajii lui.”

„— Și pe urmă?” „— Din viteză,
S-au oprit la un castel,
Parcă-al unui prinț din basme,
Însă cred c-a fost hotel...

Au intrat, eu după dânșii,
Cu-o sistemă studiată,
Am convins să-mi dea madama
Camera alăturată...

I-am văzut prin borta cheii
În buduarul plin de șic,
Ca doi porumbei pe-o cracă,
Dar nu s-a-ntâmplat nimic!

După ce-au băut șampanie,
El i-a spus: — De mă iubești,
Scoate-ți scumpo mini-fusta,
Să văd ce superbă ești!

Ce s-a întâmplat pe urmă,
Nu mai știu domnule Beric,
Fiindcă brusc s-a stins lumina,
Și-au rămas în întuneric.

Și pe simple presupuneri,
Ce nu văd cu ochii mei,
Nu afirm cu siguranță,
Că a fost ceva-ntre ei.”

„— S-ar putea să ai dreptate! –
Zice Beric într-o doară –
Vezi, nesiguranța asta
Mă distruge, mă omoară!”

CASĂ CINSTITĂ

Când m-am mutat, Madam Popic,
Proprietară-n Pitar Moșu,
O femeiușcă cu mult șic
Și dată pe obraji cu roșu,
Prinzându-și bucla de pe frunte
Și celelalte amănunte,

Mi-a spus: „— Să nu care cumva
Să-aduci femei în casa mea!
Nu sunt eu damă de elită
Dar casa mea este cinstită!”

E greu s-o duci după tipic
Când n-ai venit de la moșie,
De-aceia și Madam Popic
Trăiește numai din chirie.

Mai o odaie mobilată,
Mai o intrare separată
Așa că nu se știe-adese
Cine-a intrat și cine iese
Și toată lumea-i mulțumită
Încolo, casa e cinstită!

Independentă și majoră
Ca orișice femeie bine
Are-un iubit care-o adoră
Și-un colonel ce-o întreține.

Fiindcă-i o vorbă ce grăiește:
„Unde sunt doi puterea crește”
Când nu vine domn Colonel
Atunci domnul Bombonel
Vine și-o face fericită...

Încolo, casa e cinstită!

În față șade o artistă
Care trăiește cu-un bancher
În stânga jos, un ofițer
Și drept la mijloc o modistă.

În fund mai stau vreo trei familii
În dreapta domnișoara Lilly
Un domn cu cioc, o croitoreasă
Care primește doar acasă
Și este foarte renumită...
Încolo, casa e cinstită!

Cu glasul dăruit de zei
Actrița, tânără, frumoasă
Când nu vine bancherul ei
Nu prea întârzie pe-acasă.

Așa că-n camera Elvirii
Primește gazda musafirii
Doar pentru luni și pentru vineri
Odaia-i dată la doi tineri
Ce-și spun povestea într-o clipită...
Încolo, casa e cinstită!

Când îi sosește de la țară
Vreo rudă, atunci e vâlvătaie
Că trebuie pentru o seară
Să-i pregătească o odaie.

Și trece-artista la mijloc
Modista la domnul cu cioc
Bancheru-acceptă croitoreasa
Ionică cu bucătăreasa.

Elevul, librăreasa grasă,

Gigel, Speranţa cea frumoasă
Domn Colonel trece-n familii
Domn Bombonel trece la Lilly
Şi toată lumea-i mulţumită...
Încolo, casa e cinstită...

EI ȘI CE...?

La un rabin oarecare
De pe strada Mămulari
Au venit într-o pe seară
Zece coreligionari.

„— Rabi, se vorbește-în urbe
Și-n Comunitatea toată
Că servanta dumitale
Șlima, e însărcinată!”

Rabi, netezindu-și părul
Și bărbuța ca de nea
A răspuns cu inocență:
„— Ei, și ce e treaba mea?”

„— Da, dar nu te superi rabi
C-a aflat și Rabinatul
Și tot Sanhedrinul știe
Că mata ești cu păcatul!”

Rabinu-a răspuns sfielnic
Cu pricepere măiastră:
„— Dacă eu sunt cu păcatul
Ei, și ce e treaba voastră?”

CE MILOASĂ E ȘOȘANA

Șloimă, gospodar de seamă,
Cum nu-s mulți în Naharia,
Într-o zi, venind acasă,
Și-a surprins puțin soția,
Pe Șoșana lui cea dulce,
Și cu trup ispititor,
Goală, sau aproape goală,
Și-n budoar cu-un cerșetor.

„— Mizerabilo, te spintec! –”
Bietul Șloime a răcnit –
... Și în vremea asta, tipul,
Pe fereastră a fugit...

„— Cum de ai putut, mârșavo,
Când aveai și lux și bani,
Să-mi faci casa de rușine,
După doisprezece ani?

Te ucid în clipa asta!
Nu mai vreau să știu nimic!”
„— Stai puțin, Șloimică dragă,
Stai o clipă să-ți explic!”

„— Ce să-mi mai explici?
Te-am găsit în decolteu,
Într-o poză indecentă,
Și în pat cu-un derbedeu?!”

„— Nu te supăra, Șloimică,
Nu-ți ascund nimic, parol,
Cum citeam în pat, deodată,
Bate cineva în hall.

M-am dat jos, deschid, și-n ușe,
Am văzut un cerșetor,
Ce stătea cu mâna-ntinsă,
Implorând un ajutor.

Cum mă știi că sunt miloasă,
Spune-mi, ce puteam să fac,
Am scos cinci lire de geantă,
Și i-am dat, că-i om sărac!

„Mi-este foame!" A spus străinul,
Cum mă știi că sunt miloasă,
Ș'am o inimă de mamă,
L-am poftit frumos în casă.

I-am dat pâine, unt și brânză,
Și văzându-l că-i plăpând,
I-am mai dat jambon și bere,
Și-a mâncat, c-a fost flămând.

„Mulțumesc, frumoasă doamnă",
Mi-a spus el prietenește –
„Dar n-aveți ceva, de care,
Soțul nu se mai servește?"

Cum să nu? - i-am spus degrabă
Și pe loc mi-am amintit,
Că așa ceva există...
Și pe dată l-am servit!

Spune tu, Șloimică dragă,
Suflet bun, și-ocrotitor,
Poți să lași un om în chinuri,
Și să nu-i dai ajutor?"

CALUL LUI GUȚĂ

Într-o crâșmă-n Tătărași,
Doi geambași,
Ion și Guță
Stau de vorbă cum vă spun,
Și pe masă-i o sticluță
Cu vin bun.

„— Măi, a zis Ion din greu, -
Dacă vrei îți vând calul meu.
Și căruța poți s-o iei
Are roți din lemn din tei
Și-mi dai zece mii de lei
Vrei?”

„— Uite banii! S-a făcut!” –
Zise foarte vesel Guță –
Iar Ion satisfăcut
Îi iabraș,
A mai dat înc-o sticluță
Aldămaș.

...A trecut ce-a mai trecut...
„— Mă Ioane, întreabă Guță, -
Calul ce mi-l-ai vândut
Cela sur,
Spune-mi n-are vreun cusur?”
„— Ce cusur să aibe frate?
E un cal și jumătate
Sânge pur.”

„— Dar când e să urce dealul –
A-ntrebat Guță banal –
Urcă dealul domnul cal?”
„— Urcă! însă dealu-i deal
’Nalt și drept,
De-aia-i bine dragă Guță
Să te dai jos din căruță

Înțelept
Și ținându-l de dârloagă
Ușurel,
Tragi de el,
Și urcă dealul ziua-ntreagă!”

„— Dar la vale, merge?”
„— Zboară!
Zice Ion privind afară –
Nici nu-l vezi în zbor când vine
Și se-aține
Pe coline
Însă vezi tot e mai bine
Dragă Guță
Să te dai jos din căruță
Să-i apuci tu sfoarele,
Ții și roata o lecuța
Ca să nu vie căruța
Să-i rupă picioarele!”

„— Dar la șes?”
„— E o grozăvie!
Fuge parcă o stafie!
Parcă e o arătare
Uite-o mică, uite-o mare
Ce se pierde-n depărtare...
Dar mai bine-i, cum să-ți spui
Dragă Guță,
Să te dai jos din căruță
Să mergi tu-naintea lui
Cu grăunțele-n desagă
Că atuncea uța-uța,
Vin și calul și căruța
După tine
Fără șagă...”

„— Văd că nu ne-am înțeles –

Zice melancolic Guță –
Dacă e cum zici matale
Că mă dau jos din căruță
Și la deal și la vale
Dar și mai ales
La șes?
Atunci, pentru Dumnezeu
În căruță când stau eu?”

„— Ești o mare găgăuță! –
A răspuns Ion cu grabă
Păi, când stă calu-n grajd măi Guță
Te așezi tu în căruță
Și cum nu ai altă treabă
Stai acolo ziua-ntreagă
Guță dragă, fără șagă!”

BALADA VINULUI

Te cânt amice Vin, de-apururi
Și-n fața ta sfios mă-nchin.
Te cânt în sticlă și în ploscă
Și în clondir, amice Vin
Te sorb, când ești Bordeaux sau Cipru
Te vreau, Fetească sau Cotnar
Și te sărut cu frenezie
Când îmi zâmbești dintr-un pahar.

De-altfel Tu-mi cunoști povestea
Și-i inutil s-o mai îndrug:
De când văzui lumina zilei
De-atunci am început să sug.
Am supt întâi la sânul mamei,
Setos de viață și belșug.
Am supt apoi, din țoi, din ceașcă
Și de atunci într-una sug.

Noi ne cunoaștem foarte bine
De multe ori răpus de chin
Îți povestesc tot ce mă doare
Și te consult, amice Vin.
Tăcut ești la-nceput cu mine,
Apoi când cerul mi-ai deschis
Mă duci cu șoalda să-ți spun glume
Și-mi pui pe gene stropi de vis...

Ades ești cam poznaș amice
Știind c-am pofte ce mă sap'
Mă-nveselești peste măsură
Și-n taină mi-te urci la cap.
Te las, fiindcă-mi cunosc cărarea
Învăluită-n desmierdări
Dar nu știu cum, când sunt cu Tine

Noi doi, pornim pe trei cărări.

Să nu beau vin, o zi? Mai ține
Îmi tai un deget de la mână
Car piatră și nisip, tai lemne,
Sau trag la jug o săptămână;
Mă plimb prin centru-n patru labe
Fac tumbe-n săli și-n magazii,
Mă las bătut la tălpi, mai bine
Decât să nu beau vin o zi.

Mă *je m'en fâche*, ce zice lumea
Când viața e atât de acră,
Când proprietarul vrea chiria
Și Domnul ți-a mai dat și-o soacră.
Când perceptoru-ți bate toba,
Că-ți vine să plesnești, de chin
Nu-i cea mai sfântă alinare
Să bei un păhărel cu vin?

De-aceea te ridic în slavă
Și-n inimă-mi, îți tom statuie
Licoare ce-mi sădești în gânduri
Un vis frumos cum altul nu e
De aceia te iubesc cu patos
Că-mi risipești fiori în trup
Pinot, Vârtos sau Dealul-Mare,
Îmi placi amice, și te pup!

Așa că-n săptămâna aceasta
Precum cei mari poruncă dete
Te-oi bea, cu drag, cu voluptate
Și mai ales te-oi bea cu sete
Te voi cinsti cum se cuvine
Și-așa cum scrie în Scriptură
Usuce-mi-se mâna dreaptă
De-oi pune-un pic de apă-n gură.

TAINA PROVERBELOR

Soacră-mea aseară
Cum ședea proțap
Din perete ceasul,
I-a căzut în cap,
Eu, privind pendula,
Ce-i strivise nasul:
„Nu aduce anul
Ce aduce ceasul!”

*

La discotecă Mitzi
Sare-n sus ca țapul
Și dansează-atâta
Până-și pierde capul.
Bine mai grăește,
Vechia zicătoare:
„Când nu-i cap atuncea,
E vai de picioare!”

*

Când a părăsit-o,
Pe micuța lui,
Ea simți că-i intră-n
Inimă un cui,
Dar s-a dus cu altul,
Care-i dă de toate,
Repetând zicala:
„Cui pe cui se scoate!”

*

S-a certat Didina
Cu al ei bărbat
Și s-a dus degrabă
Drept la avocat,
El văzând-o junǎ
A vrut să se-nfigă

„Când se ceartă doi
Al treilea câștigă!”

*

S-a luat Lenuța
Cu Marin Gilort
Ea e tinerică,
El aproape mort,
În zadar el cată
Dorul să-și descarce,
„Mortul de la groapă,
Nu se mai întoarce.”

*

Nicu care-n viață,
A fost un berbant,
Într-o zi își prinde
Soața în flagrant,
Cu necazul însă,
Lesne te împaci
„Ce ție nu-ți place,
Altui să nu faci.”

*

Dumitrache care-i
Negru ca un drac
S-a-nsurat cu Mița
Lui Ion Dovleac,
Mița spune astăzi,
Fetelor nebune:
„Dracu nu-i atât
De negru cum se spune.”

*

Domnul Ramolică,
Ce-l cunoști și tu,
Se grăbea să meargă
La un randes-vous.
Se grăbea săracul,
Ca să intre-n pâine,
„Ce poți face astăzi,

Nu lăsa pe mâine.”

*

UN MOMENT DE RĂTĂCIRE

Domnul State Istrătescu
Cunoscut în toată țara
Este voiajor la „Steaua”
Și însurat cu Marioara.

Ea e nostimă și blondă
Trup de zână, ochi de jar,
Silueta Sophia Loren,
Iar el funcționar.

Cum se întâmplă, el cu slujba
Foarte adeseori lipsea,
Și frumoasa Marioara
Foarte ades se plictisea.

Îi dădea el telefoane
Ba că pleacă în Călărași,
Poate că sosește mâine,
Cu rapidul de la Iași.

Că o să-i aducă miercuri
Din Oradea un covor,
O cămașă de la Tușnad
Și o iie din Bihor.

Dar ea, tânără, focoasă
Precum soarta hotărât-a
Nu se mulțumea sărmana
Numai, numai cu atâta.

Nu putea - cu foc în vine –
Dornică și voluptoasă,
Patru nopți și patru zile
Să stea singurică în casă.

D-aia - poate întâmplarea –
A făcut în așa fel –
Că s-a cunoscut cu Sandu
Și s-a încurcat cu el.

Și fără ca să știe nimeni
Nici ce sentimente o mână,
Se ducea la el acasă
De trei ori pe săptămână.

Până când la direcțiune
Domnu State umblăreț,
A primit o anonimă
În care scria citeț:

„Dacă vrei să-ți prinzi soția
Unde vine foarte-adese,
O aștepți în Colței 4
Ori când intră ori când iese.

Fii atent, clădirea are
Între chioșc și între gard
Și-o intrare separată,
Care dă în bulevard."

În asemenea situații,
Cred că sfatul cel mai bun,
Este ca să ai răbdare
Și răbdare și tutun.

Însă cum să ai răbdare,
Cum povățuiește psaltul,
Când acum pe Marioara
O îmbrățișează altul?

A citit din nou scrisoarea

A trecut prin clipe grele,
Nu se poate, nu se poate
Marioara să-l înșele!

Primul gând ce-i sparse mintea,
Ca unui carabinier,
Fu, că a fugit în centru
Și și-a luat un revolver.

Nu pentru-aşi ucide soața
Prinsă-n infidelitate,
Ci să-l aibă acolo pentru
Orice eventualitate.

Fix la șase a fost la Colțea
Cu ochi ageri de vulpoi
Și-a făcut un ceas naveta,
De la gard și înapoi.

Pe la șapte parcă-o umbră
Înspre gard se-înghesuia,
Însă n-are siguranța
De-a fost ea sau n-a fost ea?

Vremea trece cu încordare
Gându-i colcăie sălbatic,
Nu mai știe ce să facă
Stă, dar stă ca pe jeratic.

A trecut și 8 și 9,
State umblă înnebunit,
Dar din bloc şi poartă, nimeni
N-a intrat, nici n-a ieşit.

Dar deodată cine credeți
Că discret coboară scara,
Veselă și zâmbitoare?

Ea-n persoană, Marioara.

Cum îl vede scoate-un țipăt
Și abia își vine în fire:
„— Iartă-mă! Nu mi-am dat seama
Un moment de rătăcire!”

„— Ce moment? Ce rătăcire? –
Strigă State violent –
Eu pândesc de patru ceasuri,
Asta înseamnă un moment?”

Un rege al umorului românesc şi evreiesc, deopotrivă, a fost şi rămâne Ion Pribeagu.

Cel care s-a născut Isac Lazarovici la 27 octombrie 1887, în Sulița Moldovei, într-o familie de evrei săraci, avea să schimbe multe nume ca să ajungă la semnificativul Ion Pribeagu. Avea umorul în sânge. Spiritul său prolifera gluma cu o asemenea teribilă forță încât de foarte tânăr îl întâlnim fandând, cu spada umorului în ziarele şi teatrele prestigioase ale Bucureştiului.

Îi plăcea când i se spunea *„Mic şi-al dracului“*.

Dacă comicul e o probă de sensibilitate, atunci Ion Pribeagu a ştiut să fie mereu proaspăt, aducând în lumea noastră cotidiană, standardizată, neurastenizată de plictis, banalitate şi aburi de benzină, bucuriile zâmbetului.

Teşu Solomovici

[1] Peşte umplut (mâncare evreiască).
[2] Bună dimineaţa (în ebraică).
[3] Poftim! (în ebraică).
[4] Nu! (în ebraică).
[5] Slavă Domnului (în ebraică).
[6] Director (în ebraică).
[7] Urare ebraică: „Până la 120! Sănătate!”